XXIV. évfolyam 12. szám Ára: 1,80 Ft 1968. március 21.

Ludas Matyi

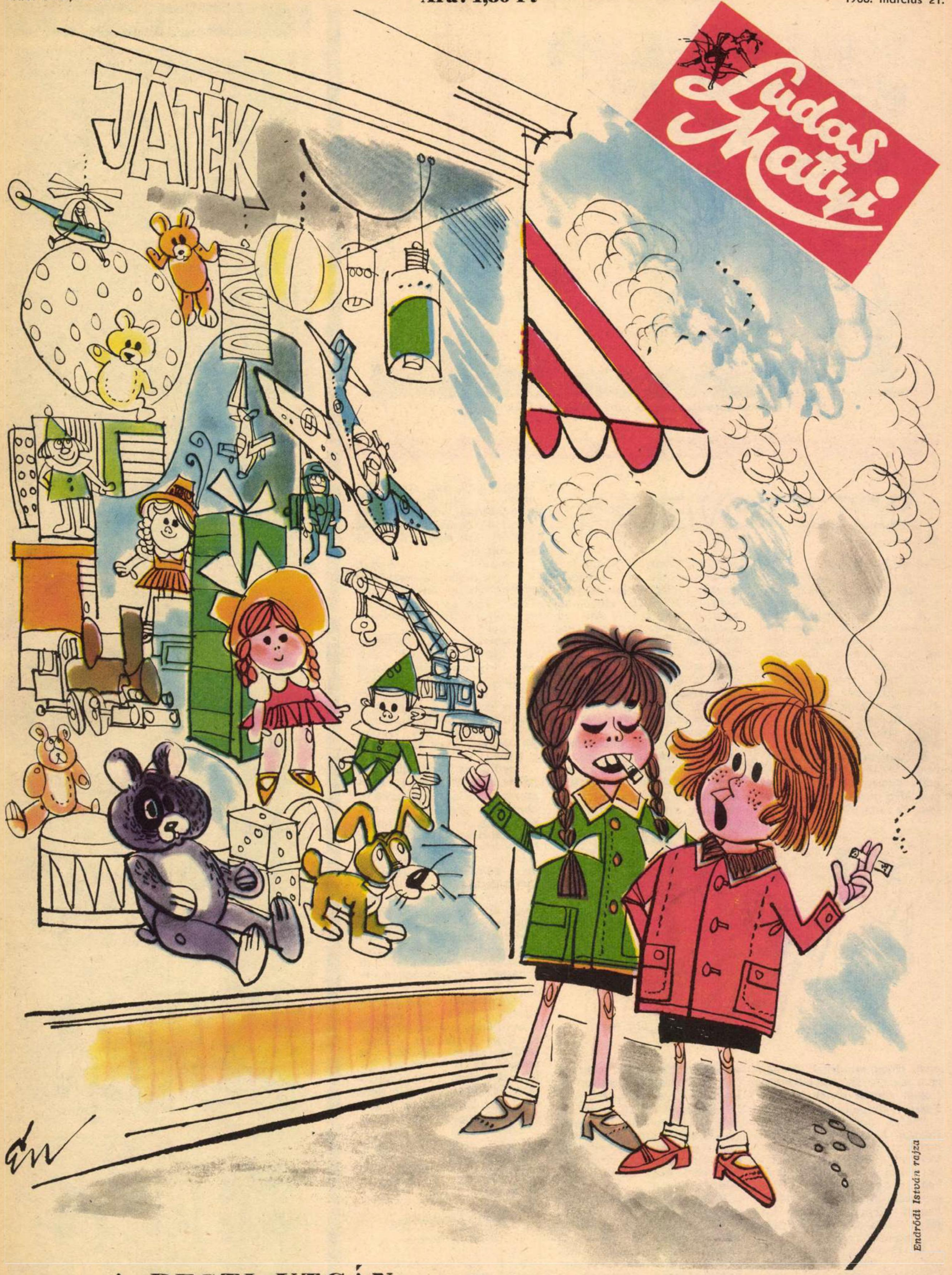

Endrődi István rajza

A PESTI UTCÁN

– *Ha egy hónapig nem dohányzom, meg tudom venni ezt az alvó babát...*

AMIKOR MÉG FÁKON LAKTUNK

Szür-Szabó József rajza

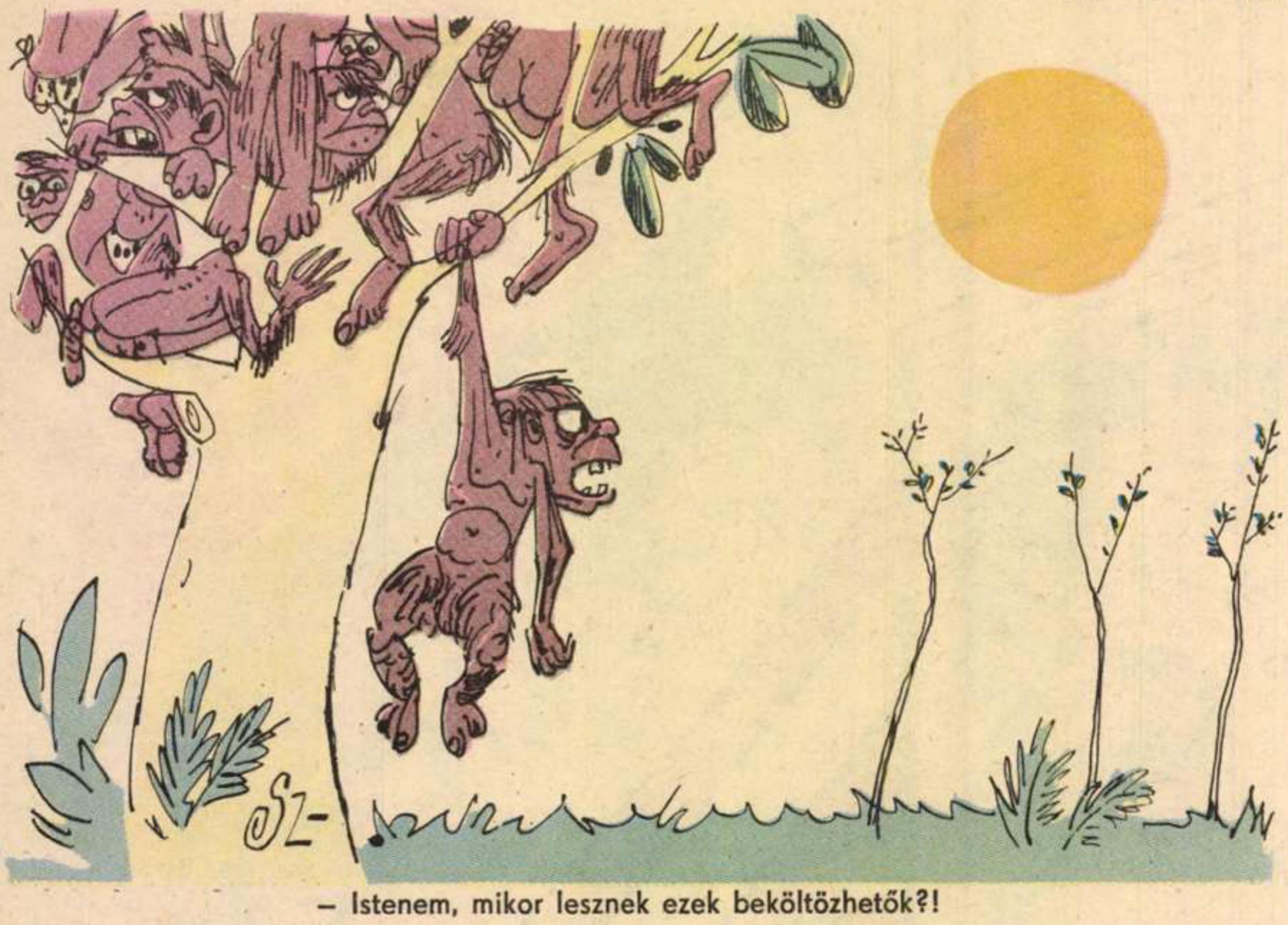

– Istenem, mikor lesznek ezek beköltözhetők?!

LESZERELÉSI TÁRGYALÁS

Sajdik Ferenc rajzai

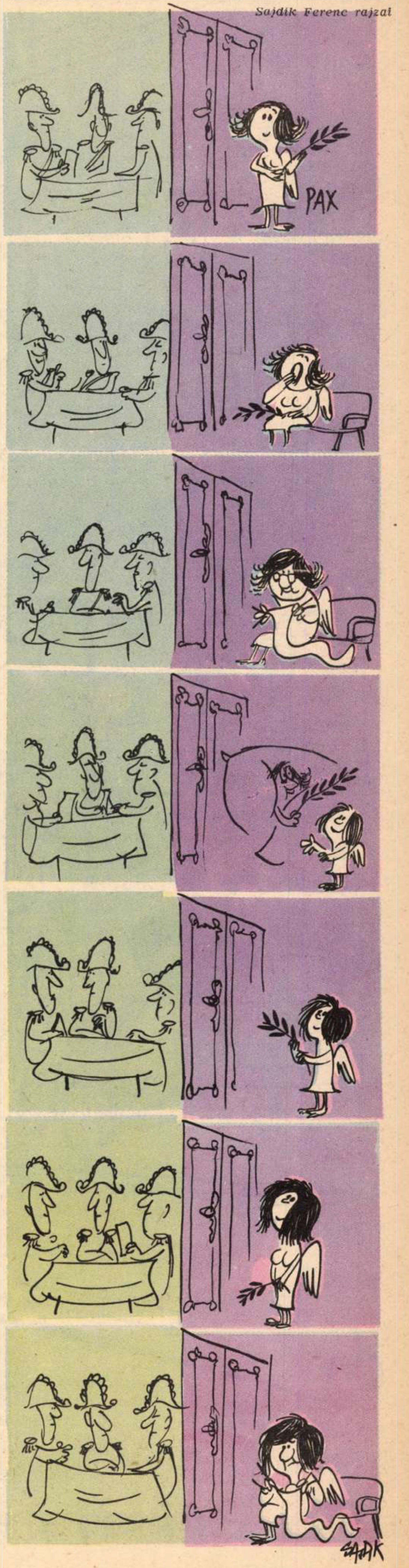

NYILT LEVÉL

Kedves Zapkai úr!

Bizonyára azóta már visszamondták Önnek a dolgot. Nos, hát én vagyok az a szemüveges fiatalember, aki Önről péntek délután a Sonka utcai Fodrász Szövetkezetben tanúk előtt azt állította, hogy korrupt gazfickó, ezenkívül ledér magánéletet él — és egyben megígértem, gondom lesz rá, hogy rövid időn belül kitegyék az Ön szűrét!

Én Zapkai urat nem ismerem. Fogalmam sincs róla, hogy alacsony-e, vagy magas. Még a nevét sem hallottam, és talán soha nem is fogom. Hogy mindezek ellenére a fenti kijelentéseket megtettem, annak története van. Tessék, elmondom:

Péntek délután fél hatra találkát beszéltem meg régi, meghitt ismerősömmel, B. Verával a Körút és az Üllői út sarkán, s elhatároztam, hogy kedves meglepetésként reprezentatívan megborotválkozom. Leporoszkáltam hát fél öt felé a Sonka utcai fodrász szövetkezetbe.

A 118-as rajtszámot kaptam, és vegyes mezőnyben (többnyire nyírás, meg borotválás, olykor egy-egy gyógyfejmosás) negyed hatkor kerültem székbe. A levegőben enyhe Pitralon-illat terjengett, jótékonyan elnyomva az utcáról beszűrődő kátrány szagot. Egy cseppet sem voltam izgatott. Tíz perc és arcbőröm megszabadul a felesleges szőrzettől, további nyolc perc alatt pedig kényelmesen a tett színhelyére iszkolok. Ez három perc késés. Még az angol királynő is elnéz ennyit...

Az illetékes kartárs beszappanozott, de már a pemzli vibrálásáról éreztem, hogy gondolatai messze kalandoznak állkapcsomtól. S valóban, a művelet befejezése után rögtön át is somfordált a szomszédos kollégájához eszmét cserélni. Fél füllel odafigyeltem (ti. a másik fülem tele volt szappannal):

— Nézd, Lajos, a Zapkait nem szabad még egyszer megválasztani instruktornak! Azt hiszi, hogy hasra esünk előtte.

Lajos felelt valamit, mire emberem visszajött, és ismét beszappanozott. A tükörből láttam arcán a töprengő, szórakozott kifejezést, miközben néhányszor végighúzta képemen a borotvát.

De az ügy úgy látszik nem hagyta nyugodni, mert odament a pénztárhoz, ahol szenvedélyes hangon megbélyegezte Zapkait, valamint azokat, akik még ma is az ő szekerét tolják.

Kezdtem nyugtalankodni. Két perc múlva fél hat! Legfeljebb ma tíz percet késem. Talán nem dől össze a világ?! — próbáltam bátorítani magamat.

Közben a mester visszajött, újra beszappanozott és baloldalt végigborotvált. Ajkai ez alatt a rejtélyes „süketveréb” — szót mormolták. Hirtelen lecsapta a kést, és a manikűröslányhoz fordult:

— A Központnak persze jól jön egy ilyen alak, mint a Zapkai!

Karórámra pillantottam: félhat múlt öt perccel!! Egyszerre átvillant agyamon a borzalmas jövő képe: B. Vera elmegy, én meg telefonon és levélben esdekelhetek bűnbocsánatért hetekig. Mindez Zapkai úr miatt! Nagyon dühös lettem Önre ismeretlenül is.

... Nos, ekkor történt, hogy elragadtattam magamat fent említett súlyos kifejezések erejéig — bevallom — azzal a hátsó gondolattal, hogy révükön sikerül a borbély bizalmát megnyerni.

Szavaimnak leírhatatlan hatása támadt. A mester, látván, hogy szükségtelen egy kis Zapkai-szidásért a szomszédba menni, amikor itt vagyok én is, nyomban faképnél hagyta a manikűröslányt és röpke másfél perc alatt megborotvált a rokon lelkek gyengéd figyelmességével.

Sajnos, a találkára így is későn érkeztem. B. Vera már nem volt ott. Szolgáljon Zapkai úrnak ez elégtételül a sértésekért.

Szívélyes üdvözlettel

Dalmáth Ferenc

U. i.: Pár perccel korábban kellett volna elkezdenem Önt becsmérelni...

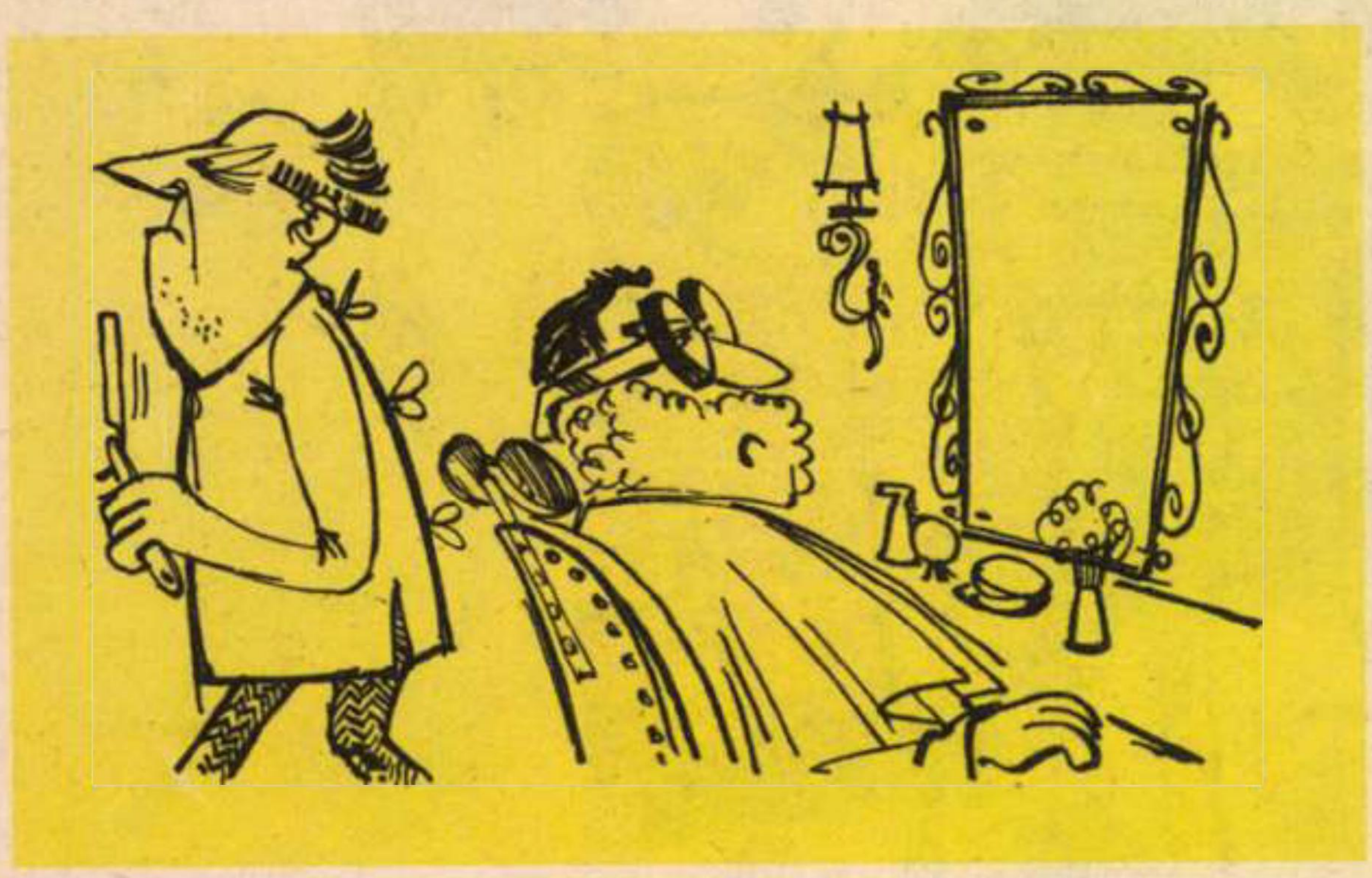

UJ KÖZMONDÁS

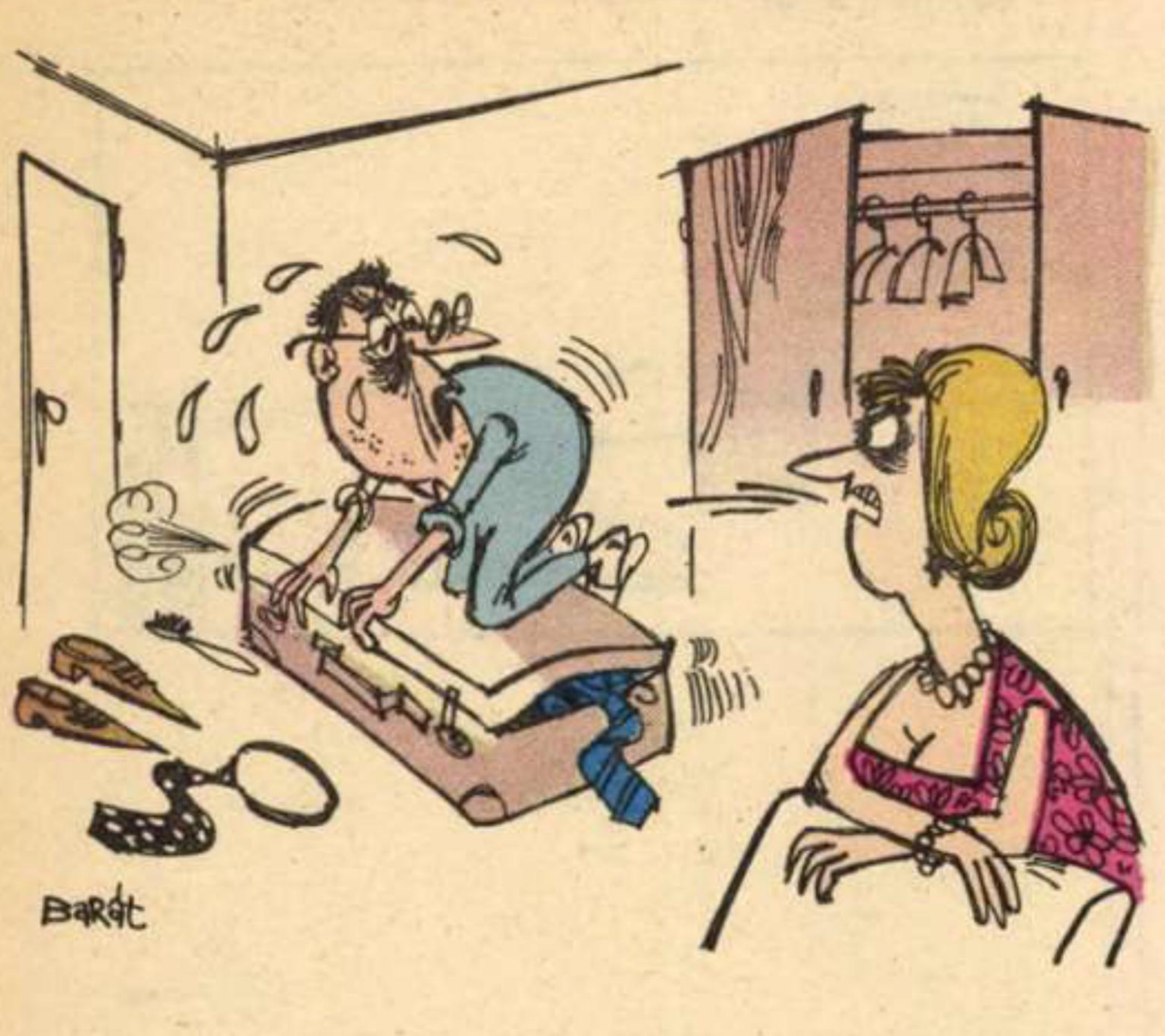

– Kapkodsz, mint igazgató a nyereség után ...

MOSÓSZER-INVÁZIÓ

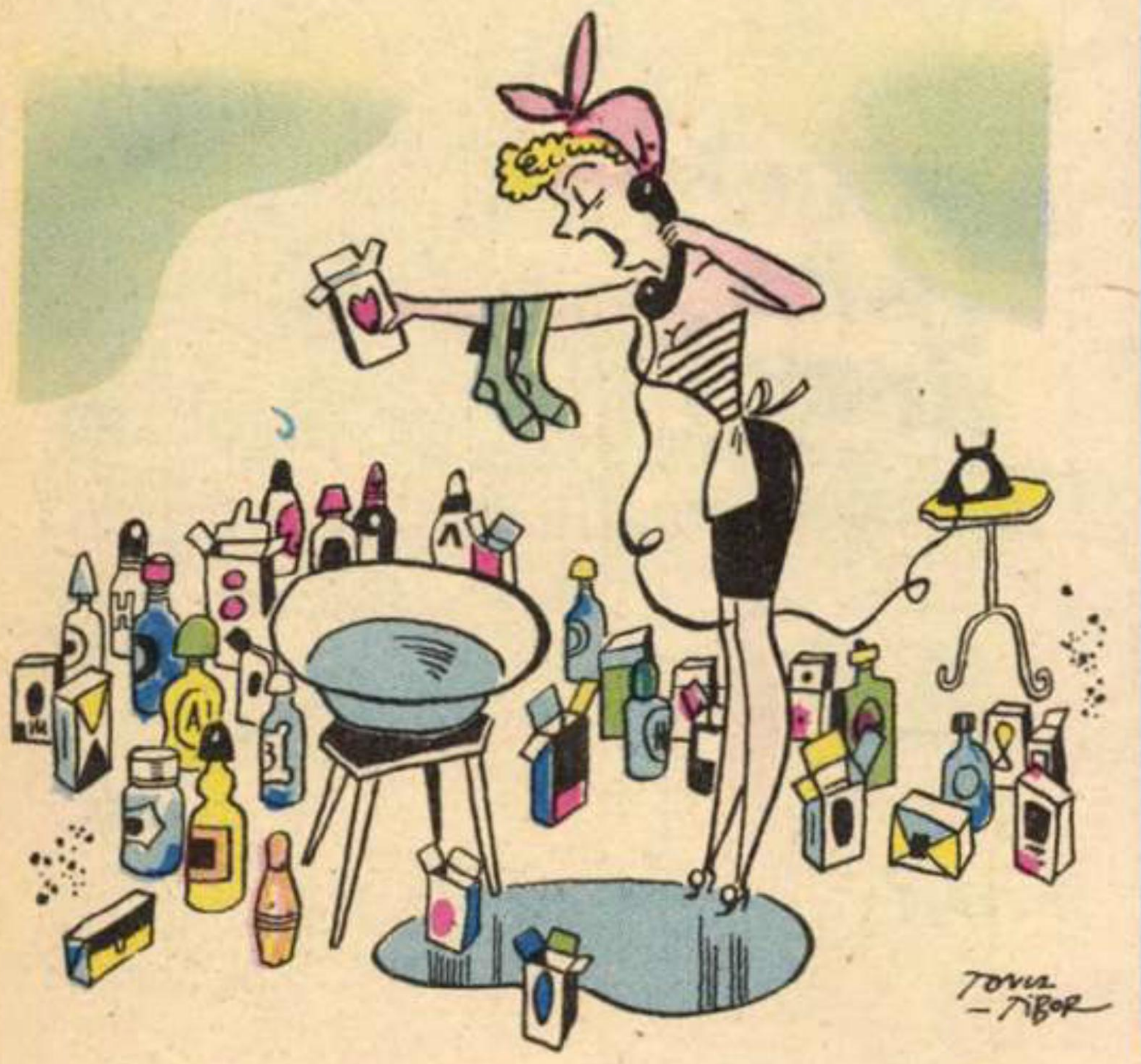

– Halló, tudakozó? A zoknit miben mossam?

IVAN ÉS JOE

Pusztai Pál rajza

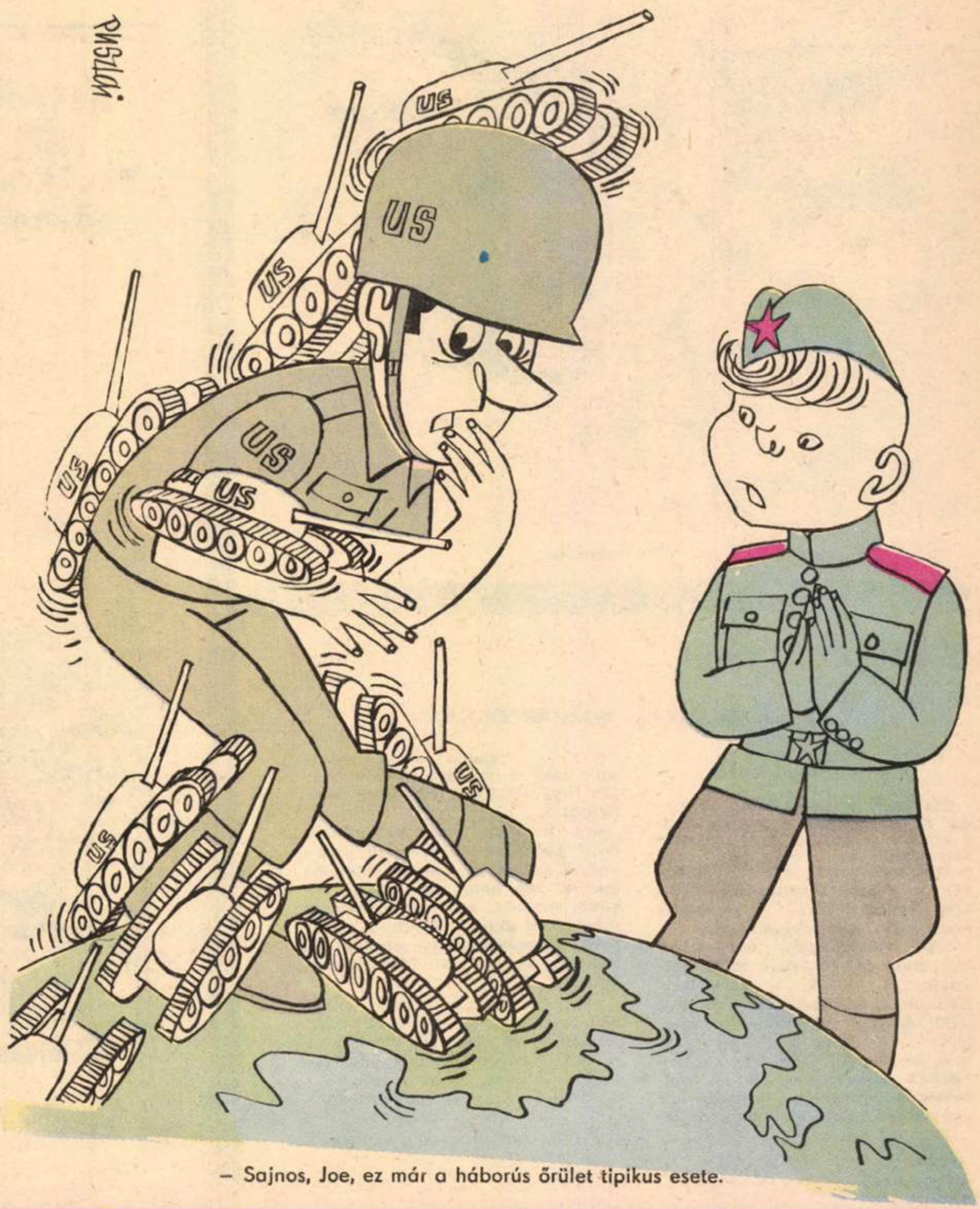

– Sajnos, Joe, ez már a háborús őrület tipikus esete.

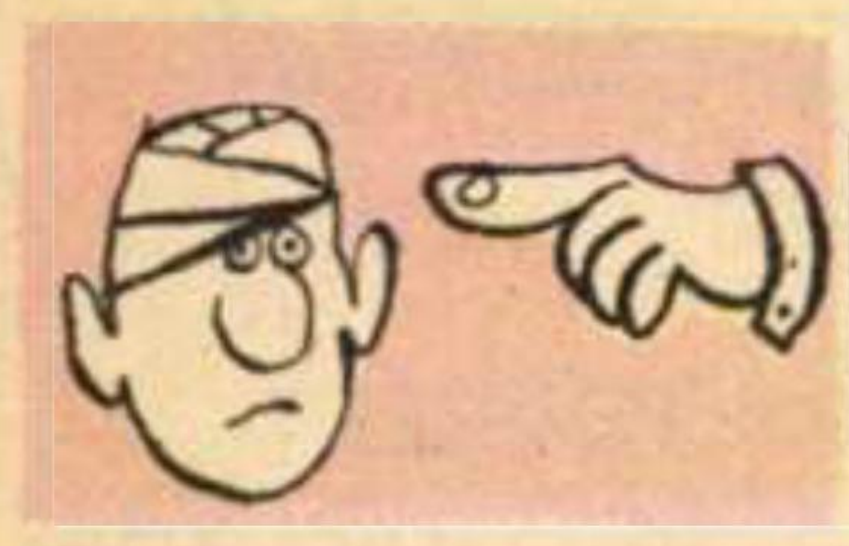

MA MÁR NEM!

Ma már nem ütnek a fejére.

Annak nem ütnek ma már a fejére, aki nyíltan, bátran bírál és a nevén nevezi a vétkest.

Volt idő, amikor mindig a fejére ütöttek annak, aki bírált.

Aztán fejlődtünk és már csak ritkán, elvétve, némiképp megszokásból koppintottak a bíráló fejére.

És végül elérkeztünk napjainkhoz, midőn egyáltalán nem ütnek a fejére egyetlen olyan kisembernek sem, aki szóvá teszi a még meglevő hiányosságokat, leleplezi a hibák elkövetőit, hangosan sürgeti a felelősök felelősségrevonását.

Hálistennek elavulttá vált a régi szólás-mondás: „Mondd meg az igazat, beverik a fejedet!”

Bevallom, amíg csak újságokban olvastam, nyilatkozatokban hallottam arról, hogy ma már senkinek sem ütnek a fejére az őszinte bírálatért, még nem voltam teljesen meggyőződve, hogy ez így is van.

Szerencsére tegnap maguktól az érdekelt felektől értesülhettem, hogy tényleg ez a szép valóság.

Simanek Gézával az SZTK várótermében találkoztam, a bokáján volt valami zúzódás, azt kezeltette. Beszélgettünk erről is, arról is, elmesélte, hogy reggel keményen beolvasott a főnökének, merthogy az kicsit korrupt.

— Na és? — érdeklődtem izgatottan. — A fejedre ütött?

— Ugyan! Manapság az ilyesmi elképzelhetetlen. Persze, nem fogadta lelkes ovációval a szigorú kritikát, sőt, egészen lila lett a dühtől, de a fejemre nem ütött!

Felállt, búcsút intett és sziszegve-bicegve távozott.

Gordonffy Jenővel a körúton futottunk össze, közeli barátom, rég nem találkoztunk, beráncigáltam hát a közeli presszóba, egy feketével összekötött dumcsipartira.

Jött is, csak azt kötötte ki, hogy állva igyuk meg a feketénket, ő most egy darabig nem szívesen ül le, az neki jelenleg nagy fájdalmakat okoz. Természetesen beleegyeztem, a pultnak támaszkodva beszélgettünk erről is, arról is,

elmesélte, hogy a délelőtti értekezletükön keményen beolvasott az osztályvezetőjének, merthogy az kicsit hazudós.

Kiváncsian faggattam:

— Képzelem, mekkorát ütött a fejedre?!

— Hová gondolsz?! A fejemre?! Semekkorát sem ütött a fejemre. Tudhatnád, hogy az az idő már elmúlt.

Érdekes hogy míg Gordonffy Jenőnek az ülés okozott fájdalmat, Gráfkovics Pista, akit este albérleti szobájában kerestem fel, éppen fordítva volt vele. Alighogy bekísért, rögtön leült, összegörnyedt és szomorúan közölte, hogy alig bír járni és állni. Beszélgettünk erről is, arról is, panaszkodott, hogy nősülési tervét bizonytalan időre el kell halasztania, aztán azt is elmesélte, hogy a délutáni termelési tanácskozáson keményen beolvasott az igazgatójának, merthogy az kicsit protekciós alapon intézi az ügyeket. Azonban ő is megnyugtatott, hogy az ő fejére sem ütöttek ezért.

Mindent egybevetve, ez a napom nagyon jóleső tapasztalatokkal zárult. Persze sajnálom, hogy Gézának fáj a bokája, sajnálom Jencit, mert nem ülhet le egy darabig, minden részvétem Pistié, dehát végeredményben ezek apró, magántermészetű és múlékony bajok.

Eltörpülnek a mellett a nagyszerű közérdekű társadalmi vívmány mellett, hogy ma már bátran bírálhatunk, nem kell féltenünk a fejünket.

Kürti András

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító a meséről magyaráz a gyerekeknek a két világháború között.

— Hogy hívják azt az írásművet, amit csak úgy kigondol az ember, de semmi komoly alapja sincs?

Pistike jelentkezik:

— Adóvallomásnak.

*

Povács és Balatoni beszélget:

— Nézze Balatoni úr, én már látom, hogy magától úgy sem kapom meg a tíz forintomat. Hát inkább magának ajándékozom.

— Szó sincs róla Povács úr. Meg fogja kapni. De ha már minden áron ajándékozni akar, ajándékozzon inkább egy másik tizest.

TAVASZI TÁRLAT

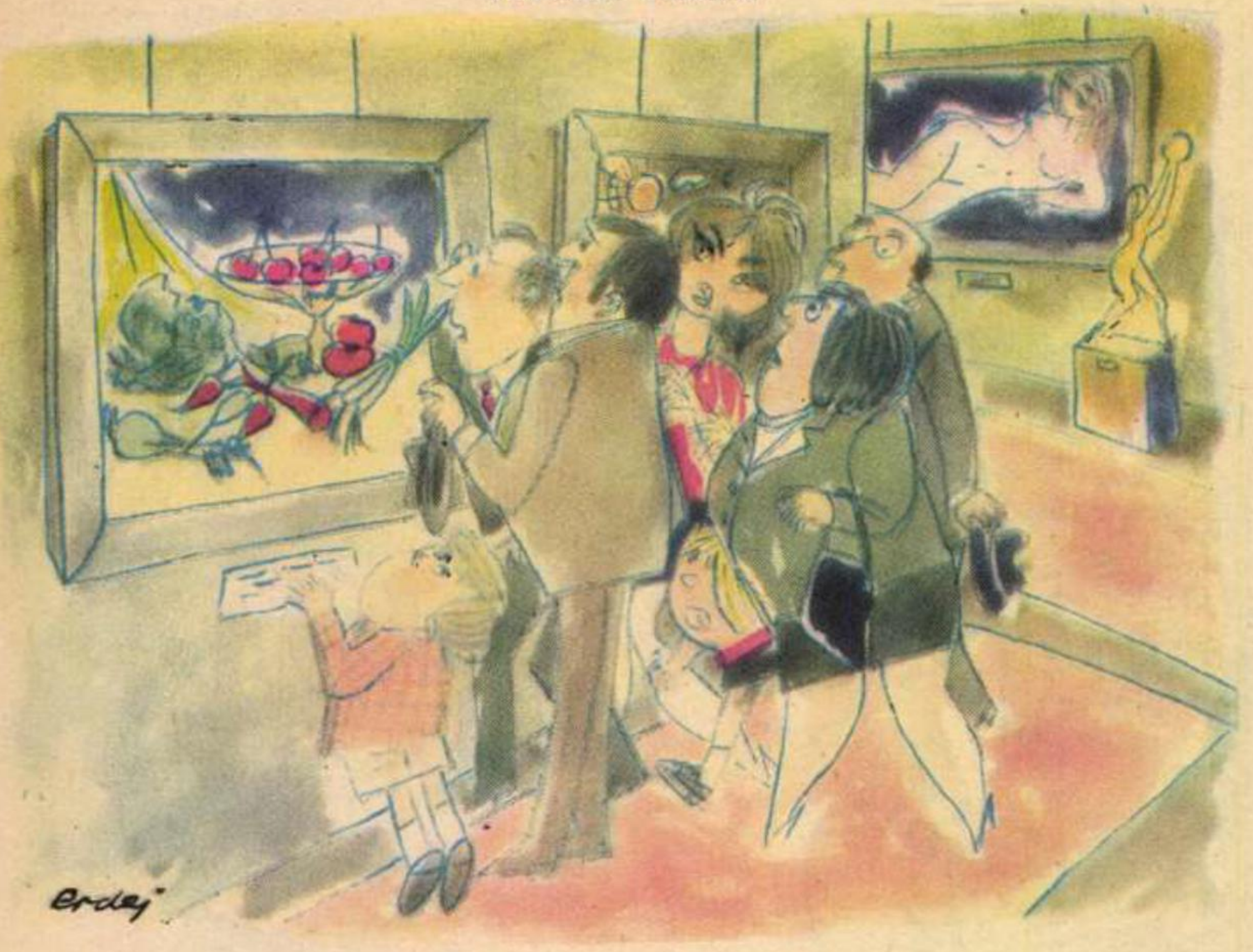

Vitaminéhség

ÚTMUTATÓ

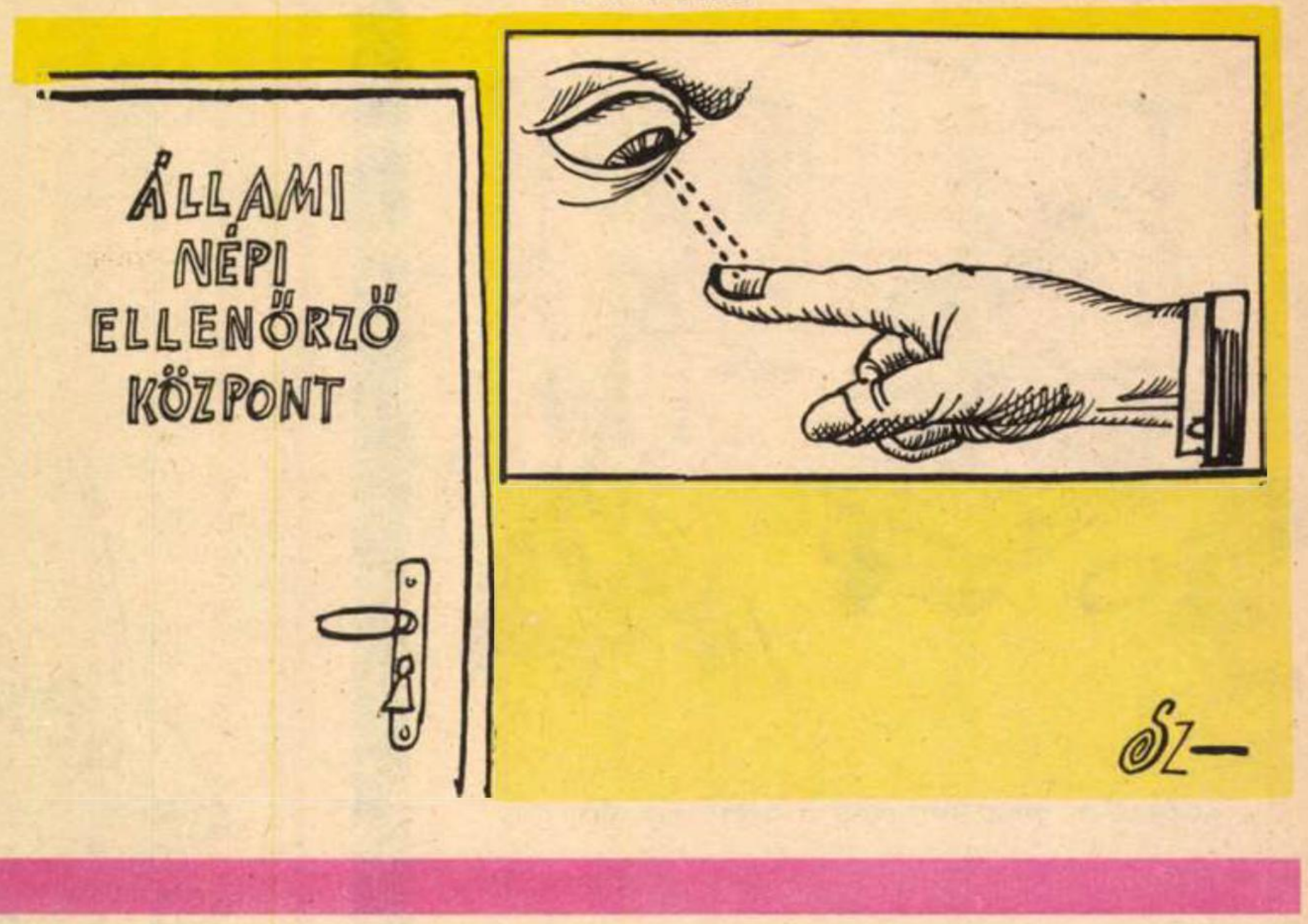

A KERESKEDELEM ÚJ ÚTJA

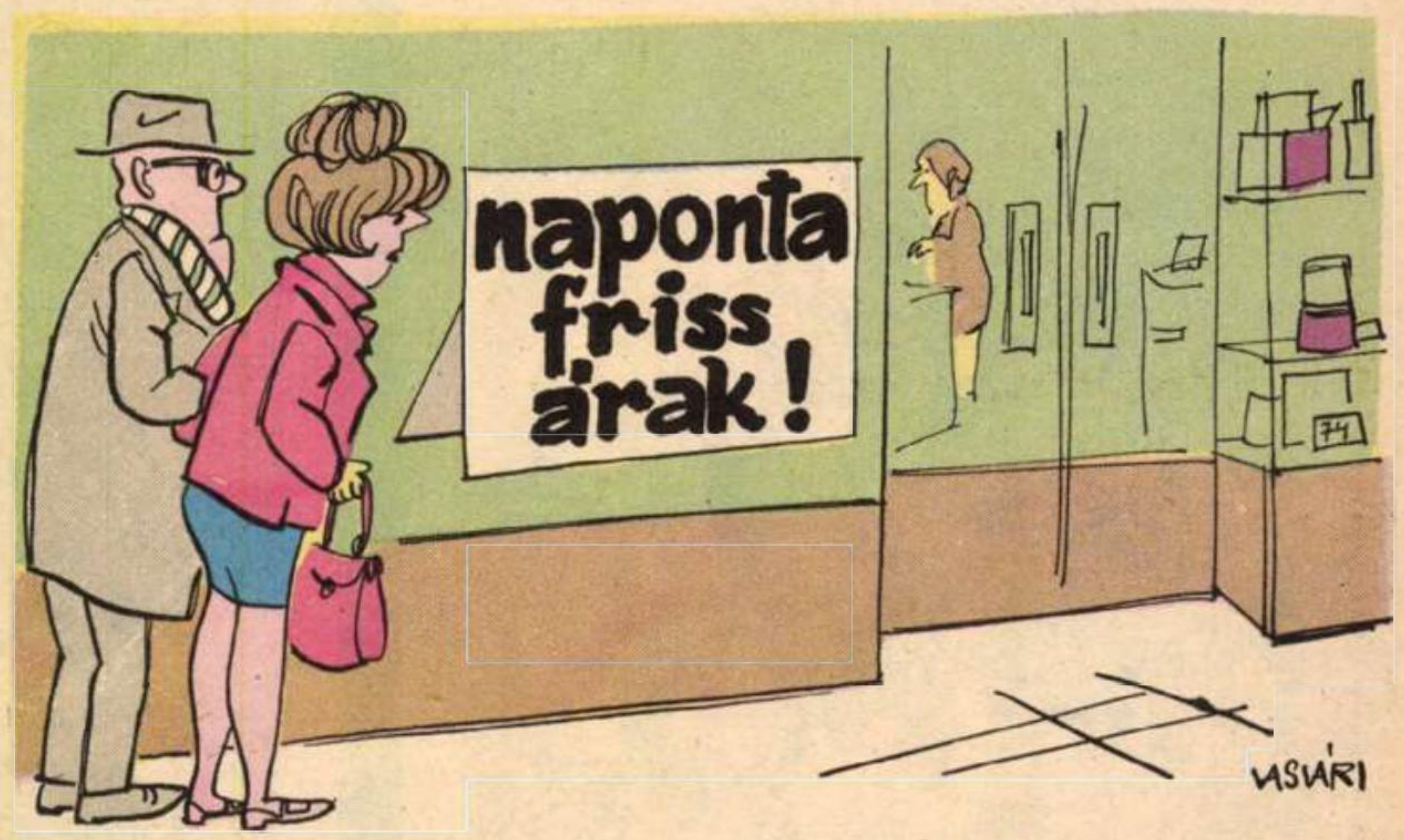

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

NEM VOLT MÉLTÁNYTALANSÁG

Két ízben is foglalkozott a Ludas Szász Lipótné ügyével, akinek a múlt év november 1-én megrendelt szemüvegét csak ez évben tudtuk leszállítani és a közben érvénybe lépett árváltozások miatt kénytelenek voltunk az eredetinél magasabb árat számlázni érte.

Nem értünk egyet önökkel abban, hogy a késedelem miatt vállalatunkat terheli a felelősség. Boltunk a szállításra fix időt nem jelölt és nem is jelölhetett meg, mert a MOM és a Zeiss-gyárakban az egyedi rendelés alapján készülő szemüveglencsék elkészülésének határideje teljesen bizonytalan: lehet két hónap, de lehet tíz is. Feladatunknak tekintjük, hogy a gyártóműveknél elérjük a gyártási idő fokozatos csökkentését.

Azt is meg kell jegyeznünk, hogy január 1-től nemcsak emelkedtek az áraink, hanem csökkentek is. Így nem csak olyan vevőink vannak, akiknek sajnálatos módon rá kellett fizetni a szemüvegre, hanem számos esetben mi térítettünk vissza vevőinknek pénzt.

Olyan esetekben, amikor a vevőnek vállalatunk hibájából kellett ráfizetnie, az összeget mindenkor — vállalati eredményességünk terhére — a vevő javára jóváírtuk.

Somogyi Béla ig.
OFOTÉRT

Szombat délután becsengetett hozzám Pistike. Illedelmesen köszönt és azt kérdezte tőlem, hogy hallgattam-e reggel a „Lányok — asszonyok” műsort a rádióban.

— Nem hallgattam Pistike, nem értem rá, sajnos.

— Azt mondta a riporter néni — folytatta a gyerek —, hogy a vállalat, ahol anyu dolgozik, bezárja az oviját.

— Majd jársz egy másik óvodába — nyugtattam Pistikét, de láttam rajta, hogy kevés sikerrel. A gyerek rámnézett, mintha sajnálkozna, hogy ennyire tájékozatlan vagyok.

— Nincs helyük máshol a vállalati ovisoknak. Háromszázan vagyunk.

— Ne félj, nem fogják bezárni!

— Az igazgató bácsi azt mondta a rádióban, hogy be kell zárnia a vállalati ovit, mert tönkrement az épület.

— Majd megjavítják.

— De az igazgató bácsi azt is mondta a riporter néninek, hogy erre nincs a vállalatnak pénze.

— Bizonyára találnak majd valami megoldást. Beleszól a szakszervezet is...

— Már bele is szólt. A szakszervezeti bácsi is beszélt a rádióban és azt mondta, hogy nagyon sok pénz kellene az óvoda megjavításához. Kevesebb lenne a nyereség, és a vállalat gazdasági eredményét nem lehet figyelmen kívül hagyni.

— Nem a te dolgod ez, Pistike! — szóltam türelmetlenül a gyerekre. — Majd elintézik a felnőttek.

— Attól félek, bácsi kérem, hogy nem intézik el! A riporter néni azt is elmondta a rádióban, hogy több vállalat is be akarja zárni az oviját, mert sokba kerül. Ürügyet keresnek rá, hogy rossz az épület, amelyik eddig jó volt. Ezt is a riporter néni mondta.

Nem tudtam, mit feleljek erre Pistikének. Megsimogattam a fejét és arra kértem, mondjon el egy verset, amit az óvodában tanult. Gondoltam, elterelem a figyelmét.

— Nem ezért jöttem a bácsihoz — felelte határozottan a gyerek. — Tessék segíteni, hogy ne zárják be az ovinkat! A gyerekektől nem szabad elvenni az óvodát, és a szülő is nehéz helyzetbe kerül, ha bezárják a vállalati ovikat.

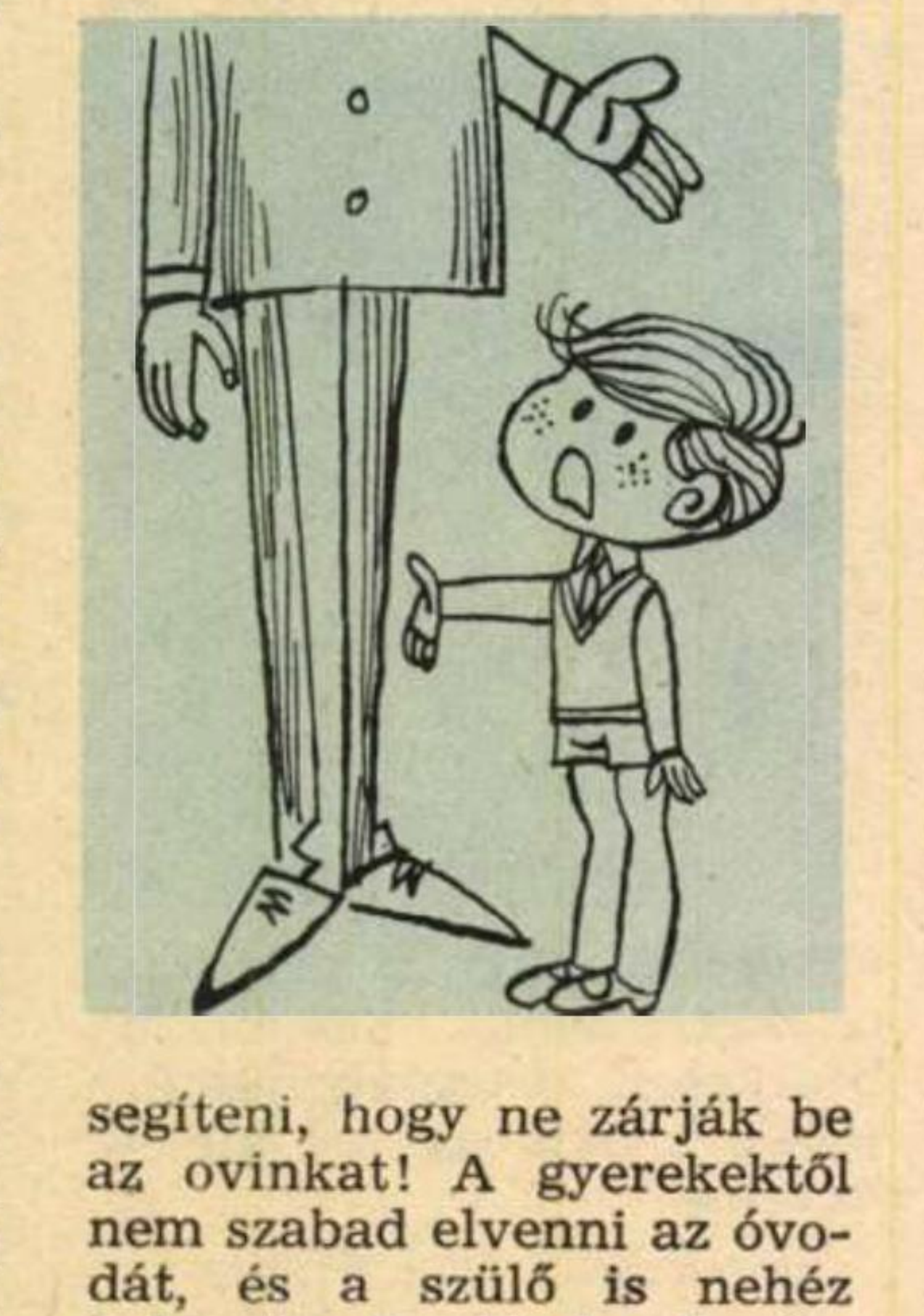

— Korodhoz képest túl sokat tudsz, Pistike, és sok mindent félreértesz.

— Ne tessék haragudni, de nem én értem félre, pedig én még csak ötéves kisfiú vagyok. Az igazgató bácsik értik félre, akik nálam idősebbek. Azt hiszik, hogy a gyerekektől el lehet venni az ovit, hogy több legyen a nyereség.

— A nyereség is fontos — jegyeztem meg bátortalanul.

— Ez igaz, mert apu is meg anyu is ezt mondta, de azt is mondták, hogy nem lehet így értelmezni az új gazdasági mechanizmust.

— Rengeteget összefecsegsz, Pistike!

— Anyu is meg apu is jobban örül, ha nyereségből többet kap, de azt mondják, hogy az ovi még ennél is fontosabb. Mondja meg a bácsi, mi lesz velünk, ha ezután majd nem járhatunk úgy az oviba, mint eddig.

— Légy nyugodt, Pistike, az igazgató bácsik tudják a kötelességüket. Megoldják az óvoda ügyét anyud vállalatánál is.

Pistike kétkedve nézett rám és rövid hallgatás után megszólalt:

— Kérhetek valamit a bácsitól?

— Kérhetsz, Pistikém.

— Tessék elintézni, hogy az ilyen igazgató bácsikat tanfolyamra küldjék.

— Tanfolyamra? Hová?

— Hozzánk, az óvodába.

Földes György

VÁROSNÉZÉS

SZERELMESPÁR

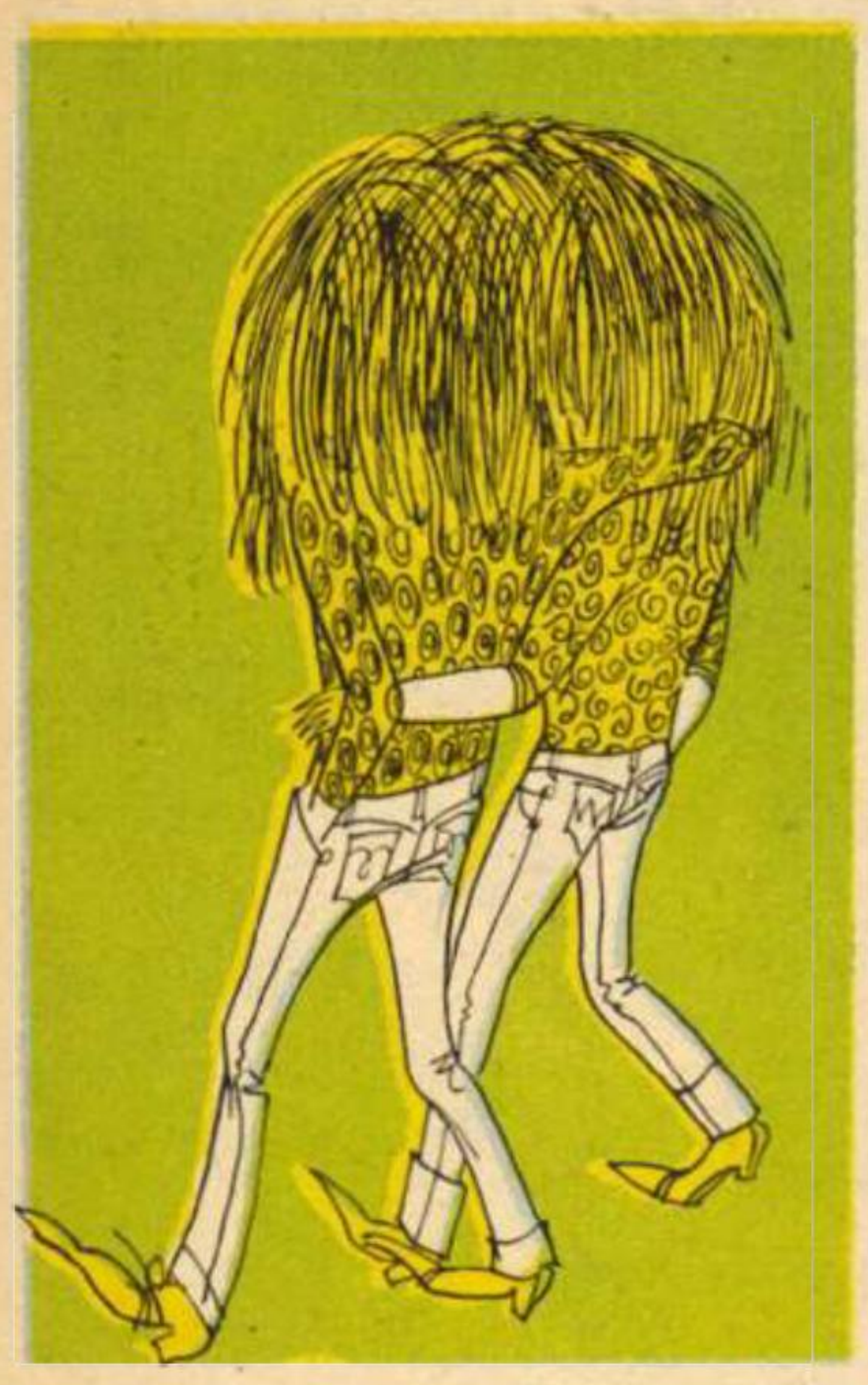

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VALAMI BŰZLIK...

Nem Dániában, hanem a csomagolópapírok körül.

„Mérgezés” címmel tettük szóvá először, hogy egyes boltokban doh- és penészszagú zacskókba csomagolják az élelmiszereket. A Papíripari Vállalat válaszolt a cikkre, s ennek kapcsán visszatértünk a témára, kifejezve reményünket, hogy a rossz szagú zacskókat kivonják a forgalomból és ezzel az ügyet lezártnak tekinthetjük.

Ám harmadszor is vissza kell térnünk erre a „penetráns” témára, már csak azért is, mert sok olvasónktól kaptunk ilyen tárgyú levelet. B. I. budapesti olvasó például megírta, hogy nemcsak a zacskók rossz szagúak, hanem a csomagolásra használt ívpapírok is. A VIII. kerület húsboltjaiban például ilyen kellemetlen illatú papírba csomagolják a tőkehúst és a töltelékárukat. (A bejelentés helytálló voltáról a József körúti és a Szentkirályi utcai húsboltokban magunk is meggyőződtünk.)

Nagy Árpádné olvasónk pedig Pápáról jelezte, hogy a bűzlő zacskó nemcsak speciális pesti jelenség, hanem vidéken is fellelhető.

Mivel a jelek szerint a „mérgezés” nem elszórt jelenség, hanem igen nagy méreteket ölt, nyomatékosan kérjük harmadszorra is: vonják ki az élelmiszert árusító boltokból a dohos zacskókat és csomagolópapírokat!

Természetesen azt is jó volna kideríteni, személy szerint ki a hibás abban, hogy ezek a zacskók és csomagolópapírok egyáltalán bekerülhettek az élelmiszerkereskedelembe?!

ÍGY TÖRTÉNHETETT

Mészáros András rajza

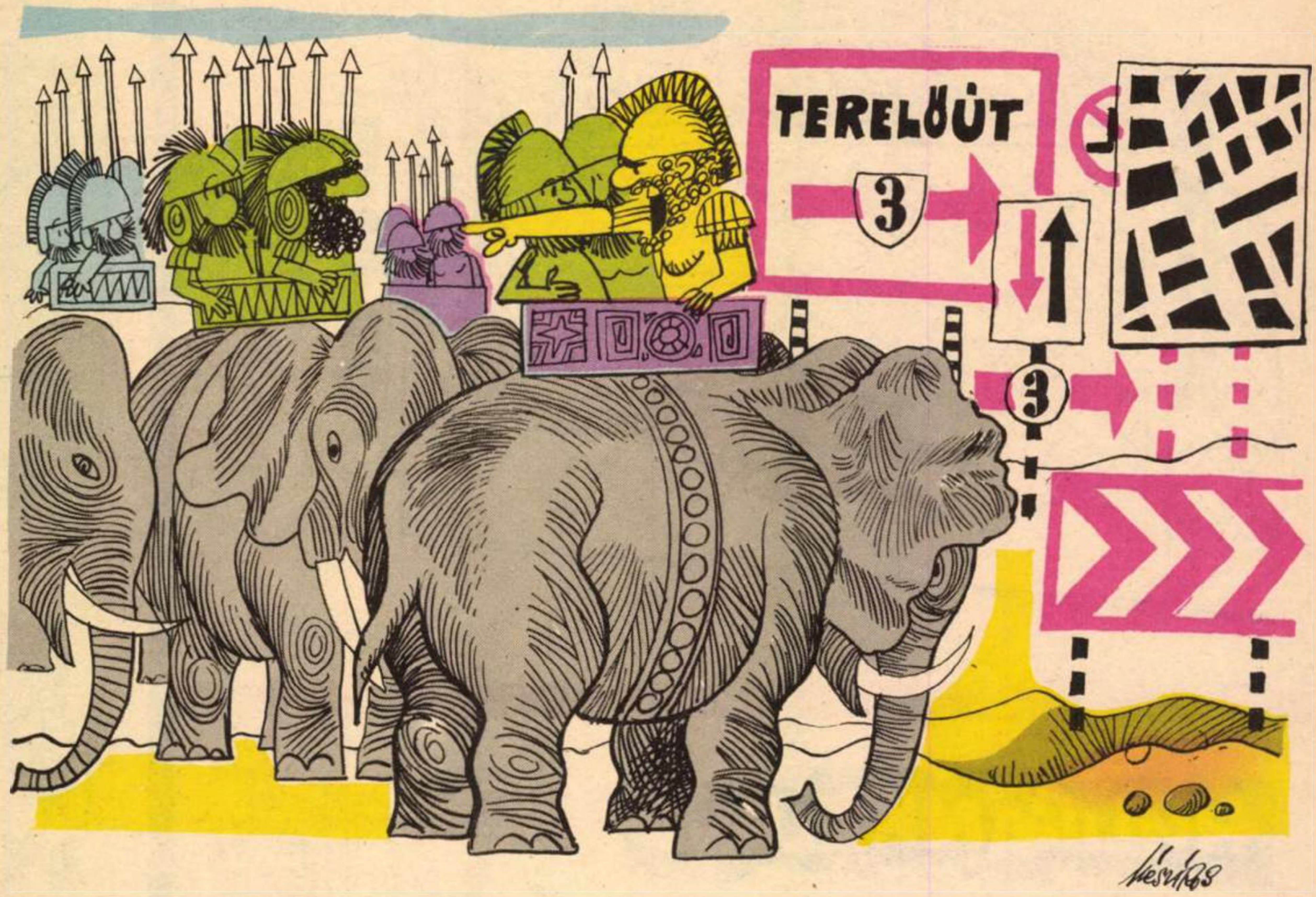

Hannibál: Visszafordulunk!

KORSZERŰEN

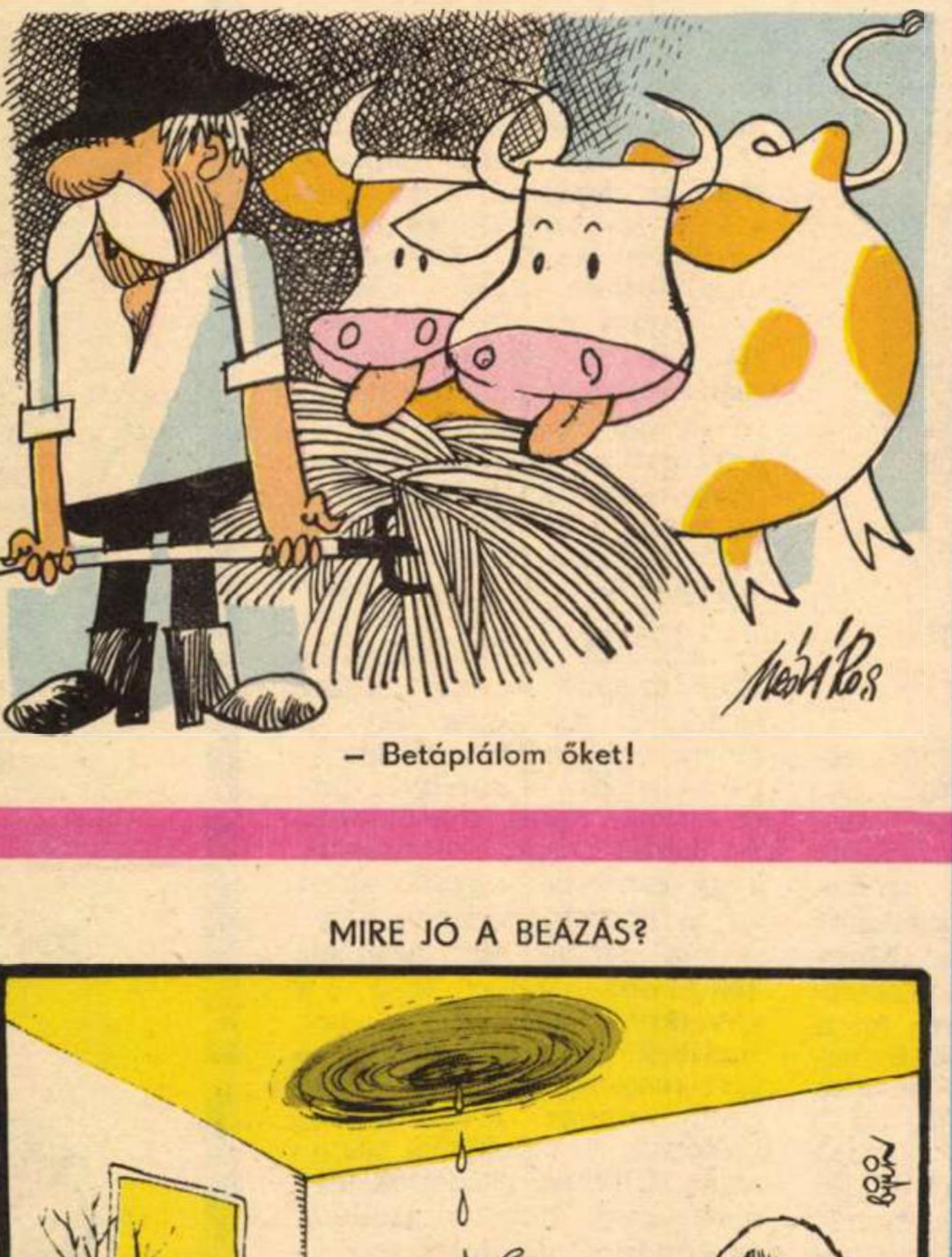

– Betáplálom őket!

MIRE JÓ A BEÁZÁS?

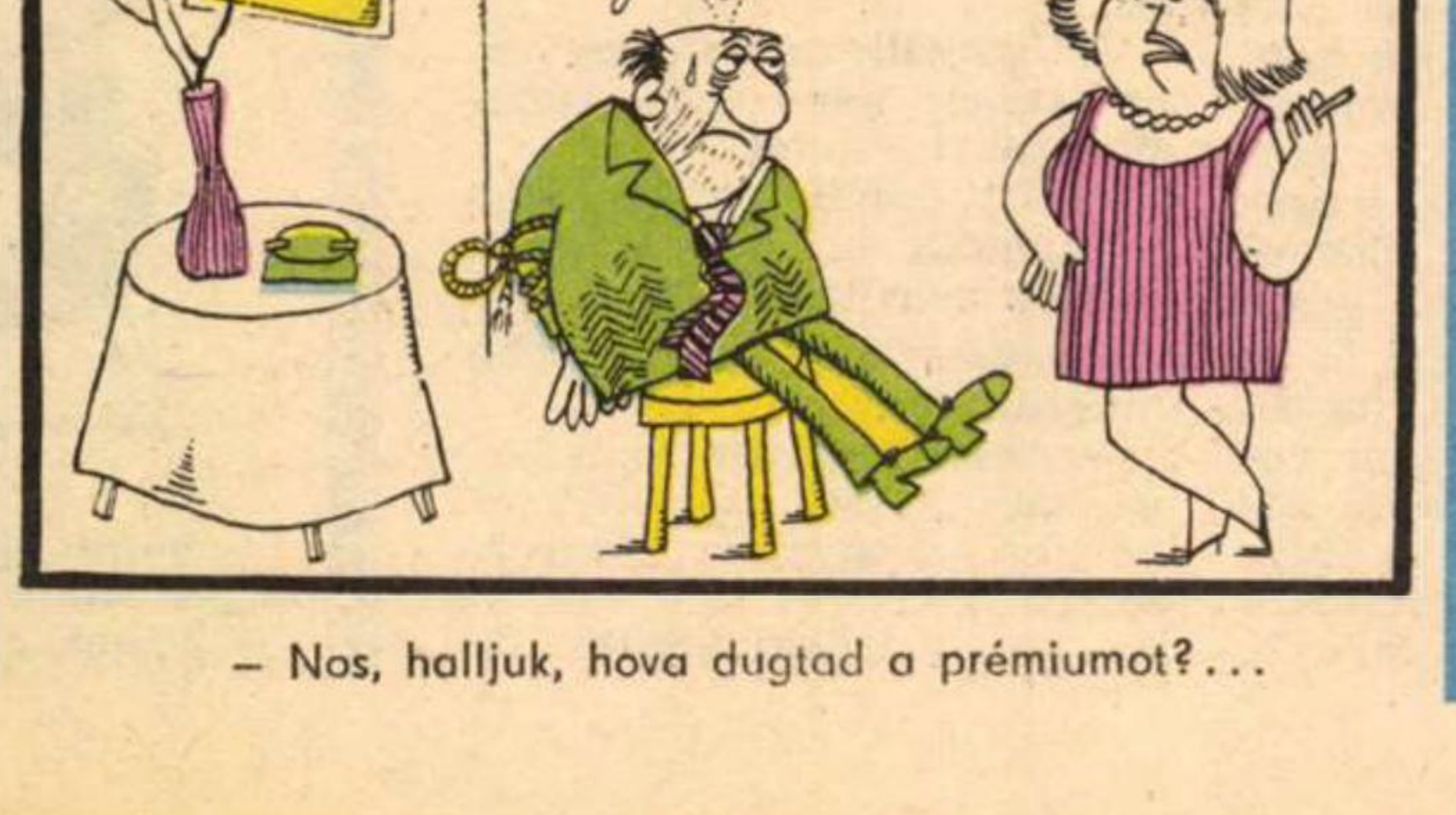

– Nos, halljuk, hova dugtad a prémiumot?...

A JÓL FELSZERELT NÉZŐ

Endrődi István rajza

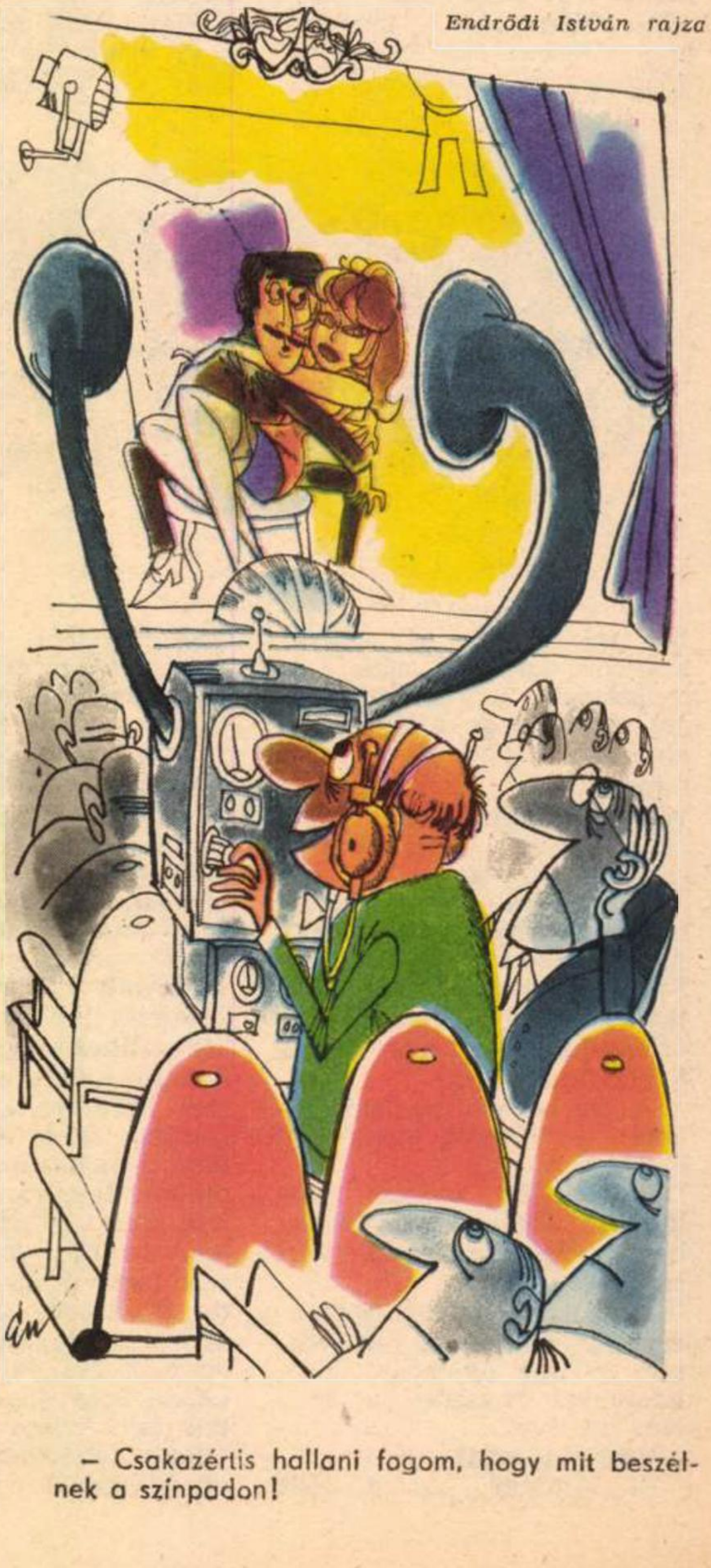

– Csakazértis hallani fogom, hogy mit beszélnek a színpadon!

A VENDÉGLÁTÓIPAR CSAPATA, AZ EGYETÉRTÉS, AZ NB I-BEN

Várnai György rajza

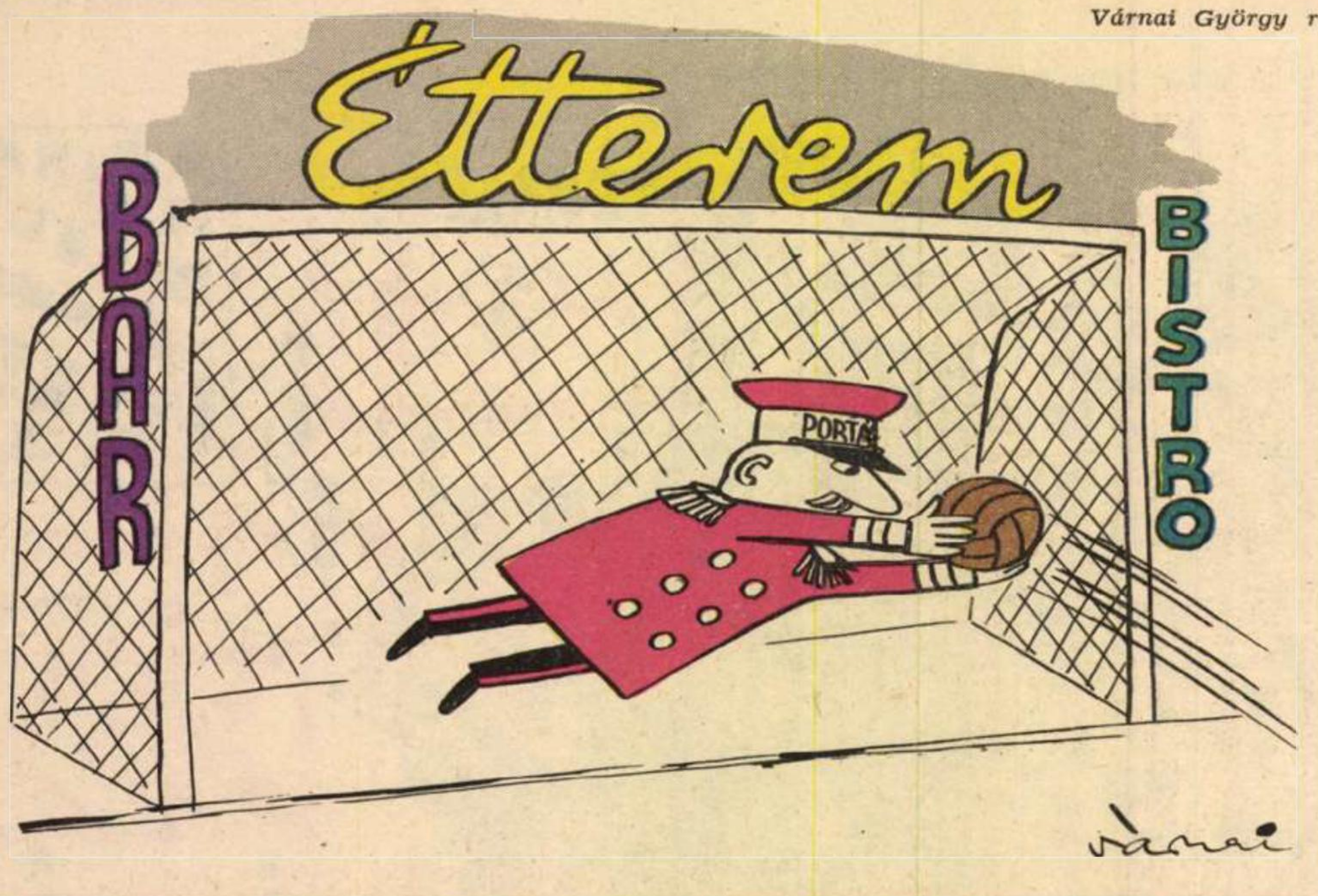

HULIGÁNKALAND

— Tudják, uraim, a részvétlenség és a gyávaság, az a legnagyobb baj! — mondta Platonay Miklós dr. az ismert bölcselő — Ne csodálkozzunk azon, hogy elharapódzik a huligánság, terjed a garázdaság. Az emberek közönyétől csak vérszemet kapnak a fiatalkorú bűnözők. Pedig csak a társadalom cselekvő összefogásával, közösségi védekezésével lehet megfékezni az erőszakoskodó bandákat, nem félrenézéssel, nemtörődömséggel, a segítségnyújtás gyáva elmulasztásával. Nem lehet mindent a karhatalomtól várni. A becsületes emberek erélyes összműködésére van szükség.

— Hogyan? — kérdezte a társaság egyik tagja, egy nyugalmazott ügyvéd. — Szálljunk szembe ezekkel a tagbaszakadt bozontos ifjú óriásokkal? Az erőfölény az ő oldalukon van.

— De nem a szellemi fölény! — kiáltott élénken a bölcselő.

Elégedetlen morgás hallatszott. Platonay dr. azonban felemelt kézzel kért csendet:

— Pillanat, uraim! Elmondok egy esetet, hogyan győztem le egy nyolctagú huligánbandát pusztán a szellem erejével.

Csend támadt.

— Mintegy három hete történt — kezdte a bölcselő —, amikor nem sokkal éjfél előtt ballagtam hazafelé zugligeti otthonomba, miután az Országos Lángészkutató Intézetben előadást tartottam az észszerűség határtalanságáról. A sötét, kihalt utcán hirtelen segélykiáltásokat hallottam. Közelebb mentem a hangforráshoz, hát látom, hogy nyolc atlétatermetű vagány pimaszkodik egy idősebb hölggyel. Egyikük elvette a hölgy esernyőjét, azzal lepiszkálta a hölgy kalapját, a másik kettő focizott a kalappal, miközben irodalomképes trágár szavakat kiabáltak. Odaléptem. „Miért bántják ezt a tiszteletreméltó hölgyet?” — tettem fel a kérdést az egyik sörényesnek. Az durván elnevette magát. „Kíváncsi pók, mi?” — fordult a többiekhez, majd közelebb lépett hozzám: „Mi köze ehhez magának, tata?” Ráztam a fejemet: „Nem helyes kérdésre kérdéssel válaszolni. Amíg az egyik kérdést nem tisztáztuk, nem mehetünk tovább. Azt kérdeztem, miért bántják ezt a tiszteletreméltó hölgyet. Semmi sem történik ok nélkül. A világ jelenségeit az okok és az okozatok kapcsolatai teszik egésszé. Például az sem véletlen, hogy éppen önnek tettem fel kérdésemet!” A fénytelen szemekben felcsillant az érdeklődés. „Hát miért?” — kérdezte. Meleg hangon válaszoltam: „Azért, mert ön értelmes, gondolkodó ember. Nem szoktam tévedni. Ha nem fésülné a szemébe a haját, láthatnám boltozatos, élénk szellemi tevékenységét eláruló homlokát. Az ilyen ember semmit sem tesz ok nélkül.”

— A sörényes láthatóan elgondolkozott — folytatta a bölcselő, — majd odaszólt egy még sörényesebb társához: „Miért is bántjuk ezt a tiszteletreméltó hölgyet?” Az még egyet rugott a hölgy kalapjába, majd nem minden ingerültség nélkül válaszolt: „Mit játszod meg magad? Nem te mondtad, hogy dorgáljuk meg egy kicsit ezt a spinkót?” Az én sörényesem indulatosan vágott vissza: „Mondta az anyád... Hazudsz és még te pofázol?” A másik fenyegetően lépett előre és úgy kiabált: „Te, az anyámat ne bántsd! Jössz a hülye ötleteiddel, letagadod és csinálod itt az arénát?” A sörényes már bömbölt: „Te tagadod le, tudod! Tanúk erre a srácok is!” — A srácok — a tanúk örök hagyományai szerint — két részre oszlottak. Az egyik így, a másik úgy hallotta. Véleményem szerint a sörényes félreértette társa mozdulatát. Az ugyanis csak hadonászott, hogy ezzel is nagyobb súlyt adjon szavainak. Ilyen helyzetben persze egy felemelt kéz könnyen félreérthető, s a következő pillanatban már lesújtott a sörényes ökle. Már messze jártunk a hölggyel, amikor még mindig hallottuk a verekedés csatazaját. Ütötték, csépelték egymást, mert nagy a szellem, az elindított gondolatsor ereje.

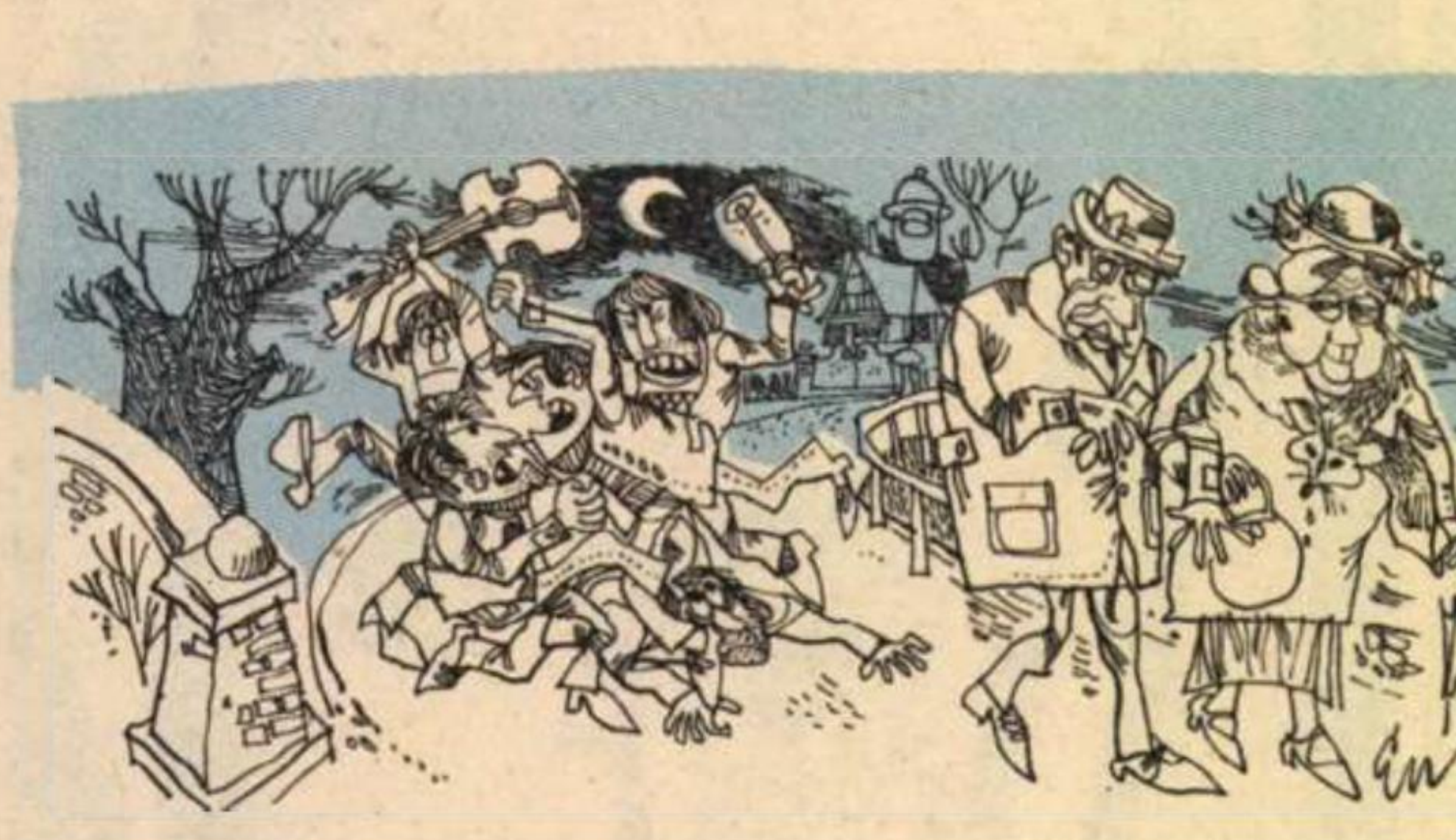

A nyugállományú ügyvéd, az emberi lélek mély ismerője rázta a fejét.

— Ez mind nagyon szép — mondta —, csak érzésem szerint nem igaz.

A bölcselő felemelte jobb mutatóujját.

— Azt azonban nem tagadhatja, hogy történetemnek ez az egyetlen hiányossága!

Feleki László

VÁLLALATI ARTISTÁK

Erdei Sándor rajzai

KÖTÉLTÁNCOS

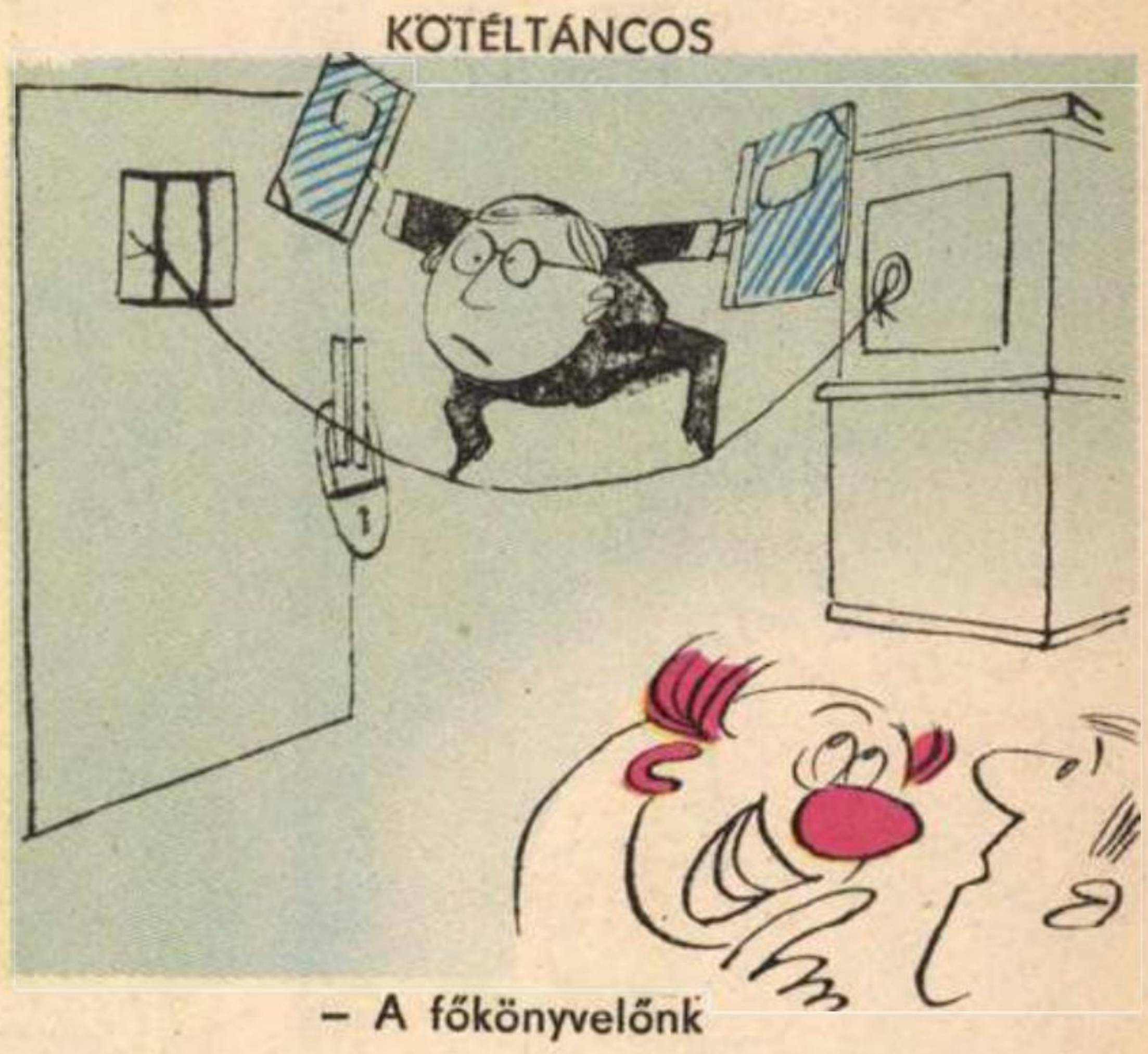

– A főkönyvelőnk

MESTERLÖVŐ

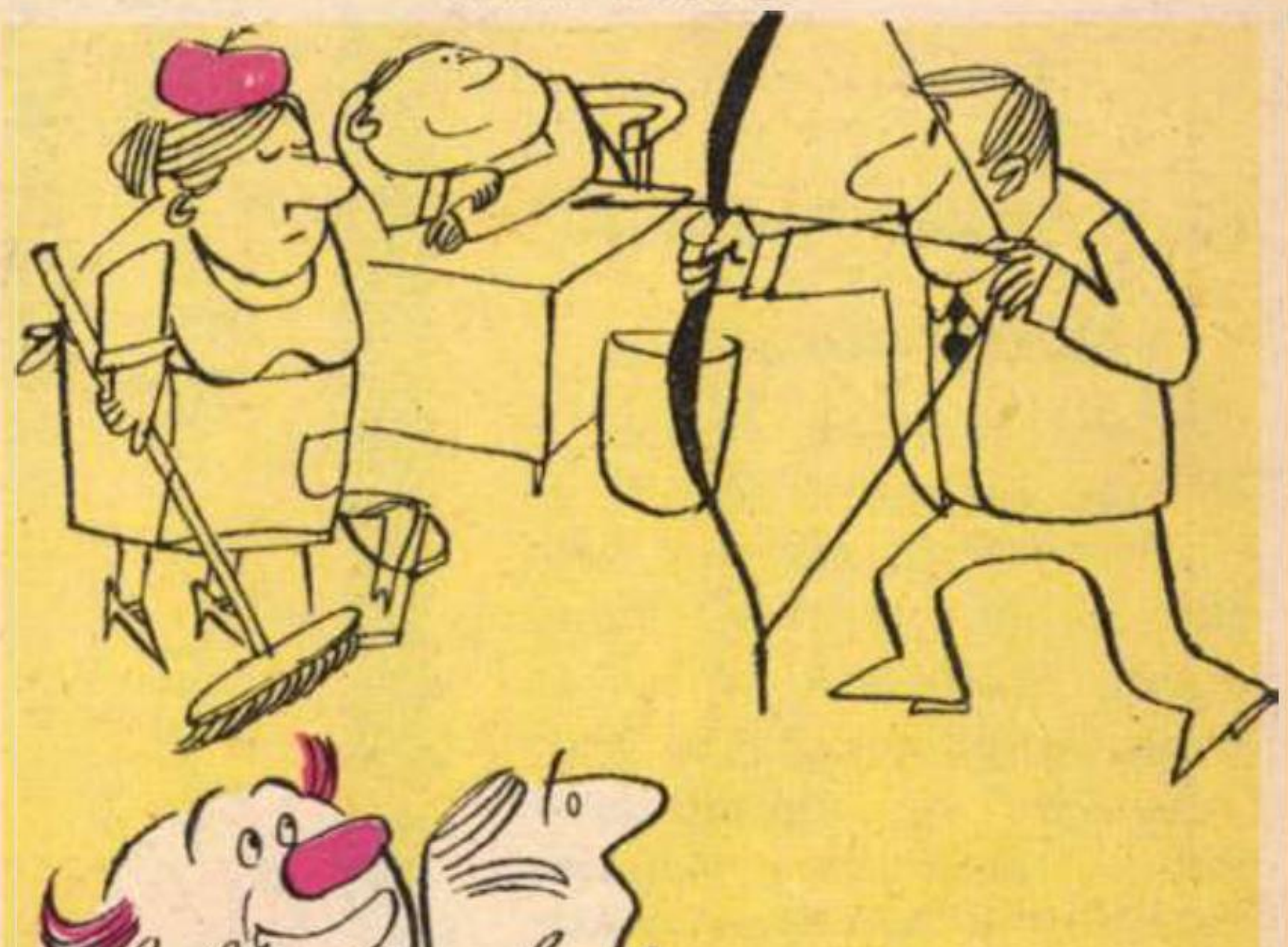

Mindig tudja, kit kell célba venni...

KÍGYÓEMBER

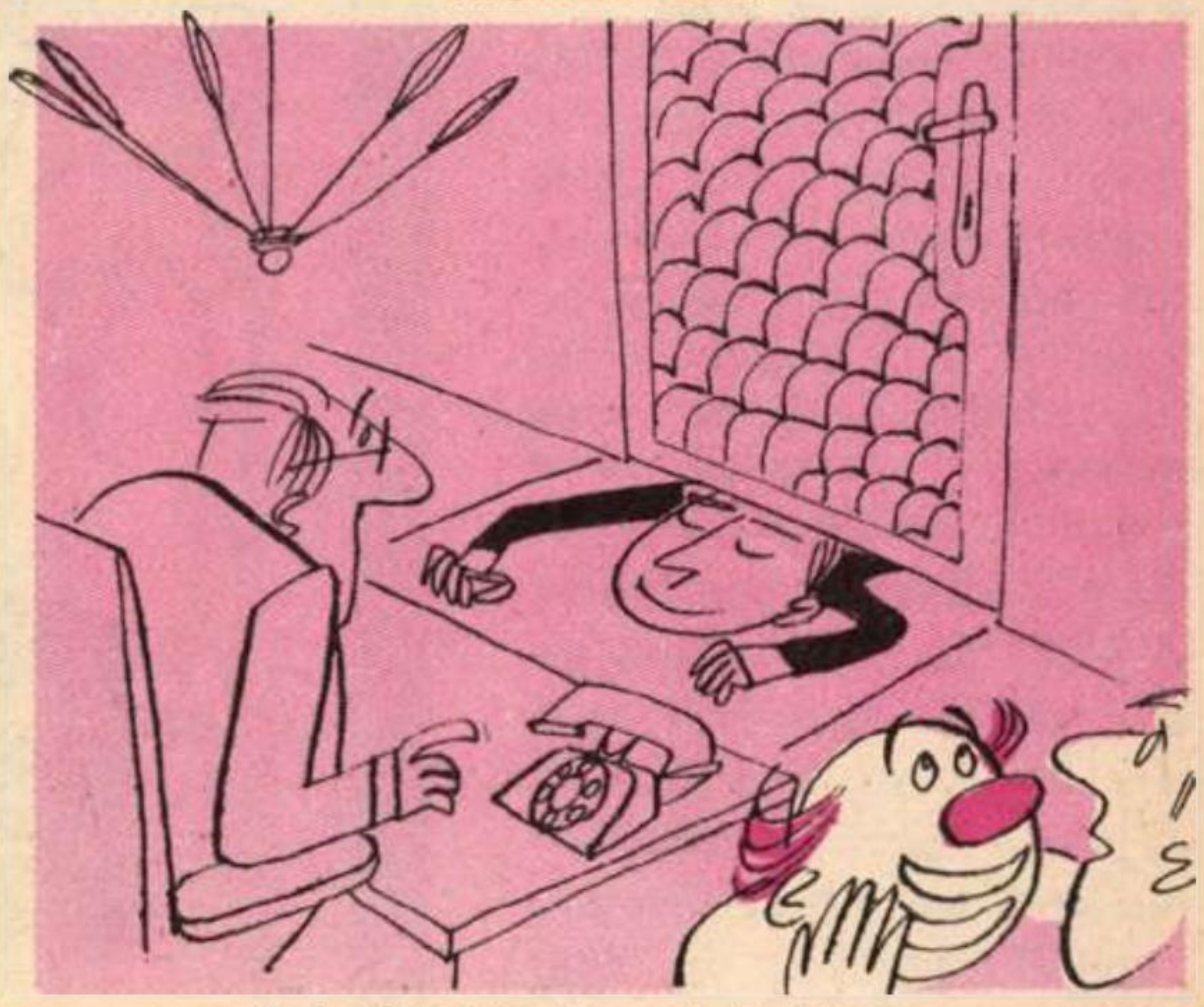

– A legkisebb résen is befér...

SOK ESTI MÉRKŐZÉS LESZ AZ IDÉN

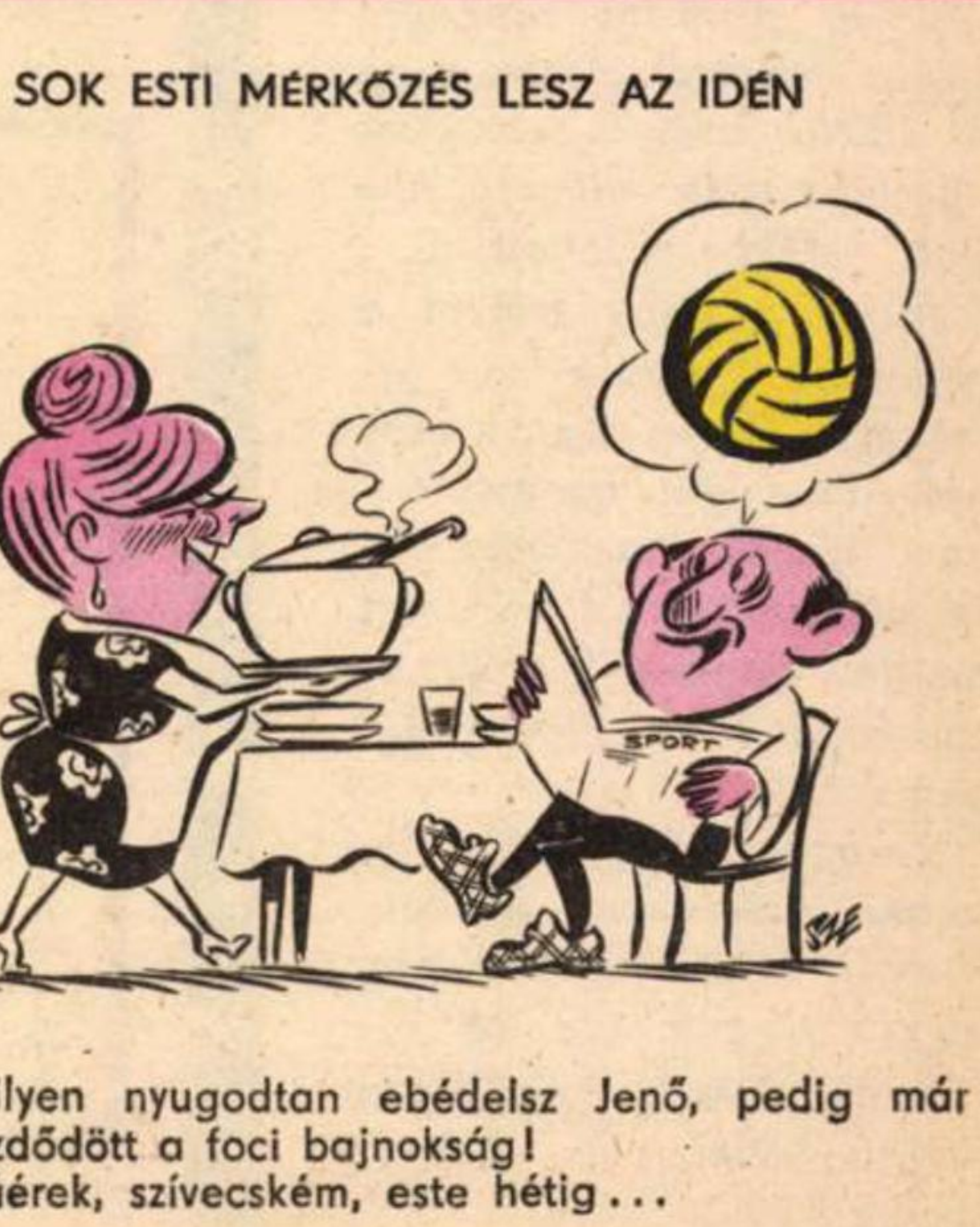

– Milyen nyugodtan ebédelsz Jenő, pedig már megkezdődött a foci bajnokság!
– Ráérek, szívecském, este hétig...

LUDAS MATYI
kereső szolgálata

Régi kedvencünk, évtizedes barátunk: a 2-es cigarettahüvely eltűnt a láthatárról, hónapok óta nem ad életjelt magáról. Vajon mi történhetett vele? (Sándor Tivadar és neje, Miskolc, Széchenyi u. 32.)

◆

Ablakaim redőnyének facsavarjai tönkrementek, újabb kellene helyettük, de sehol sem kapok, hiába tettem érte tűvé Budapestet. Hol csavaroghat a facsavar? (Erdősi György, Bp., III., Sereg u. 7.)

◆

Egy tranzisztoros asztali rádió és egy zseblámpa vastag rúdelemet keres, de itt, Kecskemét környékén, sajnos, nem talál. Mit tud vajon mondani az „eltűntről” az Akkumulátor- és Szárazelemgyártó Vállalat? (Kárpáti Sándor, Kecskemét, Felsőszéktó 22.)

◆

Kecskemétről nemcsak a rúdelem, de a szemétlapát is eltűnt. Aki hollétéről tud valamit, sürgősen értesítsen bennünket, kecskeméti háziasszonyokat. Lehet vasból, lehet műanyagból, igazán nem vagyunk válogatósak, csak legyen! (Szabó Gyuláné, Kecskemét)

◆

Takács Péternek a Ludasban közölt leveléből értesültem, hogy hiába keresett Orion táskarádiójához potmétert, sem Pesten, sem Debrecenben nem talált. Ezúton közlöm, hogy Győrben, Szombathelyen, Sopronban se keresse, mert ott sem talál. Azonban ha szép hazánk más tájain vagy ő, vagy bárki más találna potmétert, küldjön egyet nekem is. Másfél éve kutatok már utána, hasztalanul! (Szabados János, Nemesládony, Vas m.)

◆

A „gitáros nemzedék”-nek nagy problémája van: nem lehet húrt kapni a basszusgitárokra. Pest, Pápa, Győr állami hangszerboltjaiban folytatott „kutatómunkánk” eredménytelen maradt. Hol keressük? (Boksay Pál, Pápa, Dózsa Gy. u. 48.)

CEZAROMÁNIA

Endrődi István rajza

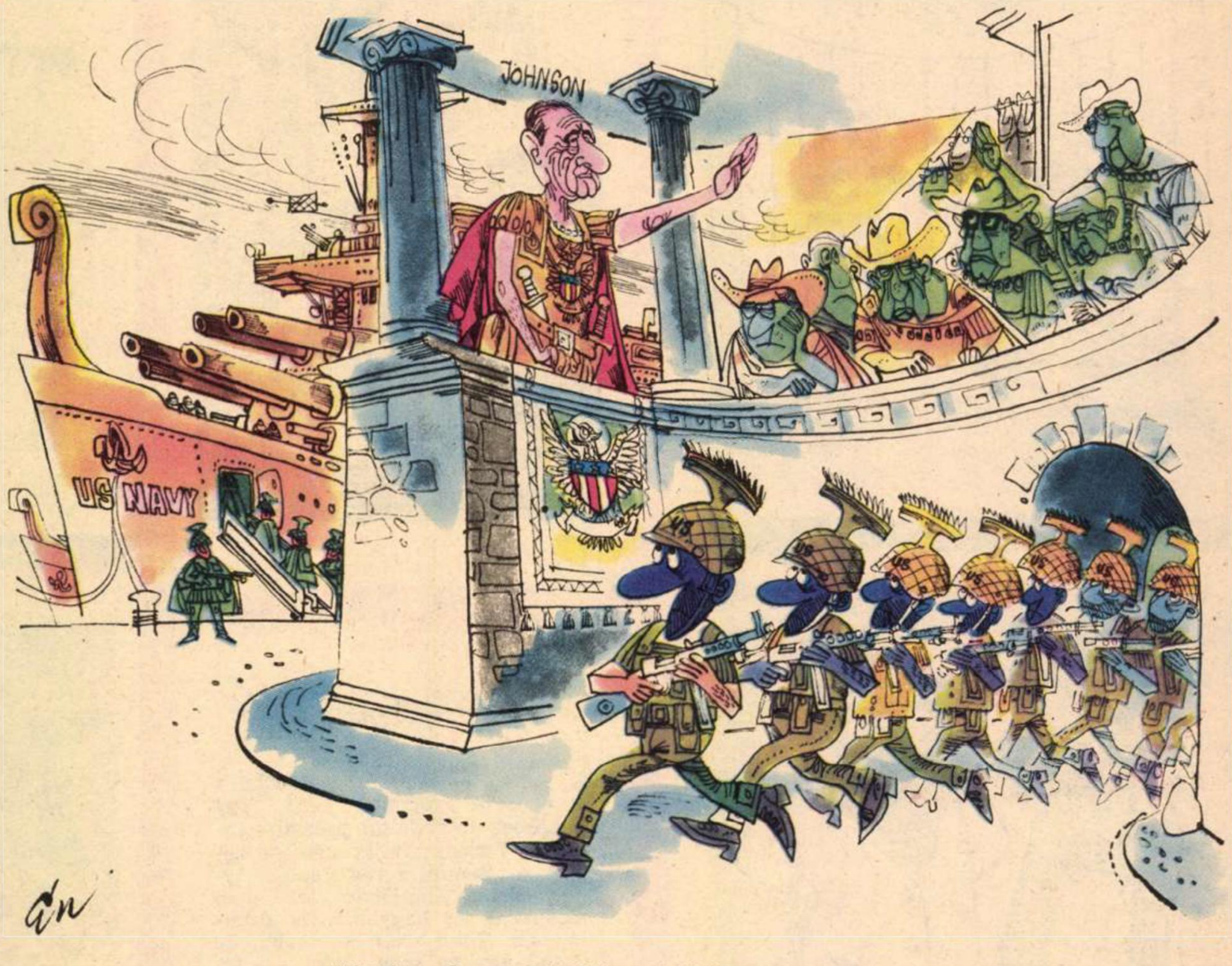

– Üdvözlégy, Caesar, a halálba indulók köszöntenek!

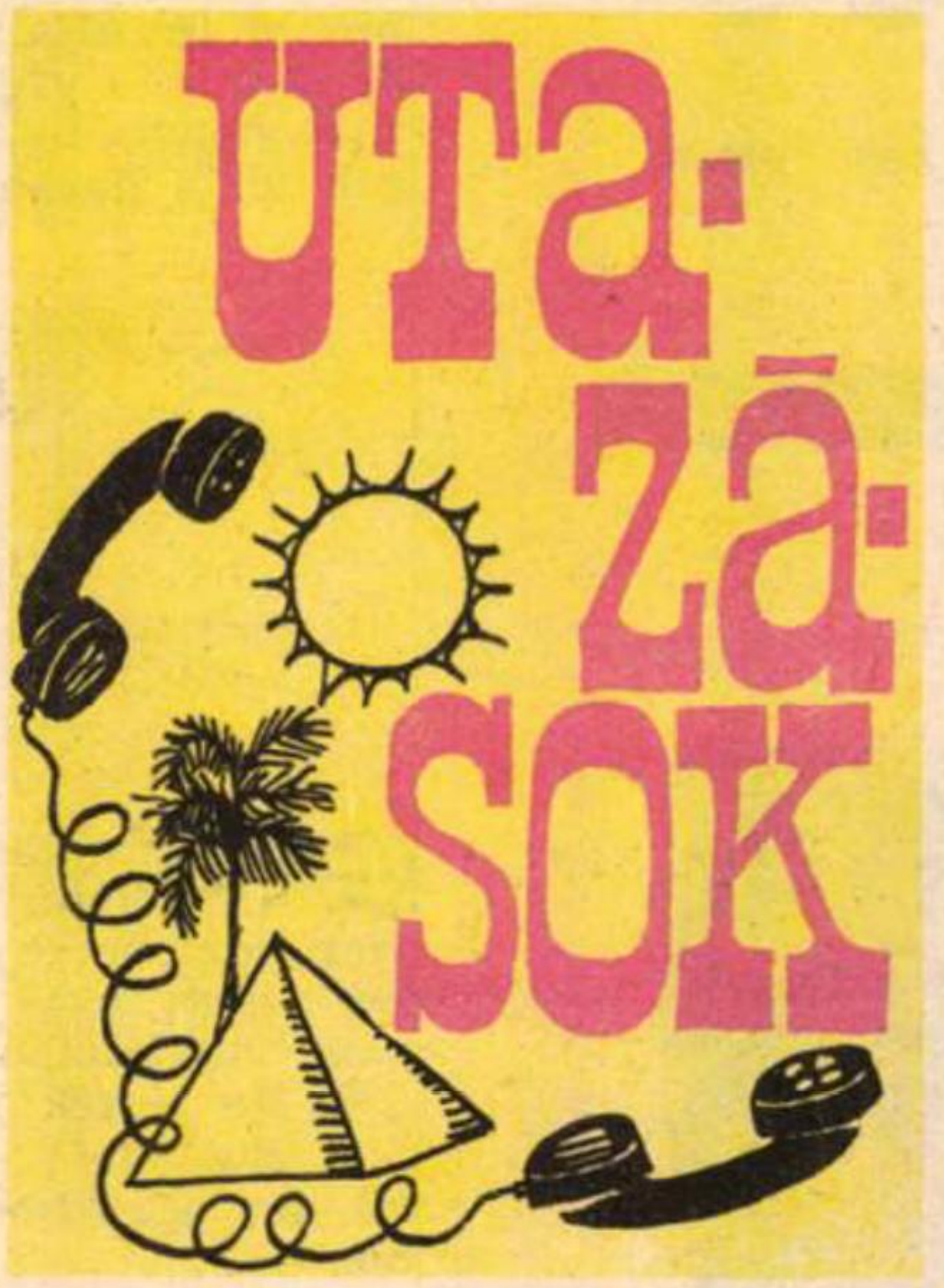

UTAZÁSOK

Mindenki életében akadnak unalmas órák, nyomasztó napok. Van, aki ilyenkor társaságba megy, de akadnak olyanok is, akiknek módjuk van elutazni. Kilépnek a megszokott környezet szigetéről és lubickolnak az élmények, a meglepetések tengerében. Ami engem illet, tartós unalmak és ólmos depressziók jelentkezésekor én — telefonálni szoktam. Ez olcsóbb is, kényelmesebb is, mint az utazás.

Felhívom például egy régi barátomat és megérdeklődöm, mi a véleménye Emil Staiger irodalomelméletéről? A jó barát kicsit csodálkozik — este van már, a vendégei most mentek el, a gyerekeket meg kellene füröszteni — de Staiger professzor egyike a kedvenc témáinak, így hát horogra akad. Hosszan elemzi a pozitívista és fenomenológiai módszer közötti különbségeket. Én — a vonal másik oldalán — csak hallgatom ezt. Jobban mondva, nem is az irodalomelméleti szöveget, hanem a Fekete tenger jóleső mormolását. Egy másik barátommal, az igazi prágai knidliről értekezem, és ilyenkor tulajdonképpen a Hradzsinban sétálgatok, az Aranycsinálók utcájában.

Barátaim azonban nem mindig vannak otthon. Sorra kerülnek hát az ismerősök. Például egy régi riportalanyomat tizenöt év után tárcsáztam fel, azzal az ürüggyel, hogy meg szeretném ismételni a riportot. Csak a hangját szerettem volna hallani, azt, hogy csacsogjon valamit. Ő azonban az általam megcsillogtatott, új riport lehetőségeit ecsetelte és csak (ki tudja, honnan előbányászott) diplomáciai ügyeskedésemnek köszönhetem, hogy nem kellett valóban újra találkozni vele.

Vannak esetek azonban, amikor a futó ismerősök sincsenek otthon. Egy ilyen alkalommal arra gondoltam, hogy felhívom az IBUSZ-t, és a déltengeri szigetekről meséltetek velük. A depresszió azonban — mint rendszerint — most is este jött, akkor pedig nincsen hivatal. Átnéztem noteszeimet, és így jutott eszembe X., aki ugyan barátom, de már évek óta rosszban vagyunk. Összeveszésünknek nem volt igazán racionális oka, különösen kínos volt hát felhívnom. De mégis megtettem, mert hát a magány, az unalom, a nyomás, és a többi…

Álmomban hallottam vissza aztán a hangot, amelyet X. a telefonban hallhatott, amikor felhívtam. Zavar, feszély és még egy sor kafkai életérzés sűrűsödött abban.

— Ne haragudj, kérlek — makoghattam — eszembe jutottál, kérlek, béküljünk ki kérlek: ugyis a Múlandóság Völgye a világ, kérlek. Nagyon érdekel, hogy miként vagy, kérlek…

X. emberséges volt. Félbeszakította kínos monológomat.

— Örülök, hogy felhívtál. Én is gondoltam rád. Te engem bármikor felhívhatsz…

— Mint ahogy te is engem. Éjjel vagy nappal — jelentettem ki. Túl voltam a kínon, és kezdődhetett az „utazás”. Amely azonban elmaradt. X. derék és okos fiú, de nem arról és úgy beszél, mint ami nekem kell. Nem csacsog, hanem kérdezve beszél. Így hát hálásan, de gyötörten válaszolgattam neki.

Másnap hajnalban felhívott, és kiegészítette tegnapi szavait. Aztán folytatta aznap éjszaka, mint ahogy erre felhatalmaztam. Mostanában állandóan telefonálunk egymásnak, mert hát — ugyebár — vissza is illik hívni őt, de különben is: milyen kedves ember, hogy ragaszkodik hozzám!…

Ma reggel azonban, amikor telefonált, nyíltan megkérdeztem tőle:

— Mondd meg őszintén, van most valami tényleges közölnivalód?

Őszintén is válaszolt:

— Nincs, csak utazom. Van ilyen, speciális eset. Unatkozom, de sajnos, nem engem küldenek ki Mexikóba, előzetes terepfelmérésre. Így hát felhívtalak…

Mit válaszolhattam volna? Csak hallgattam, és most megyek a könyvtárba Mexikó tanulmányozása ügyében. Holnap — ha felhív X., — beszámolok neki Acapulcoról.

Antal Gábor

AZ IDOMÍTÓ EMLÉKIRATAI

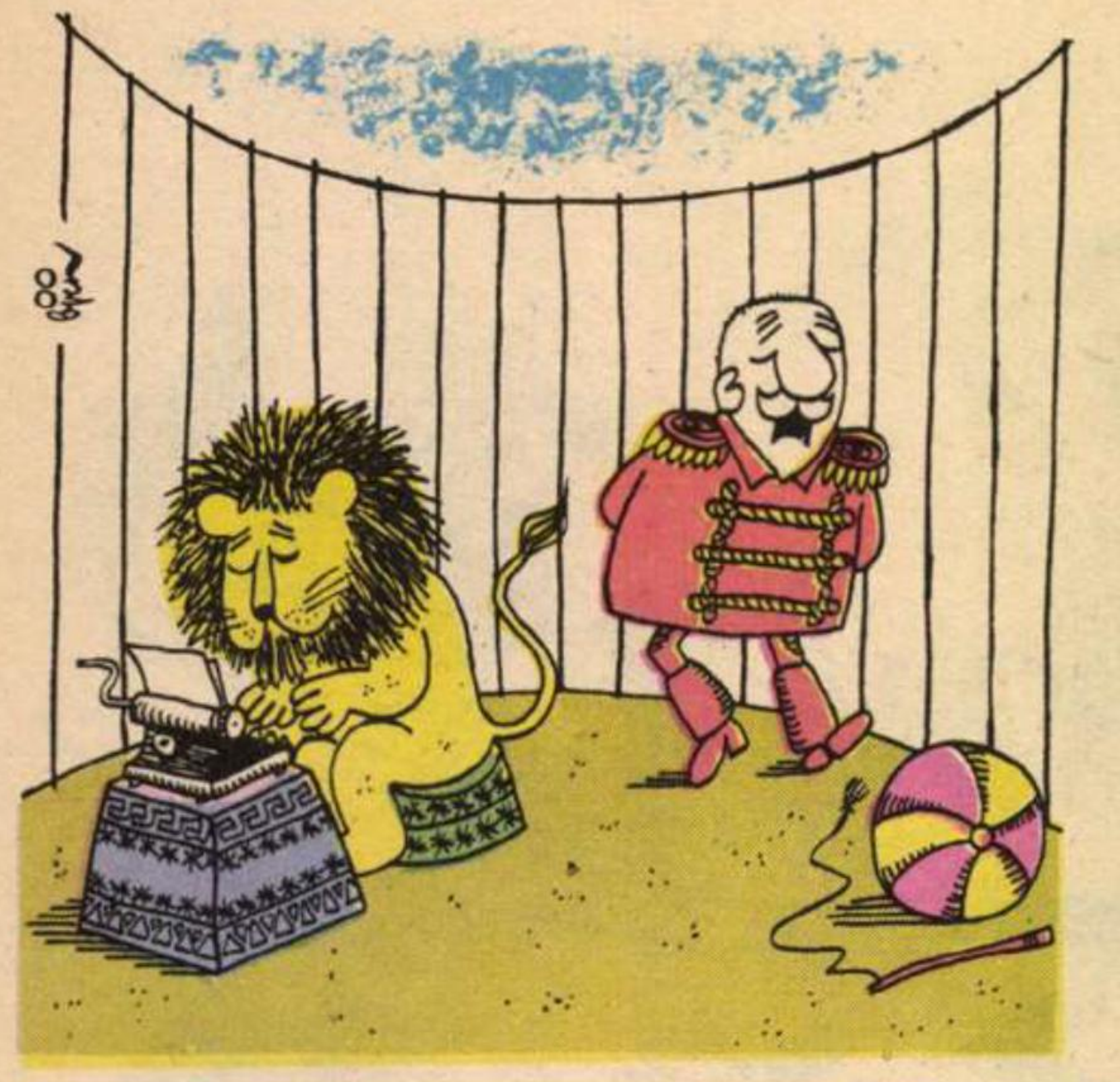

ÖNKRITIKA

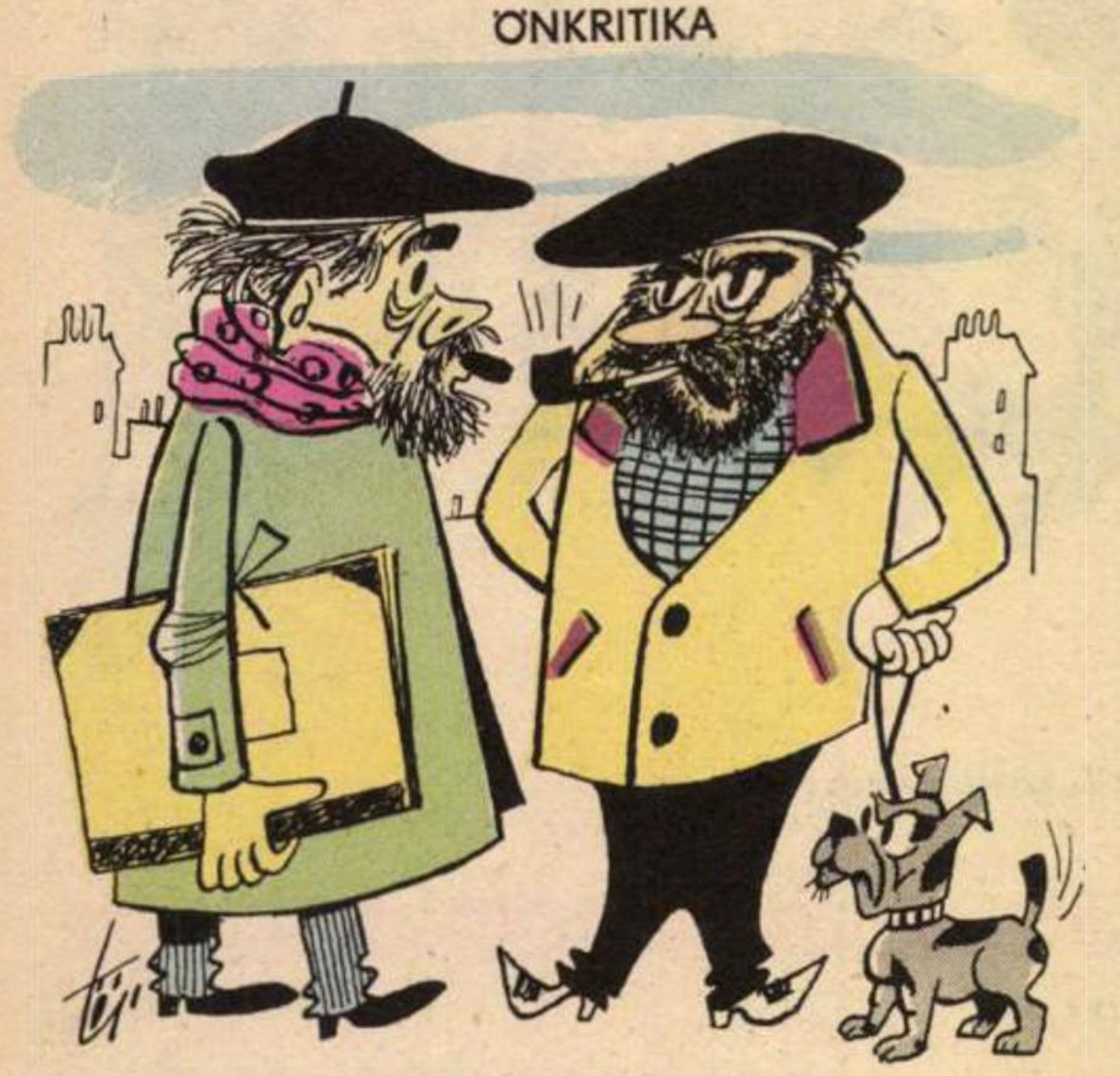

– Nem veszel részt a kiállításon?

– Nem. Sok barátom van a zsüriben, nem akarom őket kellemetlen helyzetbe hozni . . .

VALLOMÁS

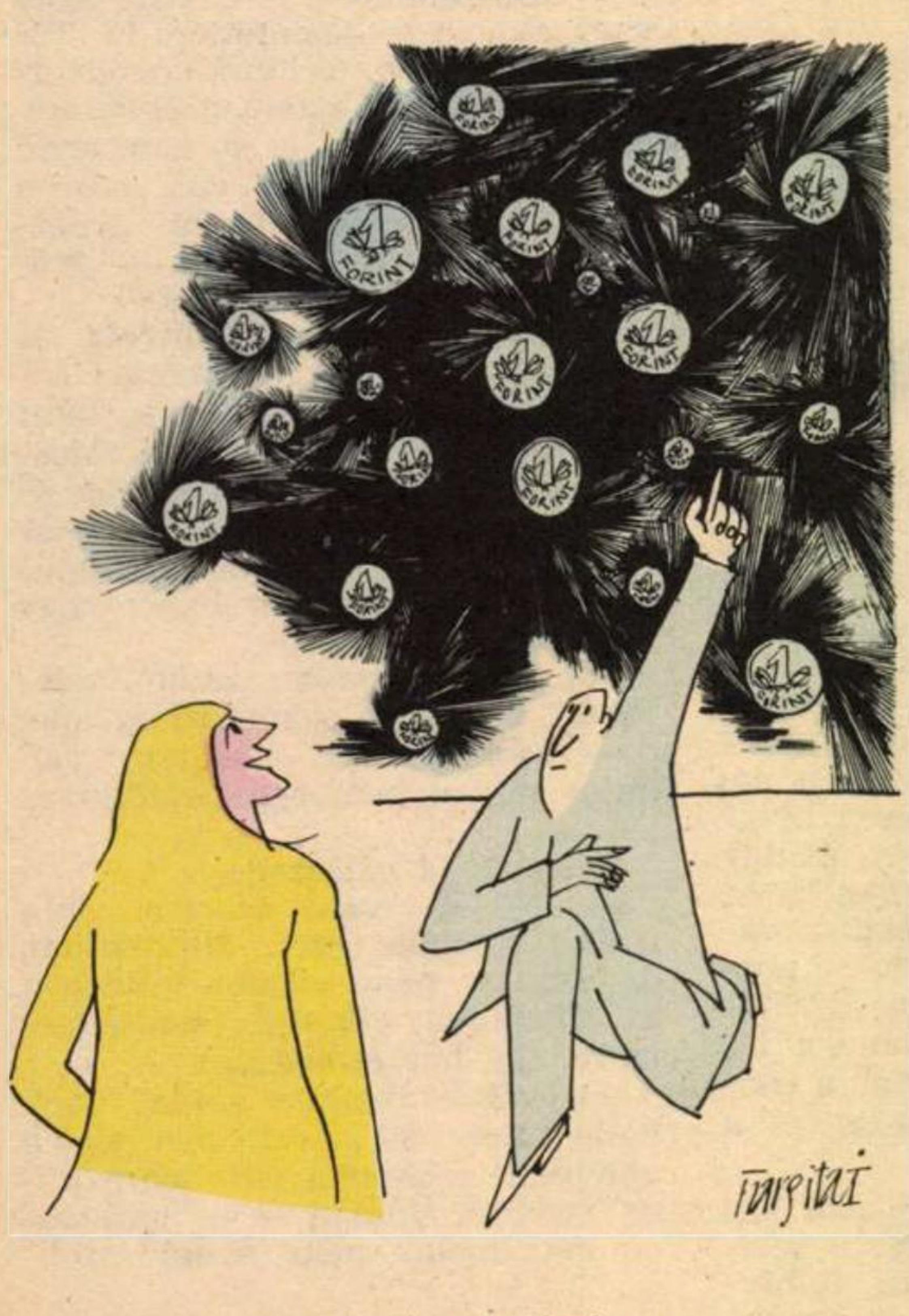

– Lehoznám néked . . .

NÁSZÚT

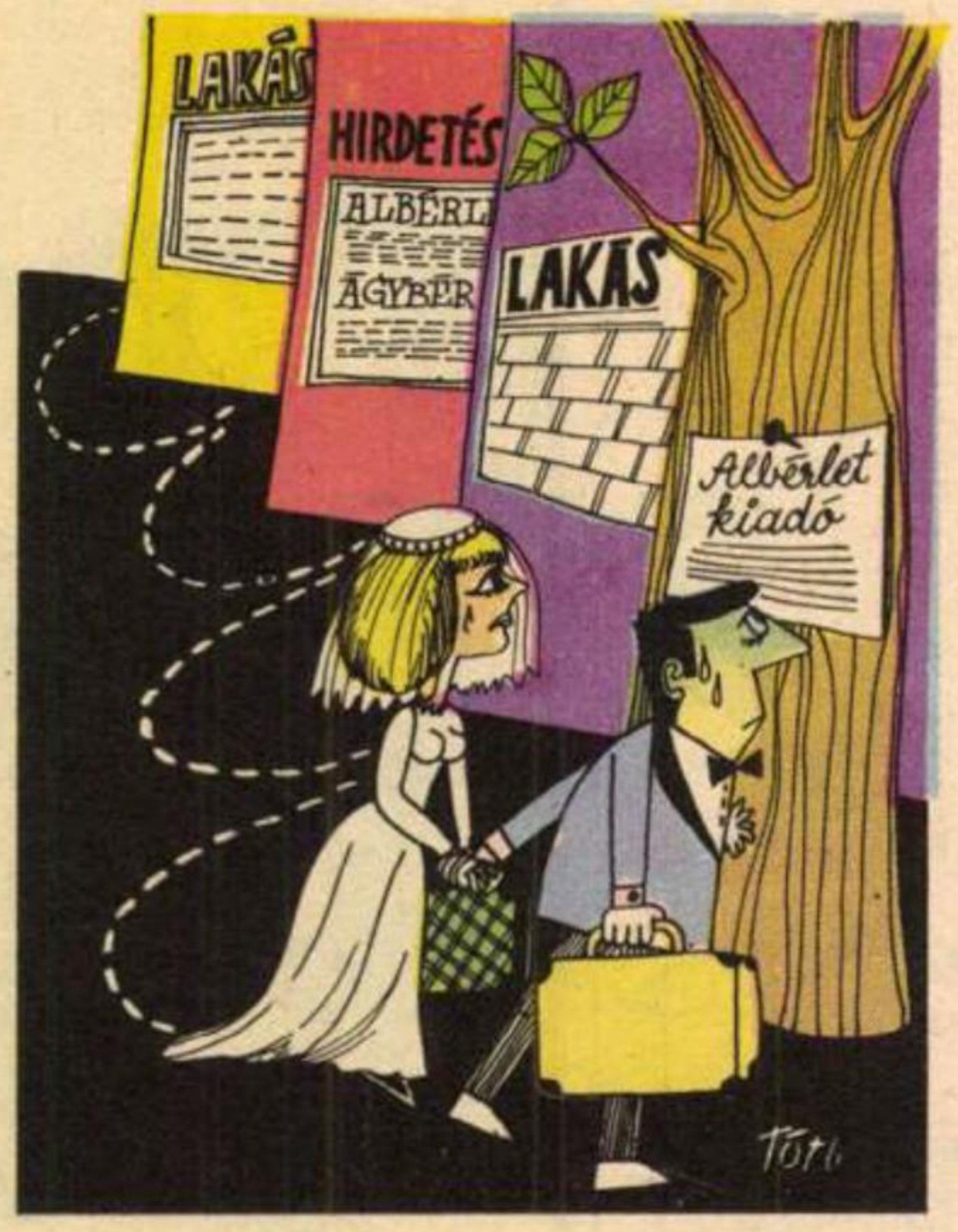

Pesti tudósítónktól

Irodalmi látomásom ezúttal a jövőt ragadta meg. Egy merőben forradalmi jellegű színdarab ősbemutatóját néztem végig. A „Semmi a végtelenben" című dráma alapjában véve nem dráma a szó hagyományos értelmében. Több vagy kevesebb, de mindenesetre más. Mégis, a feszültség szinte elviselhetetlen. Nincs még egy szerző Aiszkhülosztól Pemete Mihályig, aki ennyire hatna a néző képzelő erejére. Ennek a darabnak nincs cselekménye és szereplői sincsenek. A feszültséget tovább fokozza az a mélyértemű rendezői utasítás, hogy a függönyt nem is húzzák fel a darab folyamán.

Gondolataimban elmerülve krákogtam egyet az autóbuszon, amidőn egy férfihang ezekkel a szavakkal zökkentett ki elvont tudatállapotomból:

— Ne tessék rámköhögni!

— Bocsánat! — mondtam némi meglepetéssel — Én nem köhögtem.

— De köhögött.

— Úgy látszik, elkerülte a figyelmemet. Legjobb tudomásom szerint csak krákogtam. Krákogni szabad?

— Azt szabad.

— Köszönöm szépen!

A férfi elégedetten bólintott, mint a mindennapi élet számos apró összecsapásának egyik győztese, s csak akkor ült ki az arcára a bizonytalanság érzése, amikor észrevette, hogy útitársaink közül többen is mosolyognak.

f. l.

VÁLLALATI JÉGKORONG-MÉRKŐZÉS

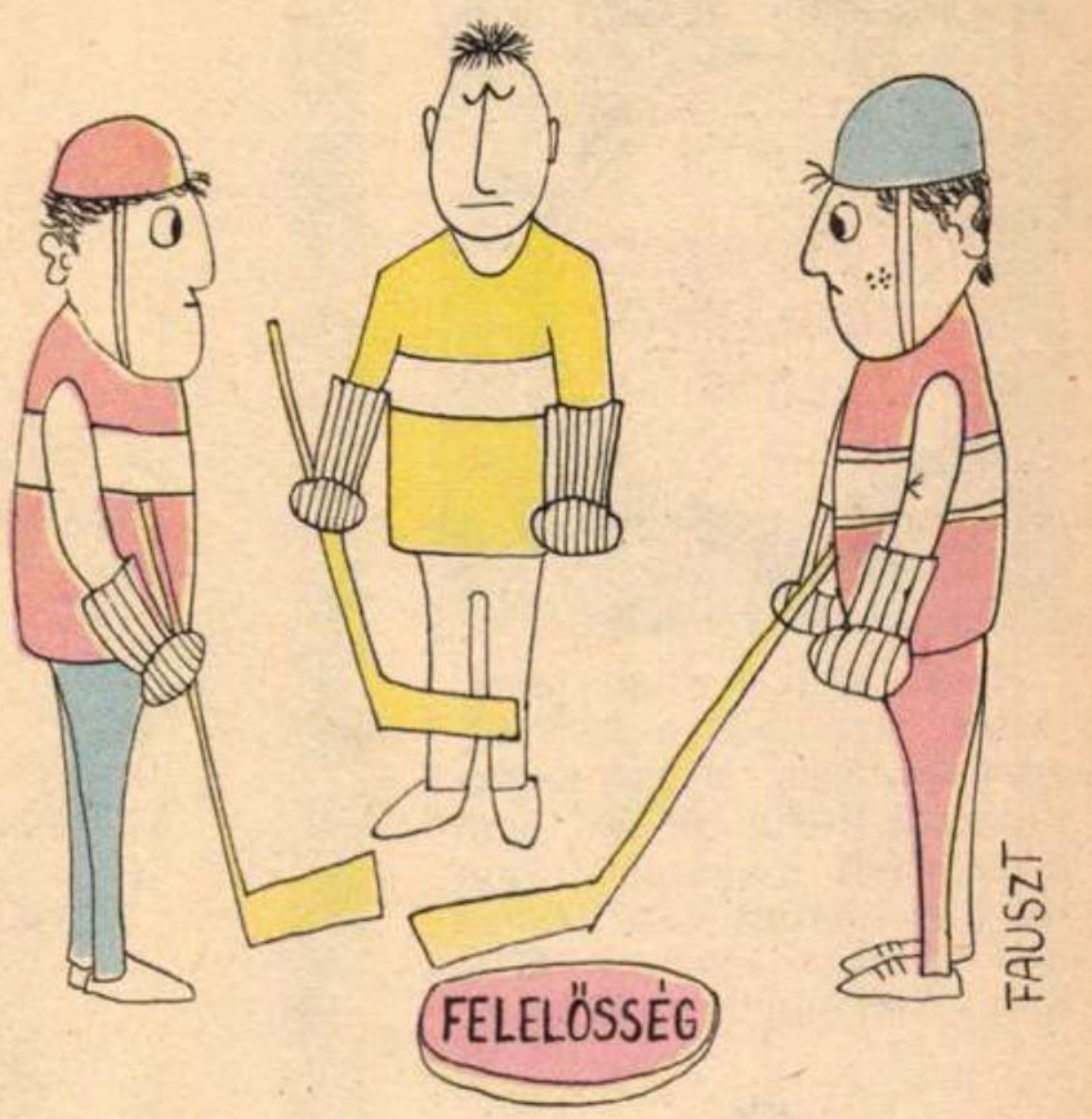

LÁTLELET

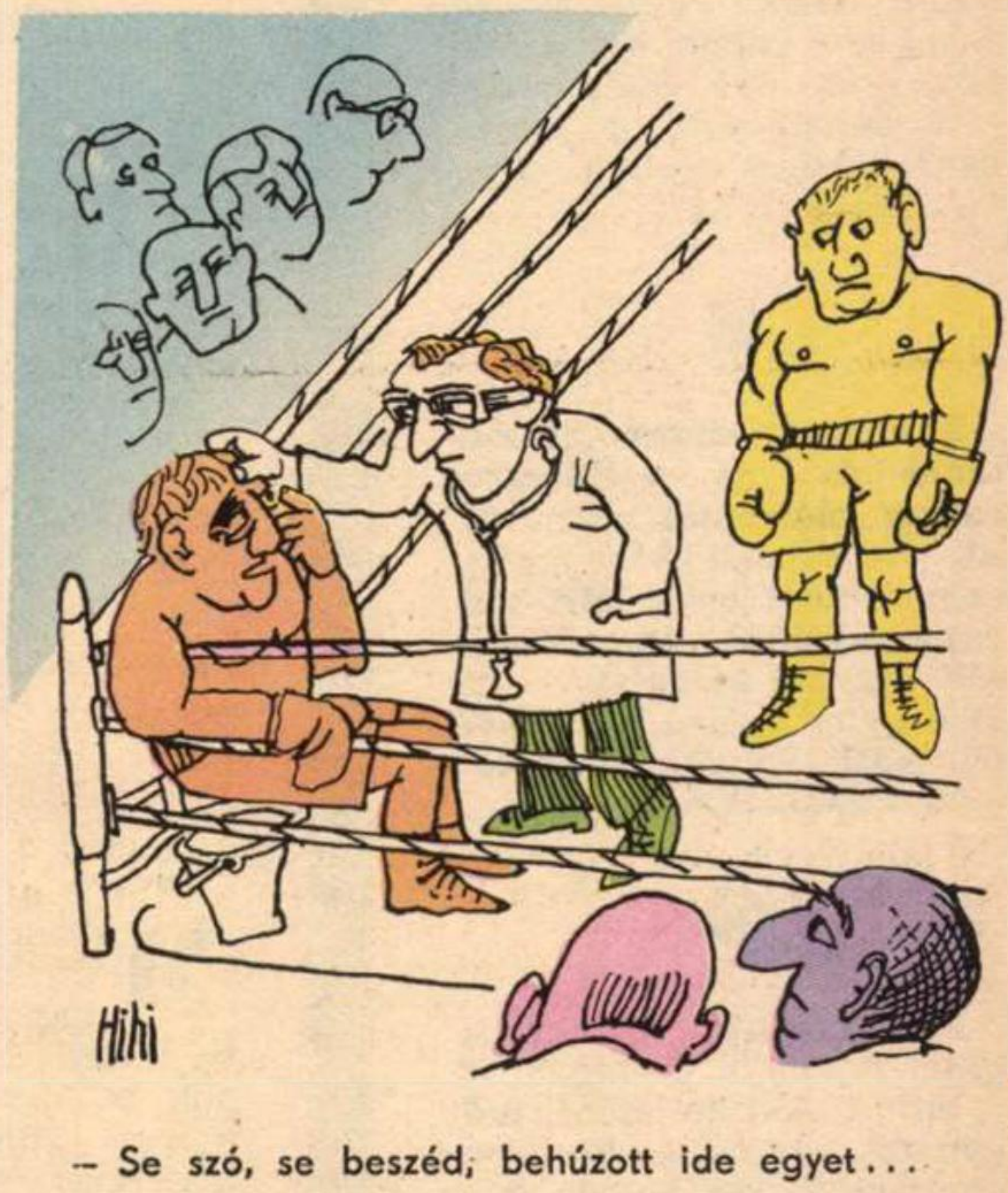

– Se szó, se beszéd, behúzott ide egyet . . .

Ő IS EMBER

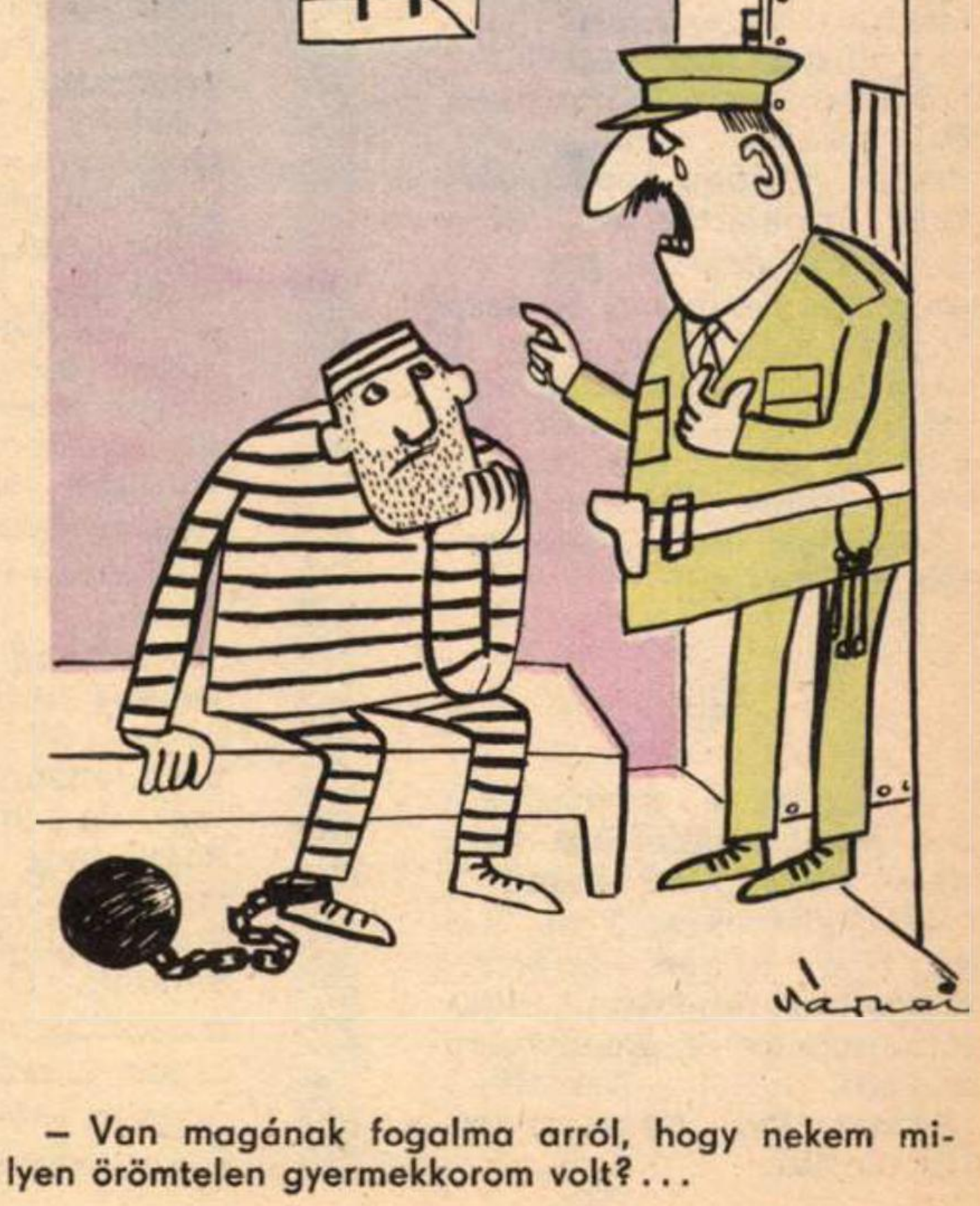

– Van magának fogalma arról, hogy nekem milyen örömtelen gyermekkorom volt? . . .

NYLONBA CSOMAGOLT TEJ KERÜLT FORGALOMBA

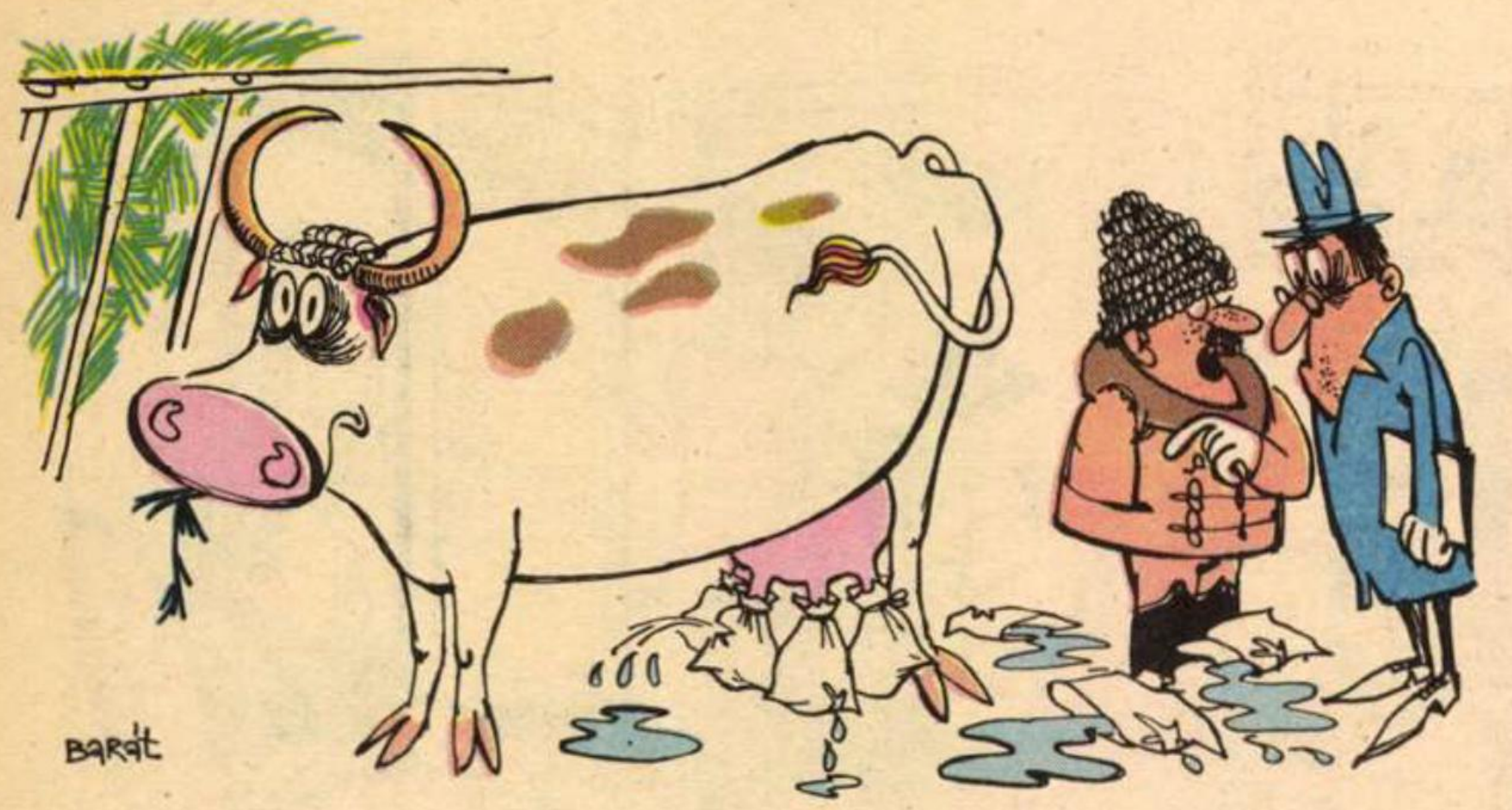

– A csomagolást már megoldottuk, csak még az adagolást képtelen megszokni . . .

TANULJUNK KÖNNYEN, GYORSAN IRODALMAT!

Régi tapasztalat, hogy verset könnyebben jegyez meg az ember, mint prózát. Ismerjük még iskolás korunkból az effajta emlékeztető mondókákat:

Minden vízbe mártott test
A súlyából annyit veszt,
Amennyi az általa
Kiszorított víz súlya.

A világirodalom jelesebb műveit is könnyebb emlékezetünkben tartani, ha a lényeget versike foglalja össze. Mily egyszerű például a „Hamlet” vers-kivonata:

Ideges volt mindig Hamlet.
Vége: egy idegroham lett.

Shakespearenél maradva, — a viszálykodó családok áldozatául esett szerelmespár történetét így jegyezhetjük meg:

Üldözik
Rómeót és Júliát
A családi fúriák.

S egy harmadik Shakespeare-dráma, a bűntelen hitvest elhamarkodottan megfojtó Othello esete:

Az ártatlan Desdemona
Rút halála, mintha
Hűtlen asszony veszte vóna.

Nemcsak színdarabokra lehet persze alkalmazni ezt az egyszerű és célravezető módszert. Nagy regényeket is kivonatolhatunk így; mint Swift „Guliver”-jét, amelyben a hős megjárta az óriások és a törpék országát:

Liliputban víg a buli, mert
Megkötözték a nagy Gulivert, —
S órjások közt nagy a muri, per:
Kié legyen a kis Guliver?

Vagy a szeretetreméltó búsképű lovag, Don Quijote emlékét idéző kis vers:

Ki jobb nálad? Mondd, ki . . . ó, te
Tiszta lélek, Don Quijote!

Mikszáth „A fekete város” című regényében a lőcsei polgárok összeesküsznek Görgey Pál alispán élete ellen, — ez két rövid sorban könnyen elmondható:

Görgey alispán
A feketelistán.

Nagy lehetőségeket ad a zenés darabok világa is. A „Carmen” például így tömöríthető:

Egy káplár kíséri Carment,
Ahová a csempész-kar ment.
Hát a vége jót hoz-é?
Nem, elrontja Don José.

S a tragikus sorsú bohócról szóló opera:

Fájdalmában Rigoletto
Dalol, mint ki rigó lett, ó! . . .

A „Tosca” nagy fordulópontját sem felejtjük el: Cavaradossit elfogják, és a gonosz főrendőr meg akarja nézni a szenvedélyes festő bűnügyi priuszát:

A rendőrbiztos Scarpia,
Sok szennytől piszkos hárpia,
Szól: „Add hamar a dossziét,
A vad Cavaradossiét!”

A könnyebb műfajban Offenbach „Szép Helénája” is egyszerű módon megjegyezhető:

Trójába mén a
Szép herceg, Páris,
Ott él Heléna . . .
És baj lesz máris.

Ne maradjon ki a sorból a görög tragédia se:

Sophoklès, hogy megírta az
  Ödipust,
Megteremtett egy drámai
  fő-típust.
Kit üldöz a végzet,
S aki ettől kész lett.

Végezetül pedig — saját magyar irodalmunkról se feledkezzünk meg:

Nagy nemzeti drámánk:
A tragikus bán, Bánk.

e.

KERESKEDELMI TÁRGYALÁS

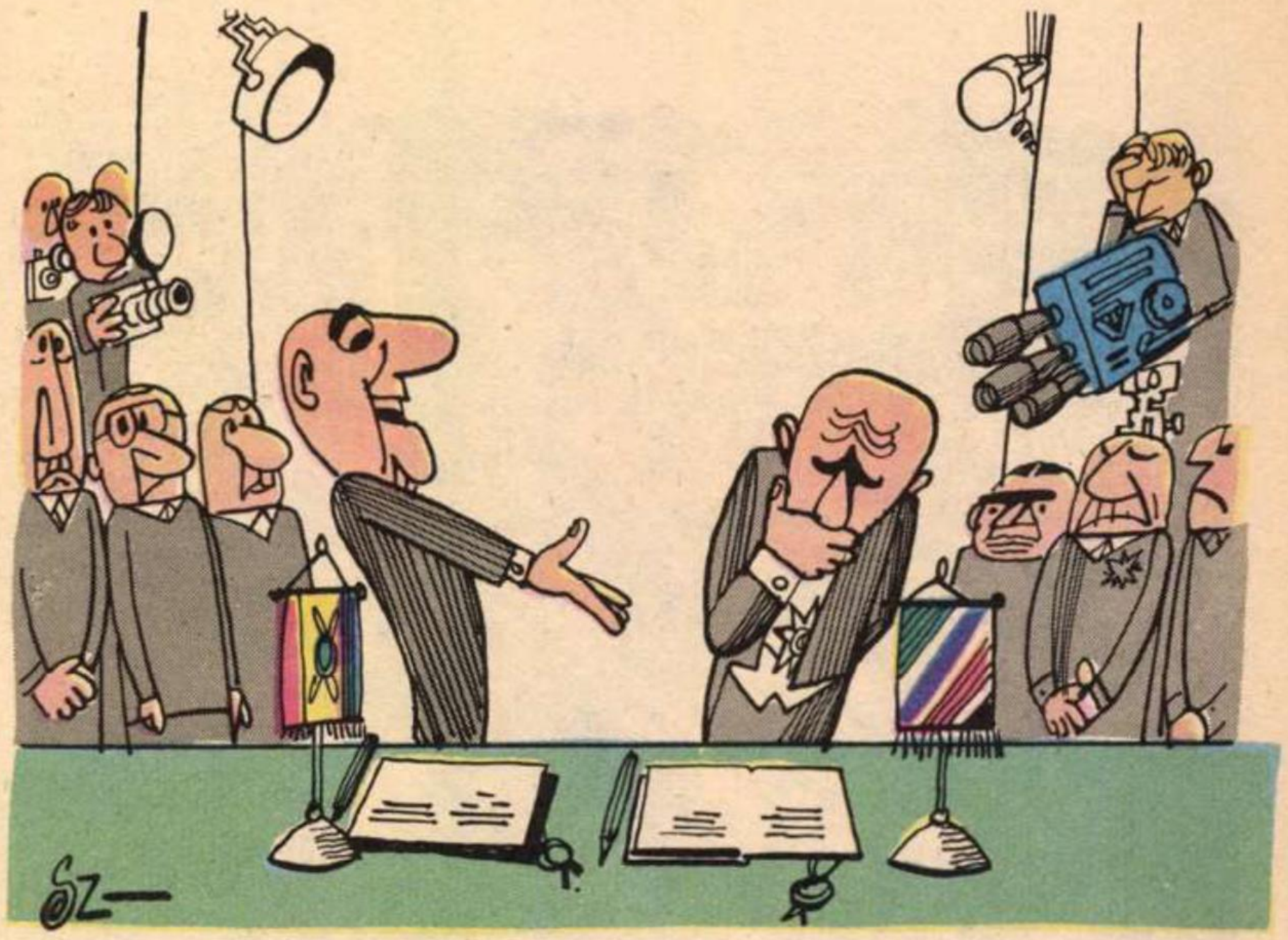

– Na, csapjon a tenyerembe!

LEÁNYISKOLA

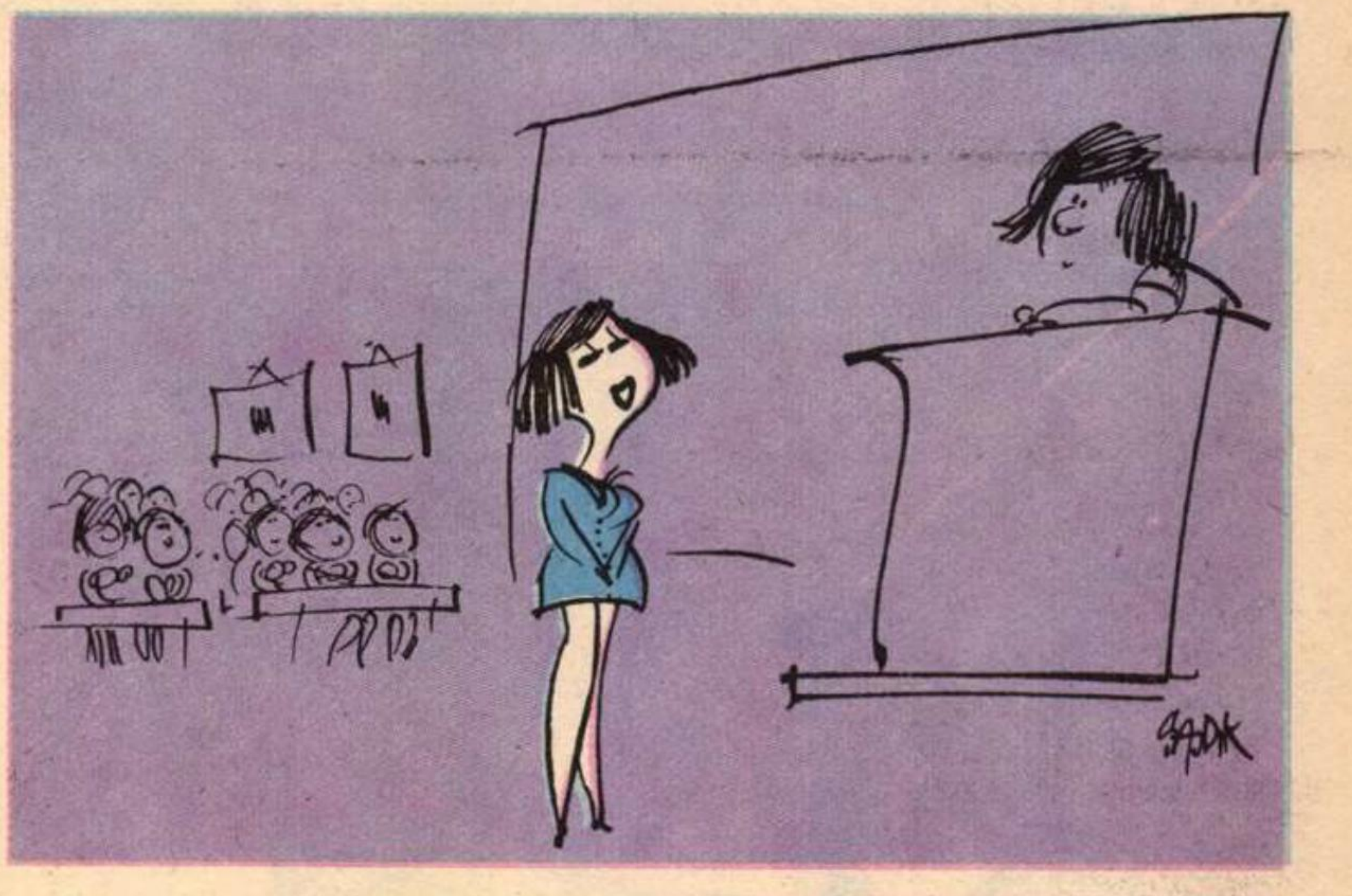

– Ketten betegek, tizennégyen pedig filmeznek . . .

JÖN A MAXI!

Vasvári Anna rajza

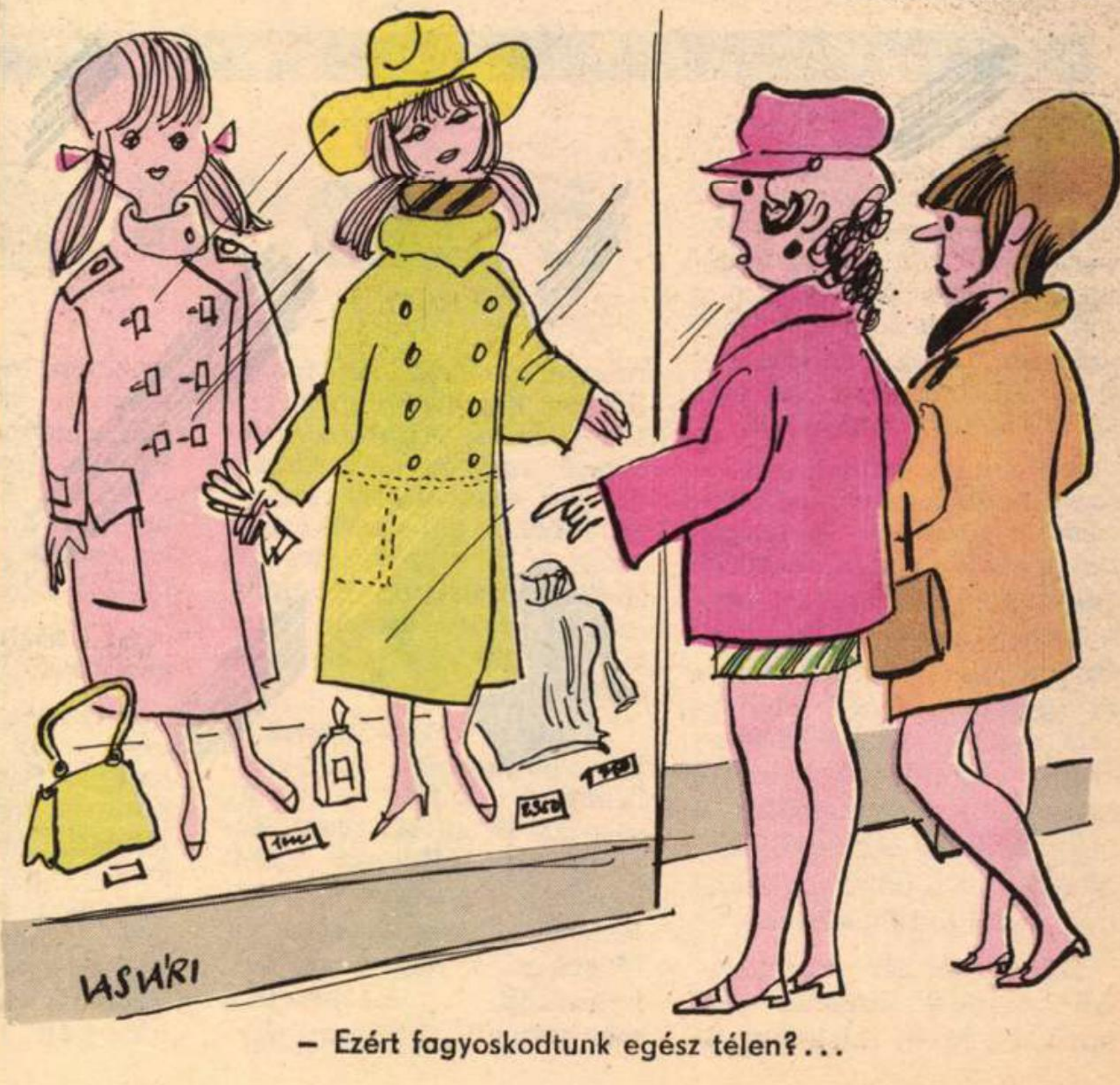

– Ezért fagyoskodtunk egész télen? . . .

NAGYVONALÚ SRÁC

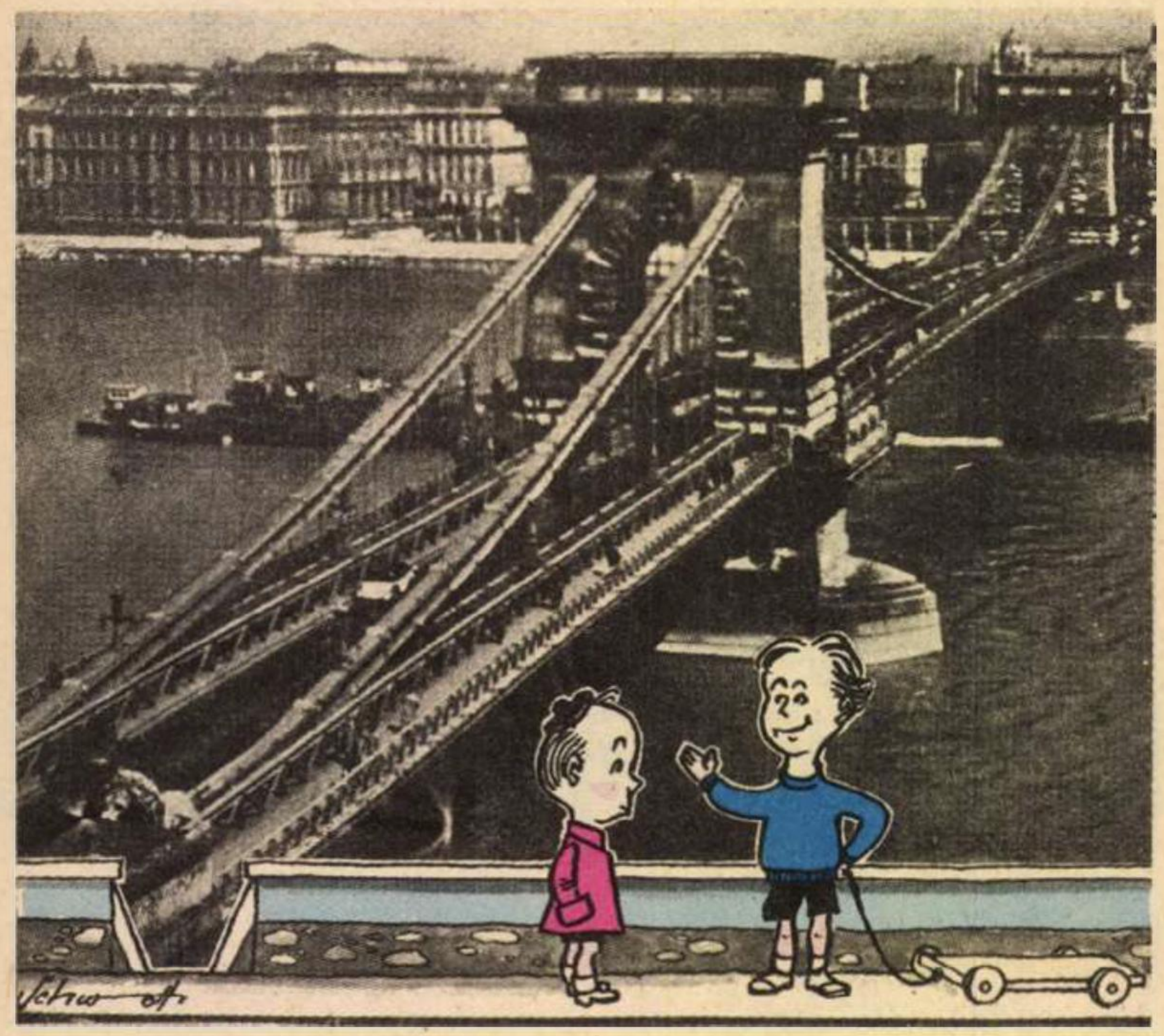

– Csak azért nem veszem be a gyűjteményembe, mert tekintettel vagyok arra, hogy műszaki emlék.

MEGOLDÁS

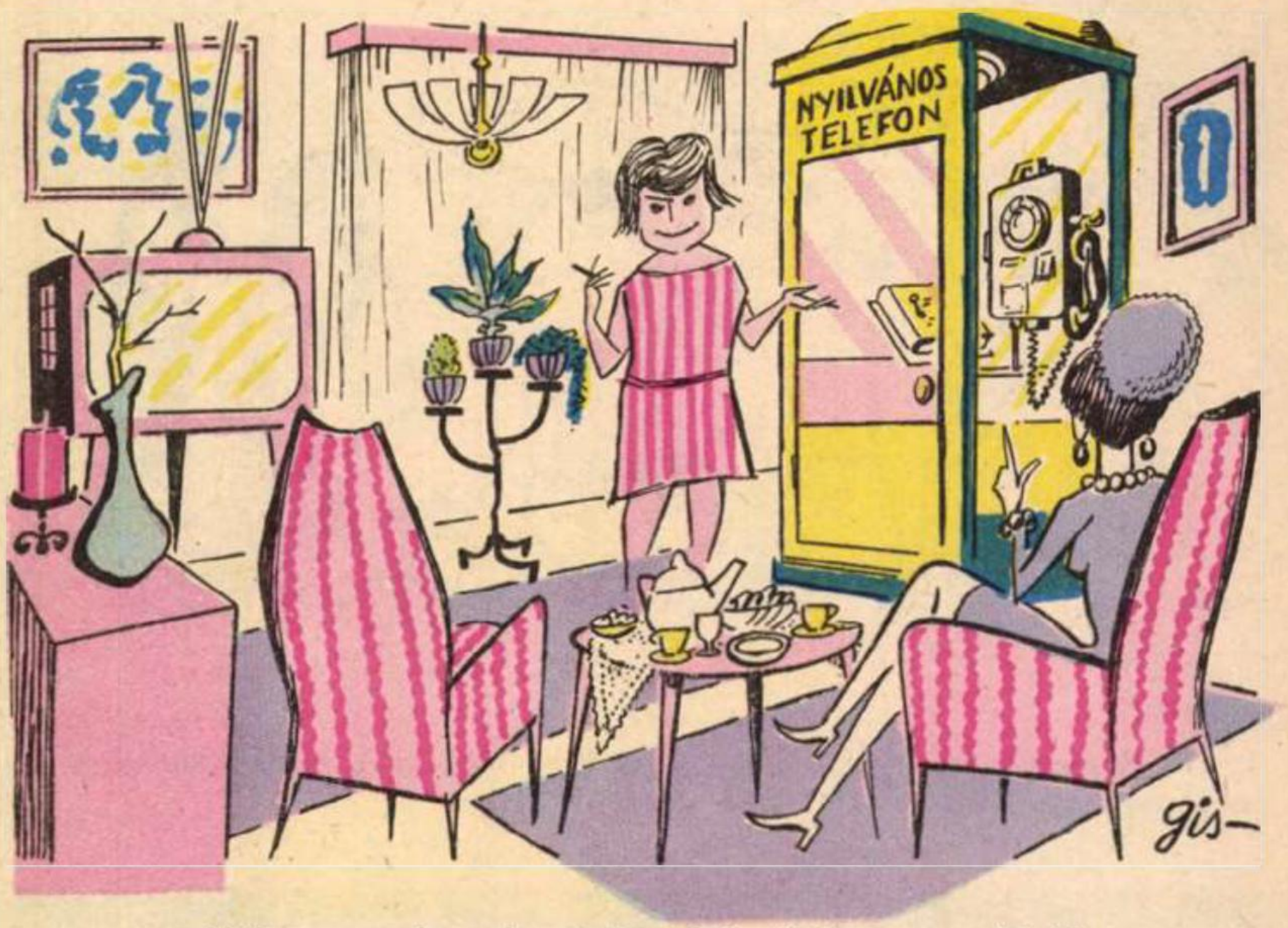

– Nálam nem fognak potyán telefonálni a szomszédok!

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

MINDENRE GONDOLNI KELL!

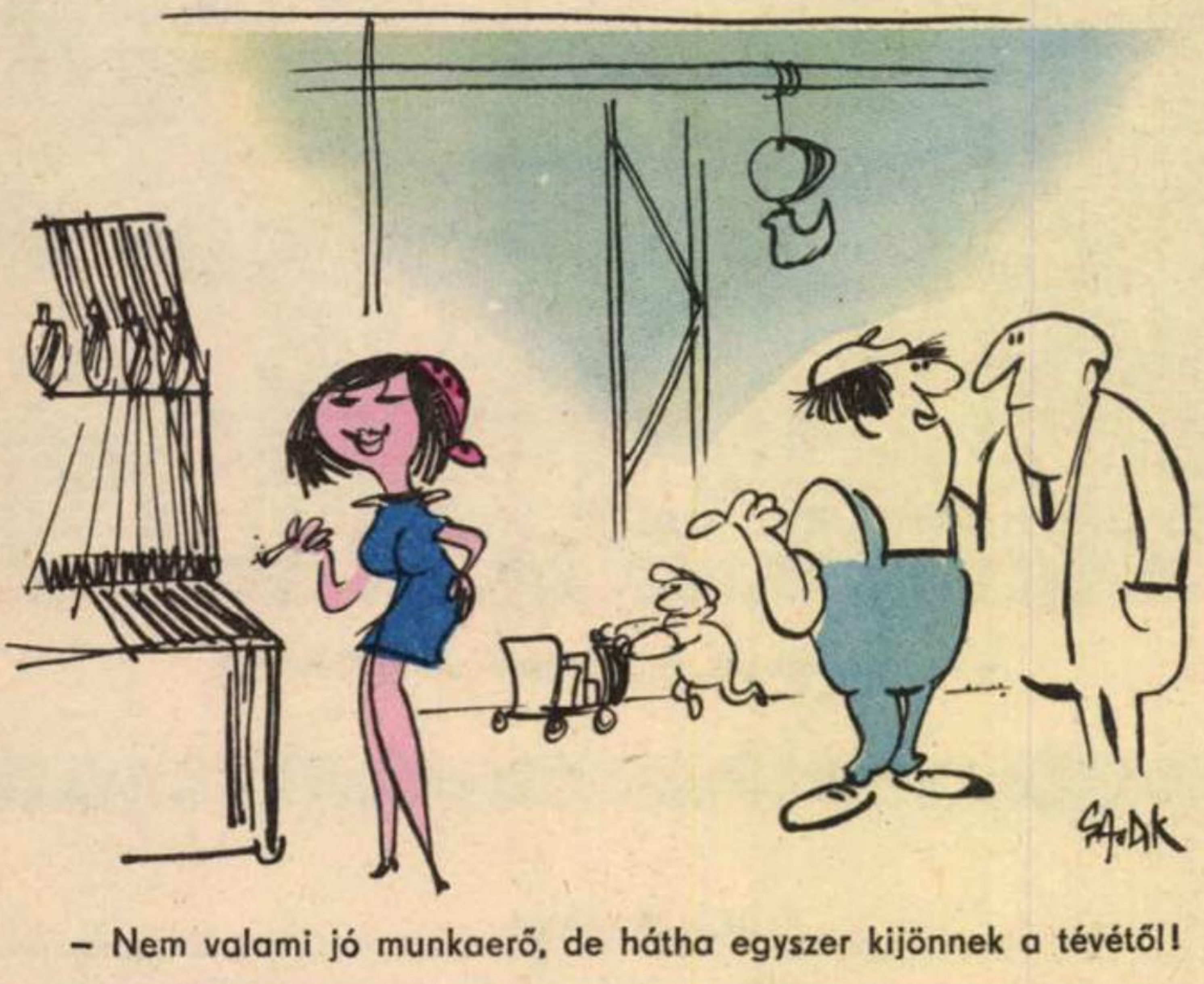

– Nem valami jó munkaerő, de hátha egyszer kijönnek a tévétől!

A TÉVÉ RABJA

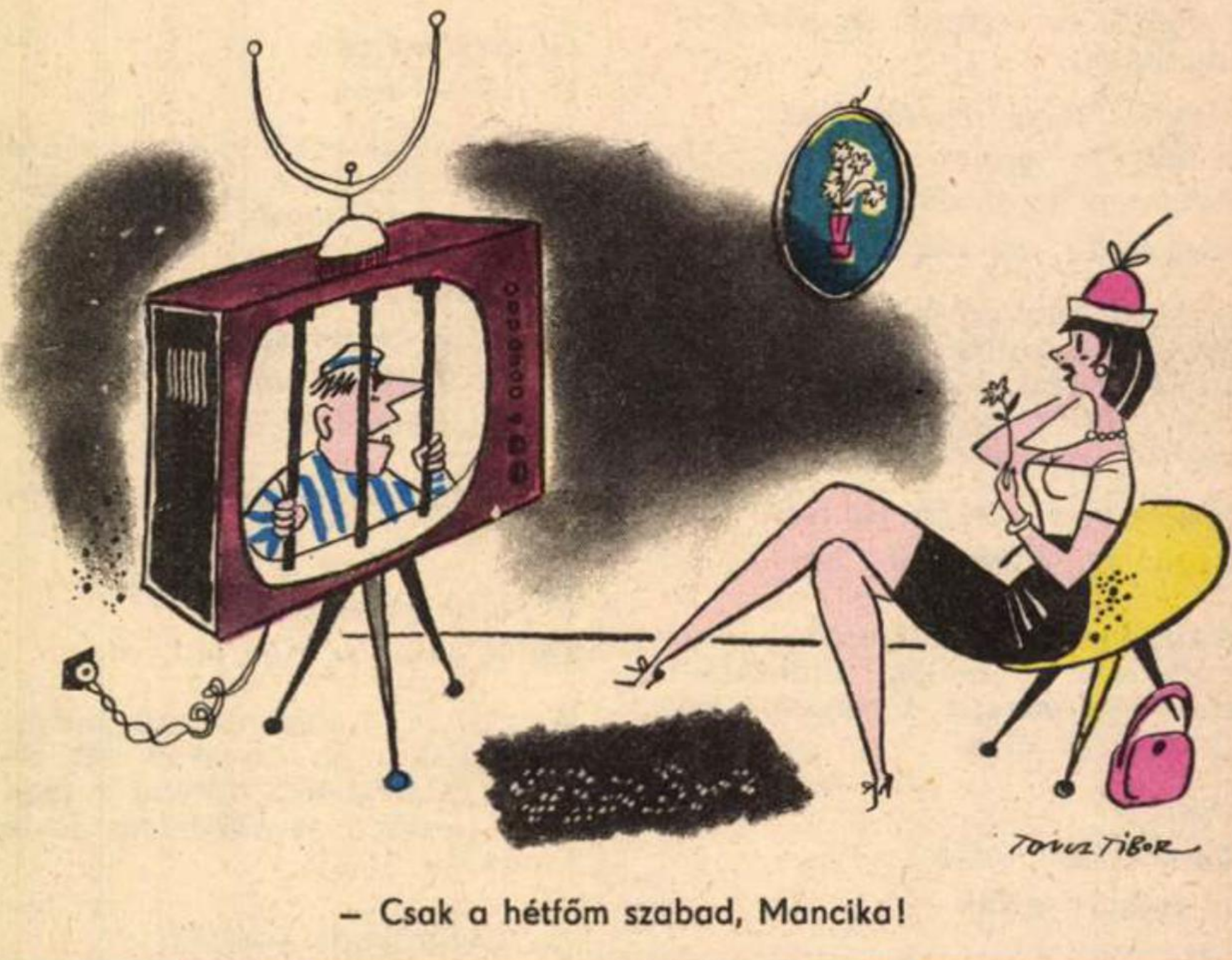

– Csak a hétfőm szabad, Mancika!

ÉP TESTBEN ÉP KERESKEDELEM!

Jelen írásom itt olvasható címét – mint jelszót – bocsátom a társadalom ítélőszéke elé. Döntsék el, hogy az isten lábát fogtam-e meg vele a kereskedelmi élet számára, avagy születlenséget találtam ki a kereslet és a kínálat alakítására.

Az elmúlt influenza-korszak során fogant meg bennem a gondolat. A betegség megelőzésének eszközét valamennyi tájékoztató egyöntetűen a citrom-fogyasztásban jelölte meg, olyan meggyőzően, hogy elérkezett a nap, amikor tökéletesnek mondható citromkészleteink is kimerültek, s negyvennyolc órás fennakadás állt be a boltok citrommal való feltöltésében.

E kritikus két nap második napján azonban egy apró hír hívta fel a figyelmemet magára. Az újsághír azt közölte, hogy a citrom után a Pritamin nevet viselő magyar élelmiszertermék tartalmazza legbusásabban a cé-vitamint, mely a híres-nevezetes „A kettes" vírust úgy megnyuvasztja, hogy csupán jámbor és pipogya nukleinsav lesz belőle.

A hír kettős értelemben is felcsigázott. Egyrészt örömmel töltött el, hogy sajtónk gyors tanáccsal segített az influenza elleni harcban, új fegyver bevetésének meghirdetésével. Másrészt a boltokban felhalmozott mérhetetlen mennyiségű Pritamin egyszeriben keresett cikk lett, mert a vásárlók egészségük megőrzését remélték a Pritamin-fogyasztástól. E jelenség fogalmazta meg bennem az *„Ép testben ép kereskedelem"* jelszavának távlati jelentőségét.

Az alábbi elképzelésre gondolok:

Intézetet kellene létesíteni, mely a leggondosabban, jó felszerelésekkel azt kutatná, hogy a kereskedelemben nehezebben eladható, vagy nagy bőségben található árucikkeink milyen jó hatással vannak az emberi szervezetre. A kutatások eredményeit a nyilvánosság elé tárva, szolgálnák vele állampolgáraink egészségét, ugyanakkor pedig megnövekedne a kereslet e cikkekben.

A napokban láttam például, hogy alkalmi áruházaink dugig vannak 37-es nyakú férfiingekkel. Amennyiben kimutatható volna, hogy például a tavaszi gyomortáji panaszok elszorított nyelőcsővel megelőzhetők, bizonyára számos férfi vásárolna e szűk nyakú ingekből. Ugyanebben az áruházban hevernek 45-ös, és ennél nagyobb számú férfiingek is. Amennyiben – akár csak két-három újsághír is – beszámolna arról, hogy a tavaszi napfény leghatásosabban a nyak felől éri a mellkast és a tüdő-hörgőket, bizonyos, hogy ezen ingek iránt is megnövekedne a kereslet.

Nem akarok további példákkal feleslegesen szót és papirost pazarolni, a felmérés úgyis az általam javasolt intézet feladata lenne. De még megemlítem, hogy e módszer kiterjeszthető volna a ma még nehezebben kelendő exportcikkeinkre is, és ezekkel a magyar *egészségügyi árucikkekkel* be lehetne törni a világpiacra.

Javaslatom végrehajtása esetén mindig az lebegjen a szemünk előtt: bármely áru lehet másod- vagy harmadrendű, elsőrendű az egészség!

Somogyi Pál

OPTIMIZMUS
PESSZIMIZMUS

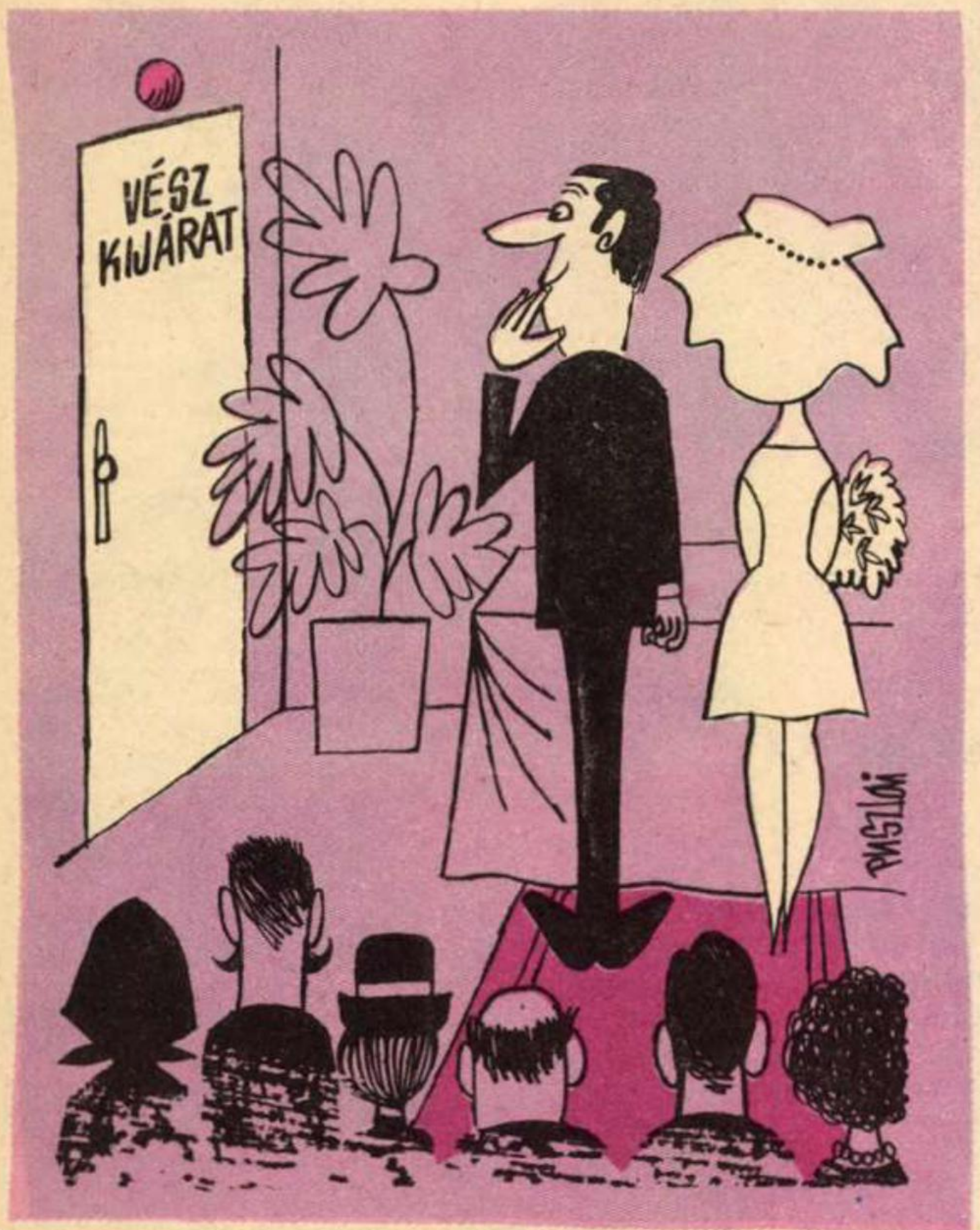
VÉSZ KIJÁRAT

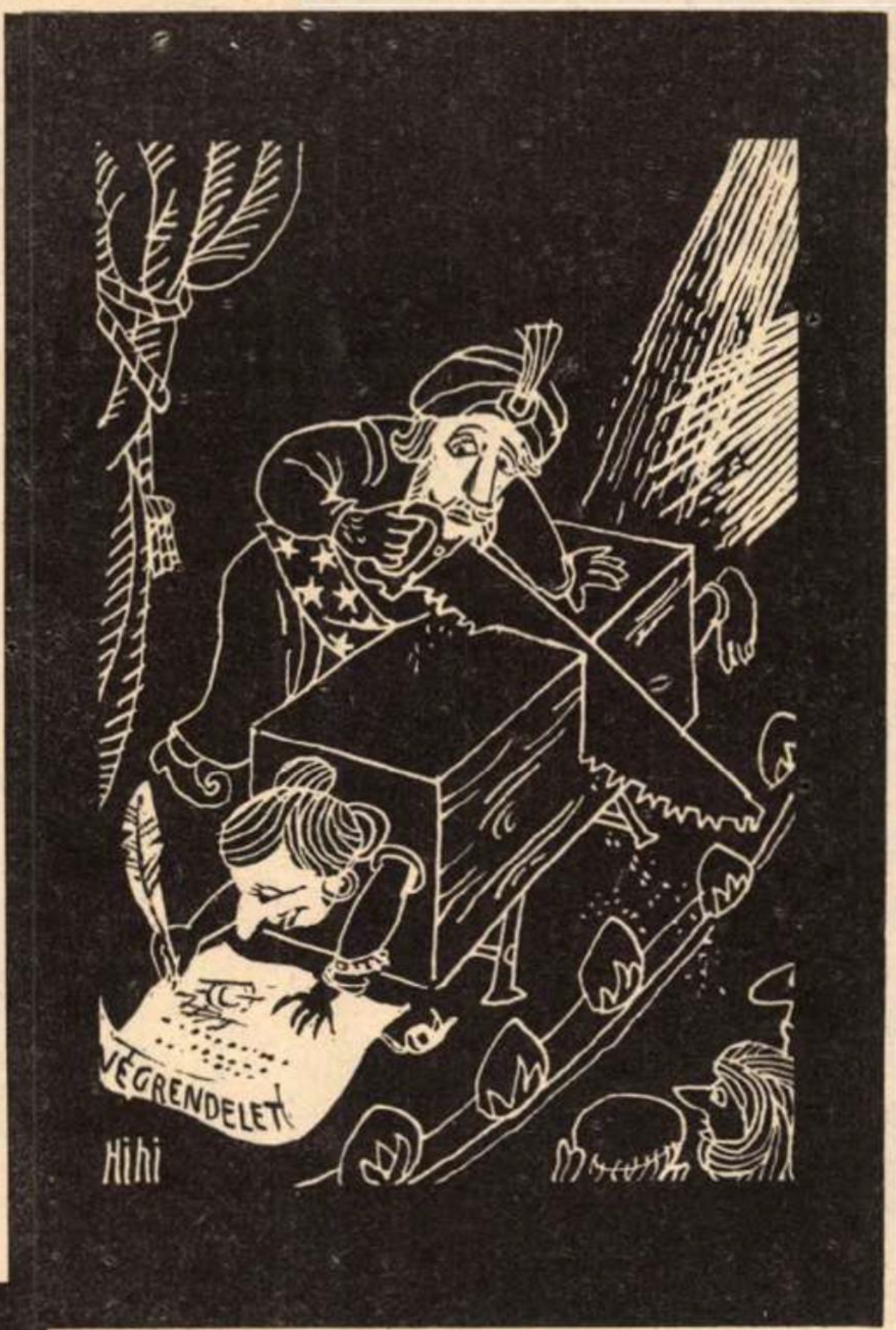
VÉGRENDELET

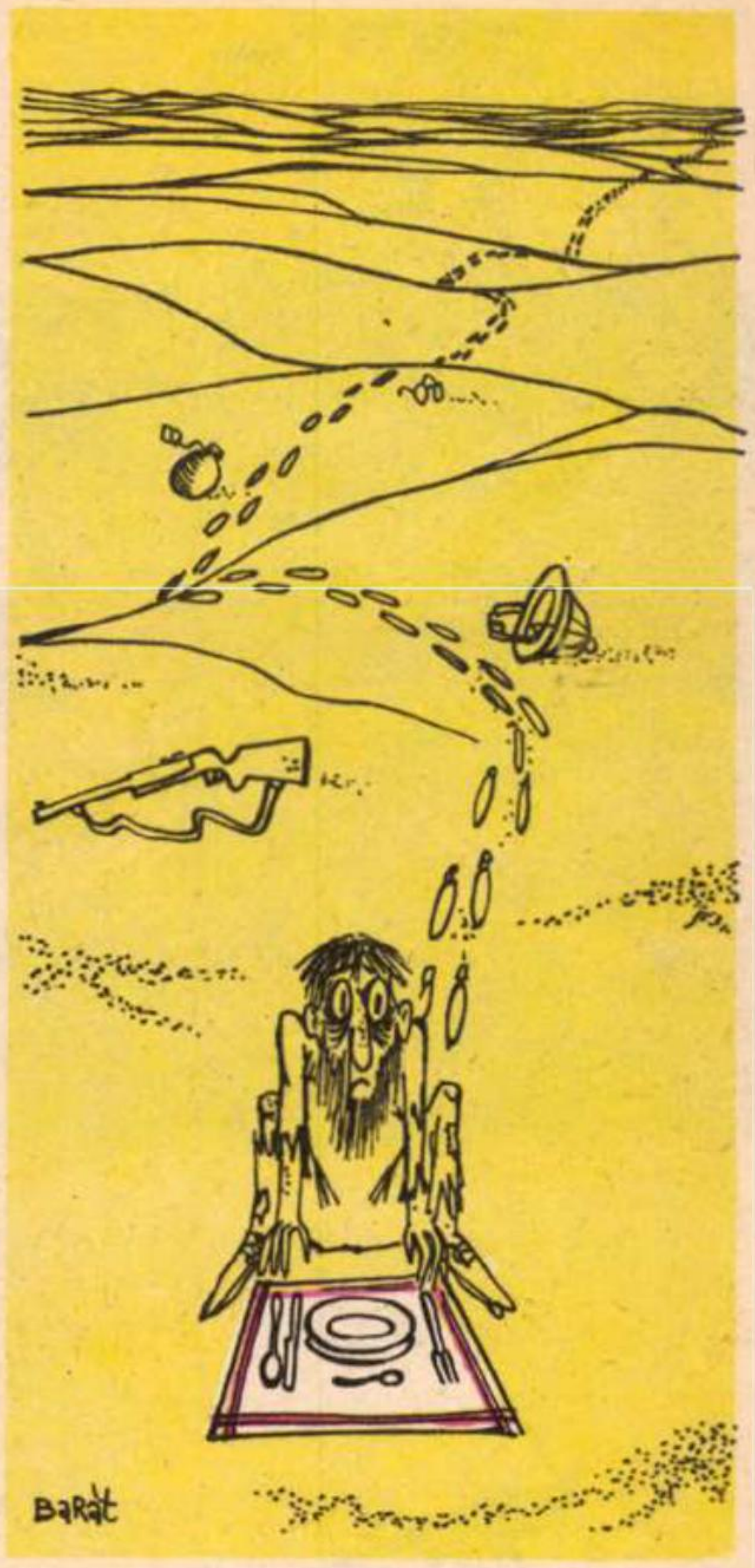

PUSZTAI, HEGEDÜS, BARÁT, VÁRNAI, BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, SAJDIK

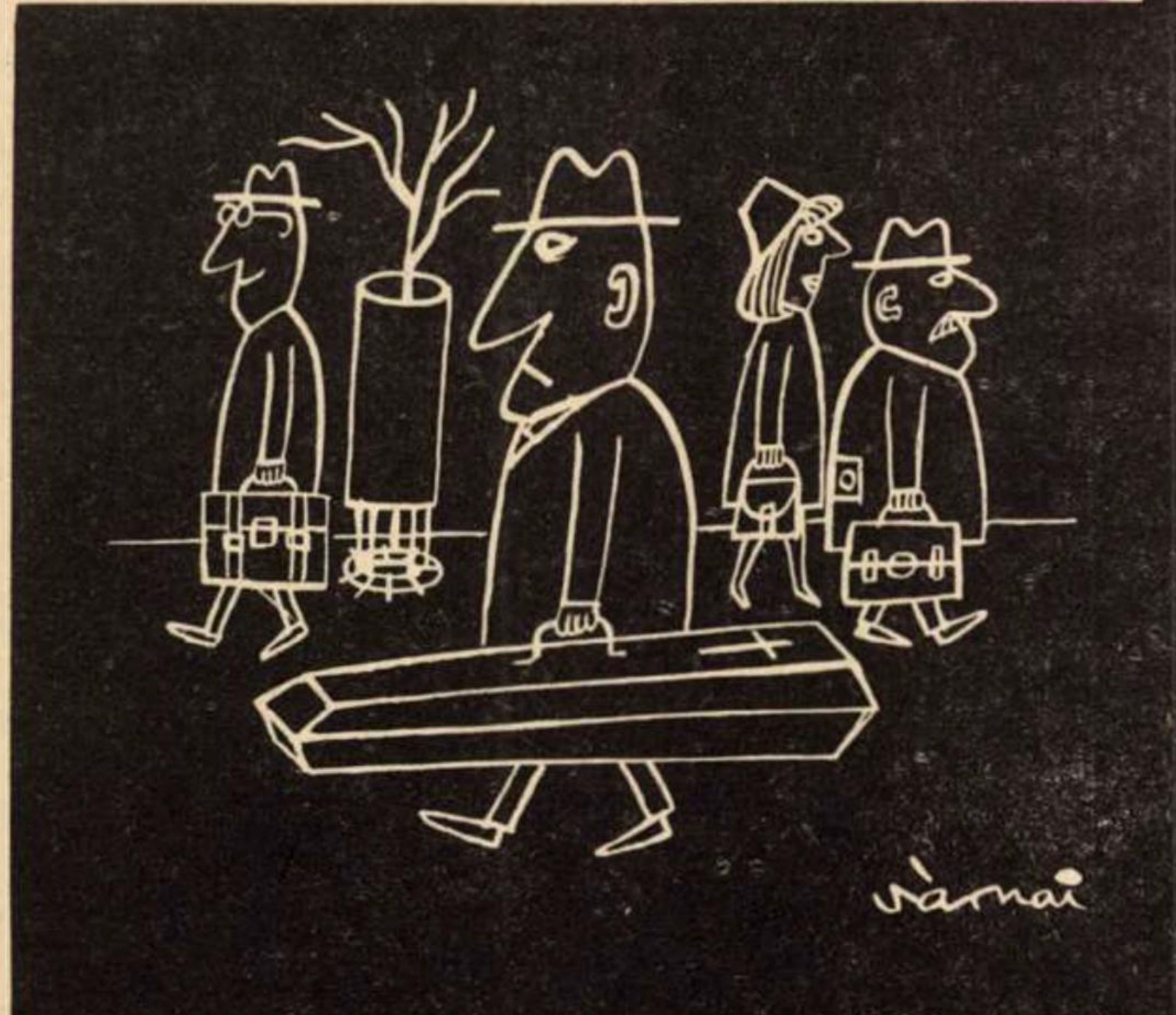

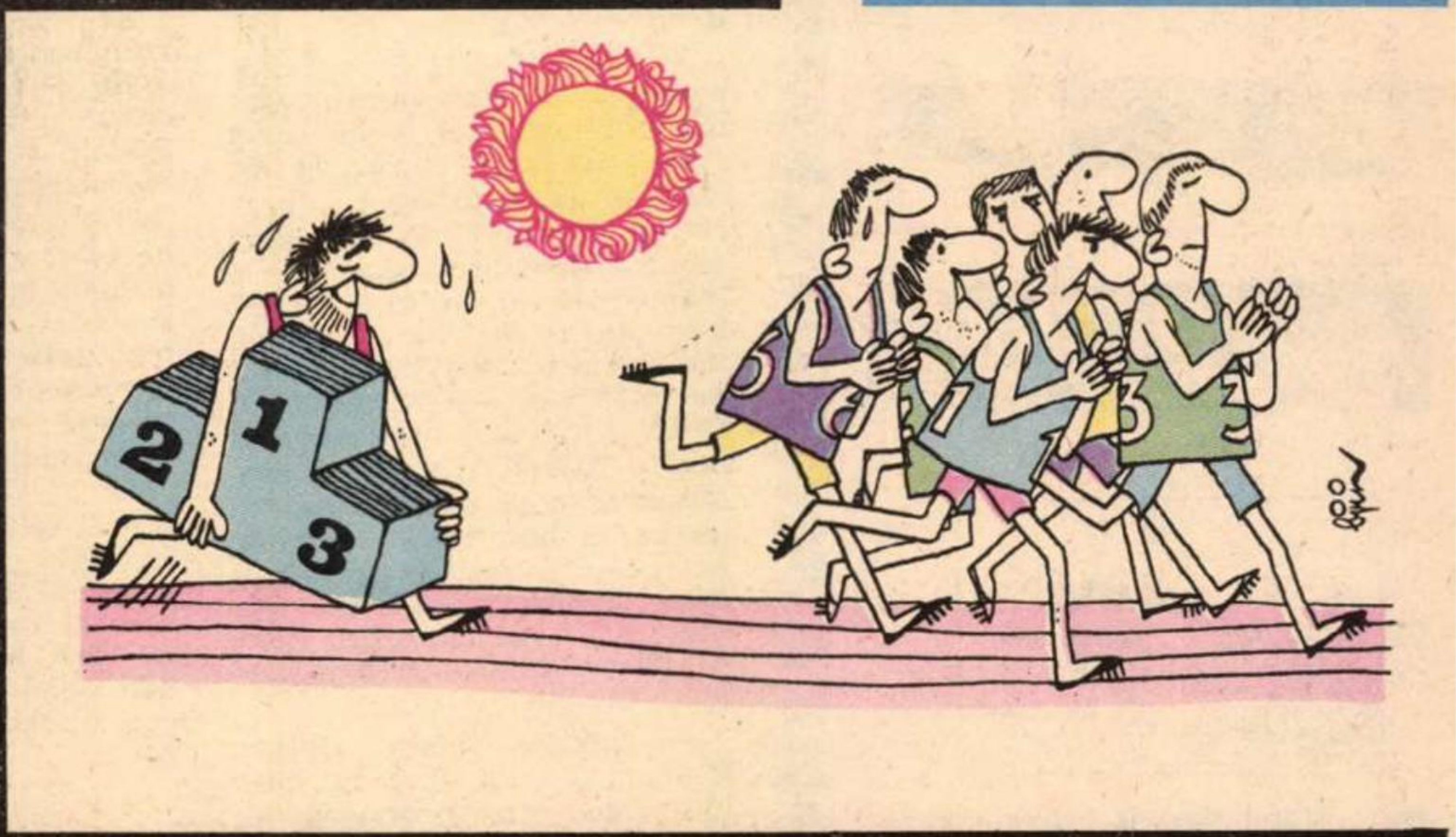

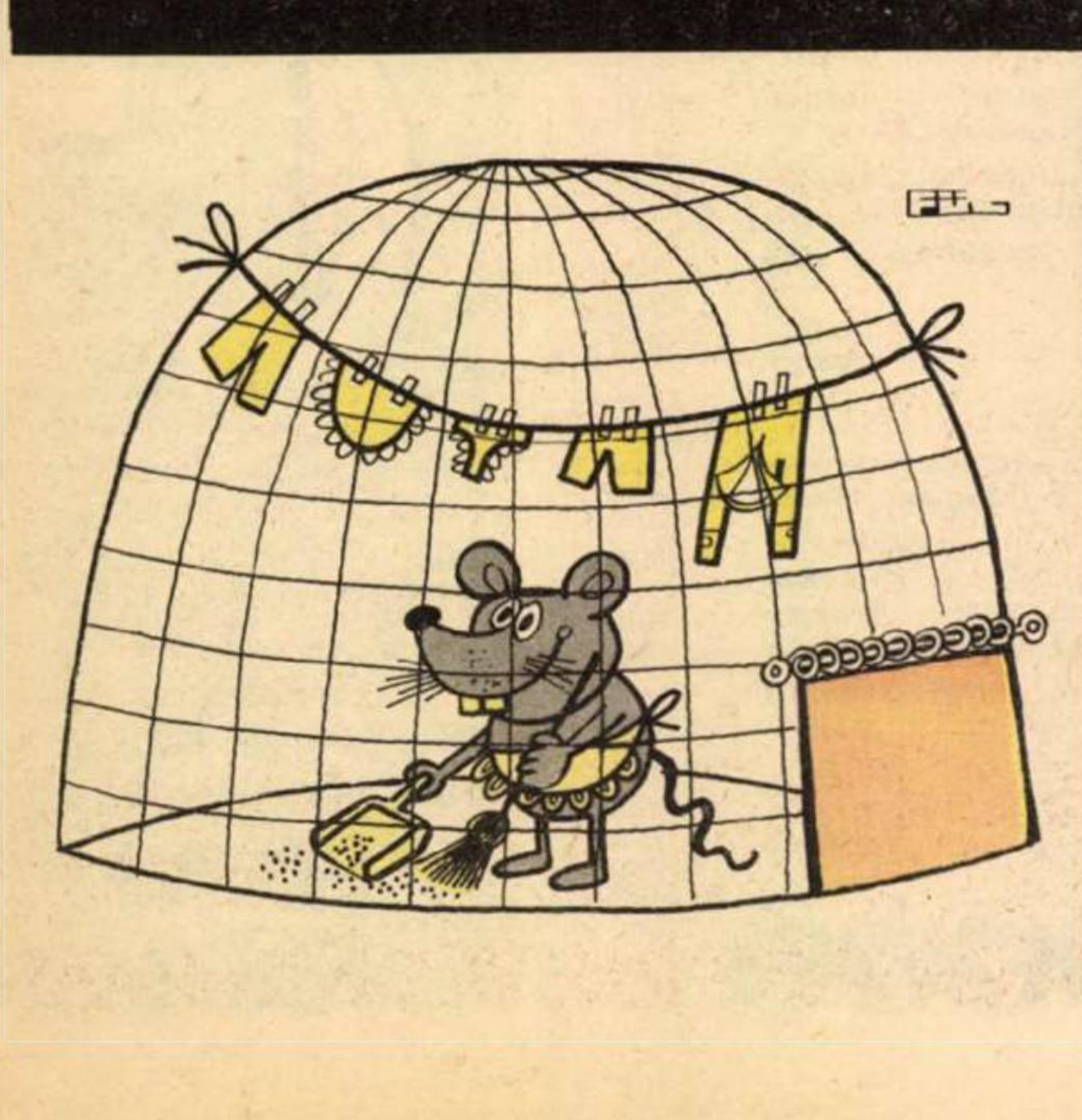

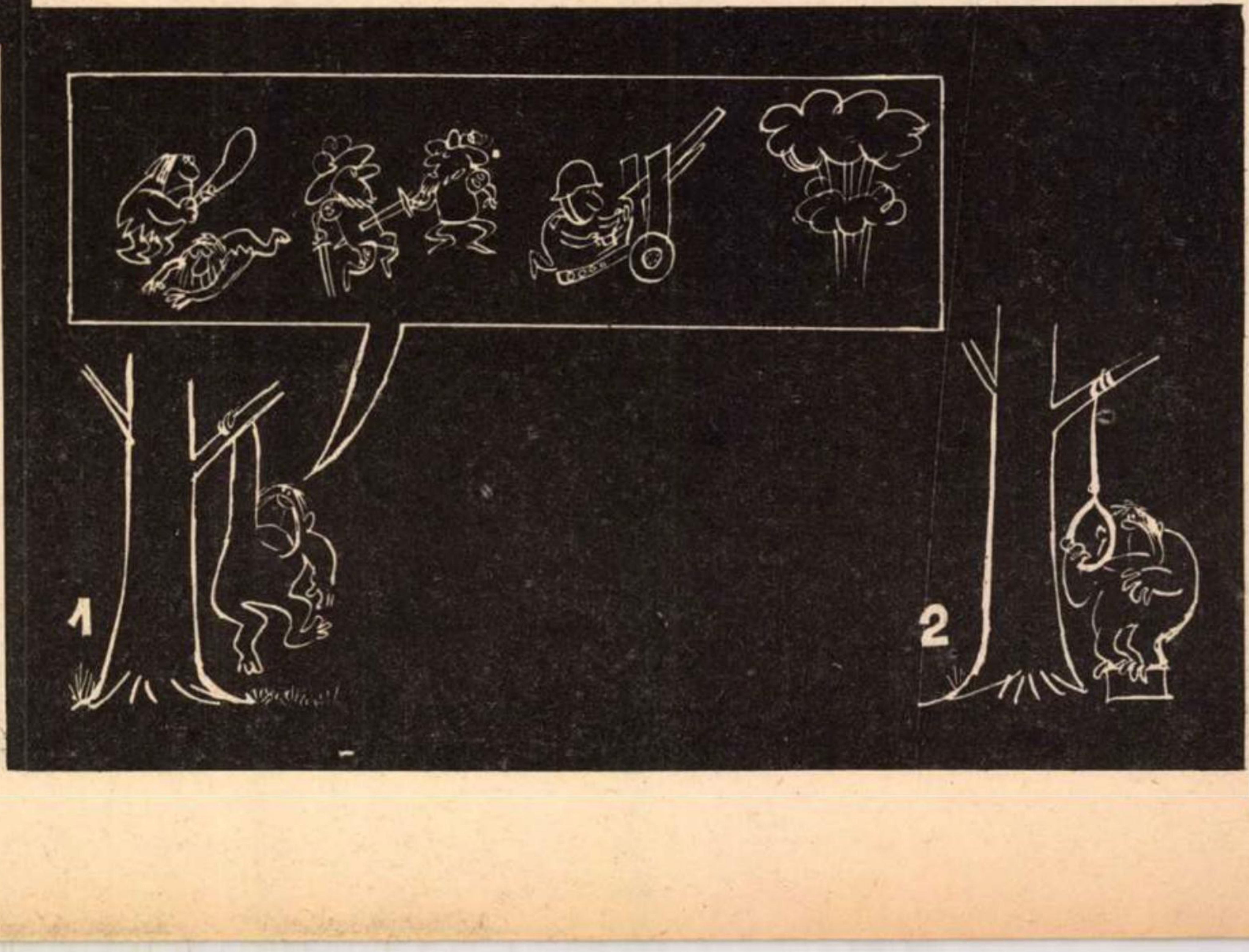

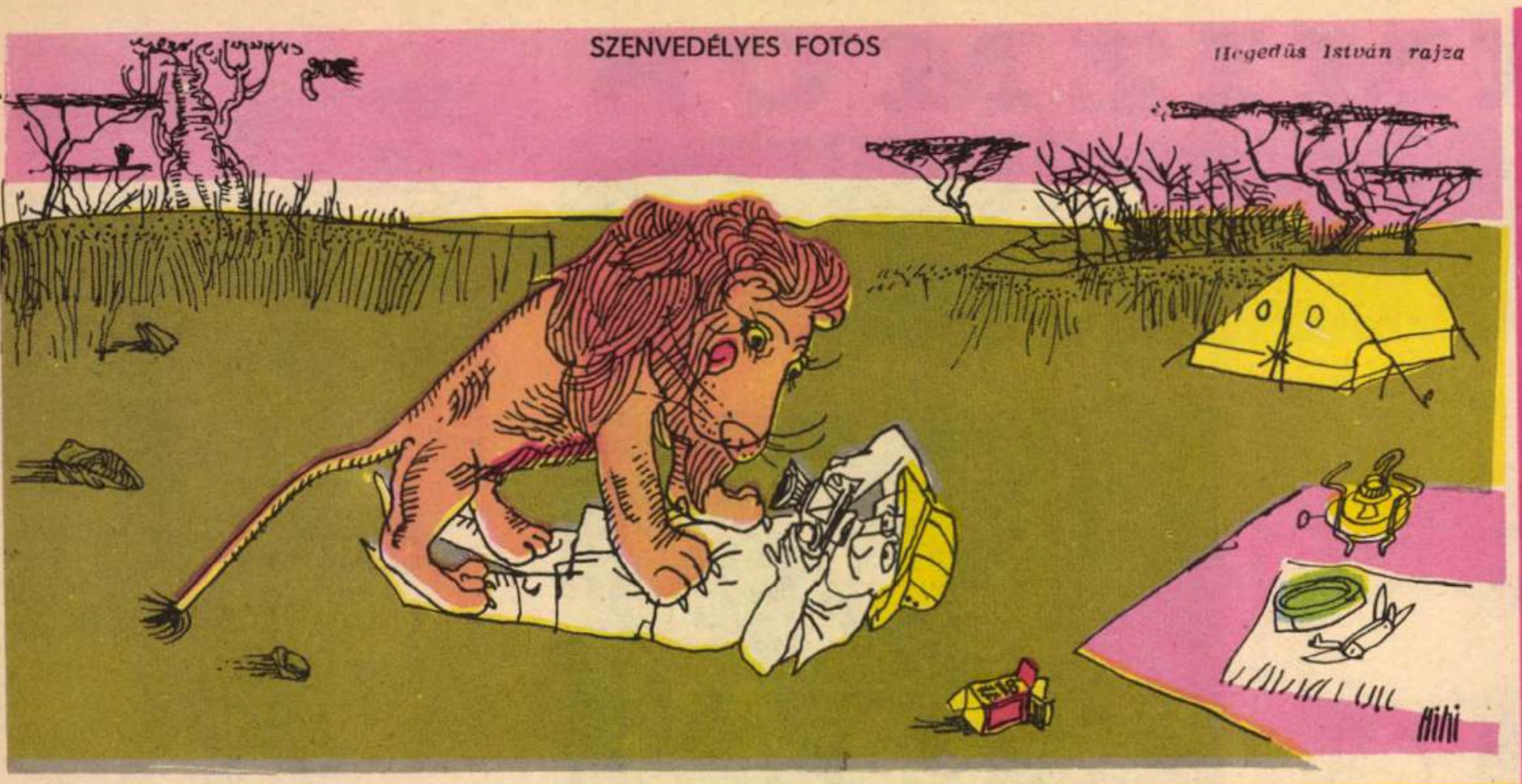

AZ ÚJ CIPŐ

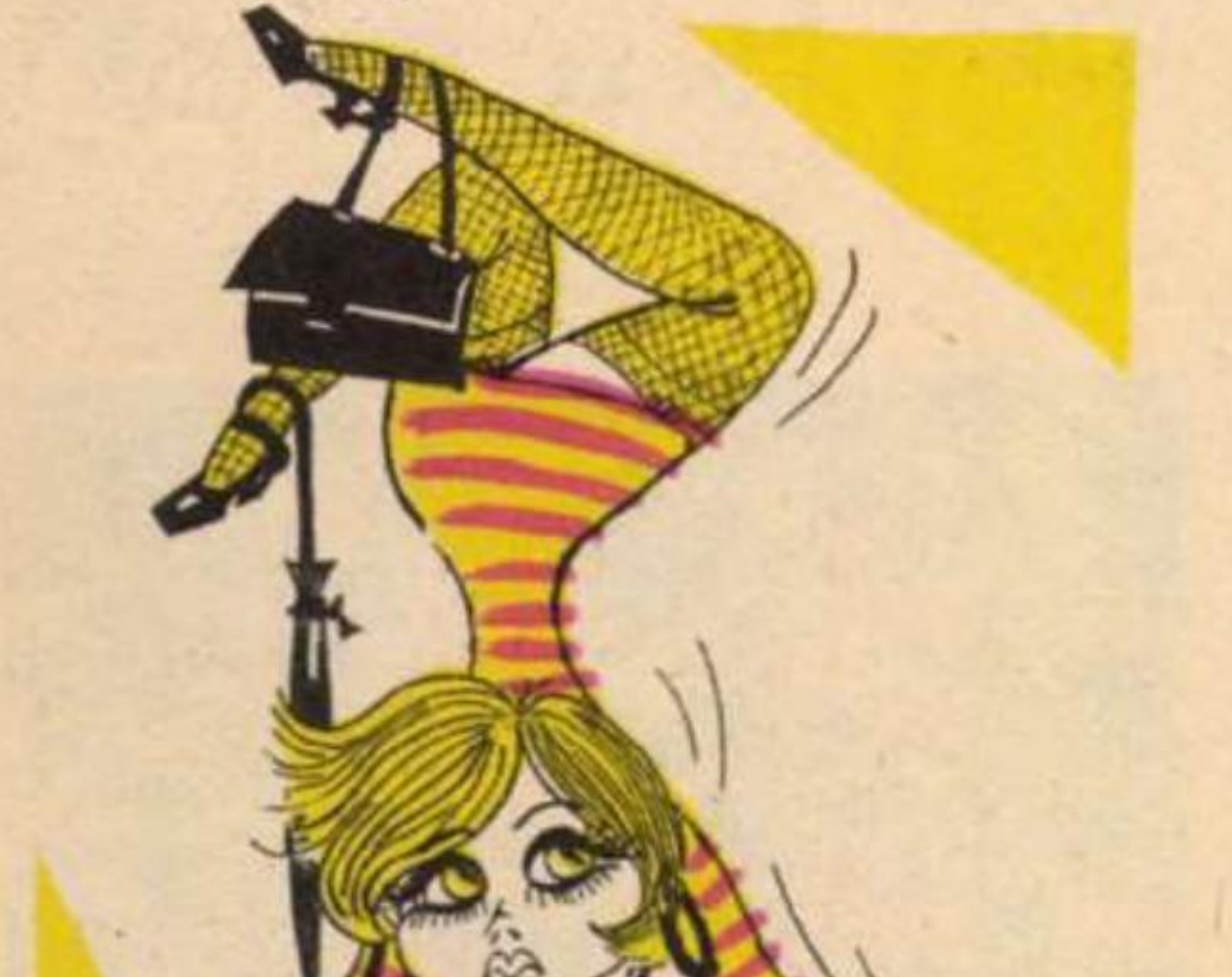

RÉBUSZ

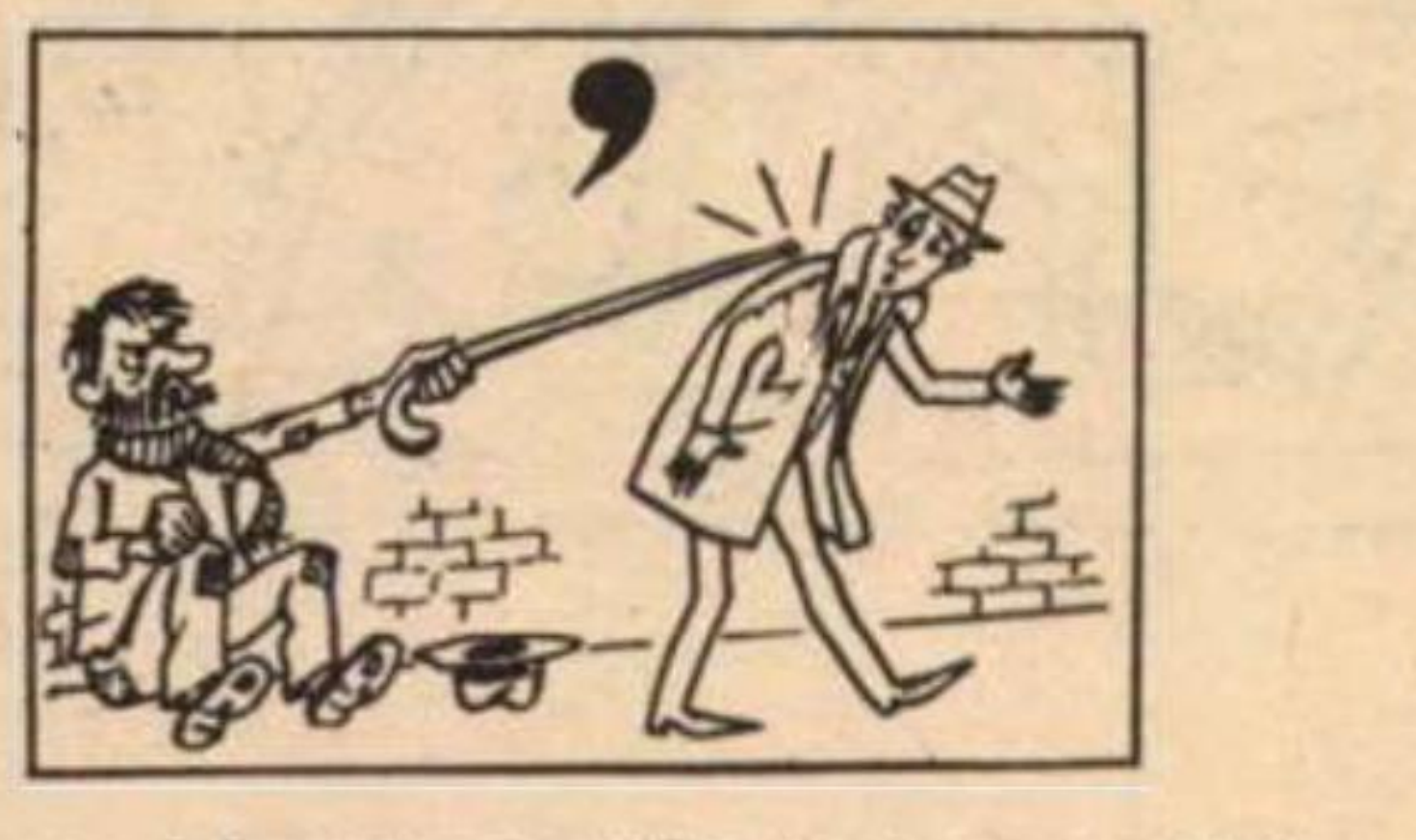

10. sz. képrejtvényünk helyes megfejtése: Vérszegény. A díjakat (100—100 forintot) a következők nyerték:

1. **Pollák Ferencné, Debrecen, Hámán Kató u. 32.**
2. **Dr. Kovács Istvánné, Bpest, XIII., Visegrádi u. 19.**
3. **Jandrasit József, Vasszentmihály, Fő u. 28.**

12. SZ. KÉPREJTVÉNYÜNK

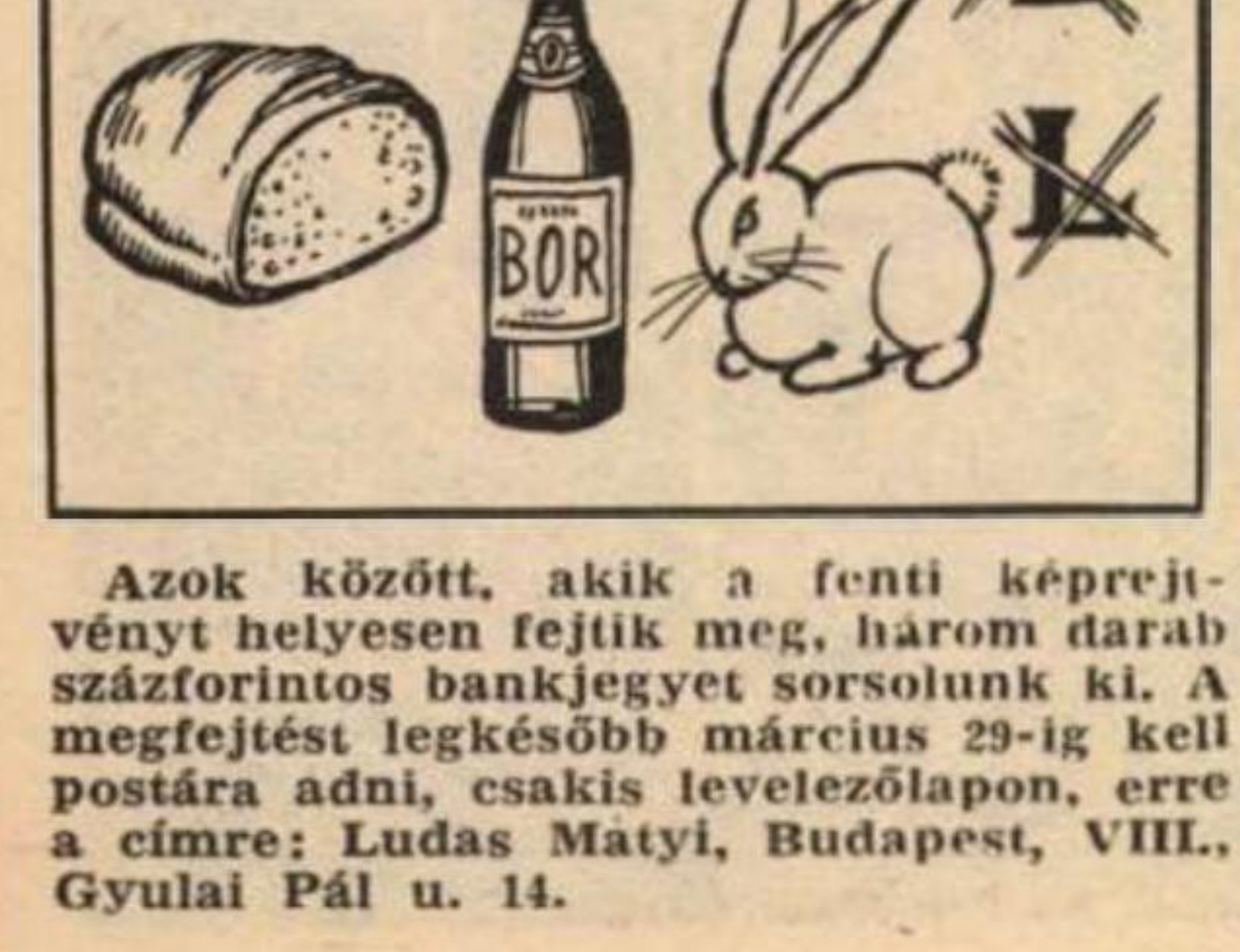

Azok között, akik a fenti képrejtvényt helyesen fejtik meg, három darab százforintos bankjegyet sorsolunk ki. A megfejtést legkésőbb március 29-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 14.

Kedves Ludas!

Rég nem látott szobrász barátommal találkoztam a minap.

— Min dolgozol mostanában? — kérdeztem tőle.

— Egy kávékiöntőn.

Korunk szobrászata annyi meglepetéssel szolgál, hogy meg sem ütődtem a válaszon.

— Kőbe vésed? Fémből domborítod?

— Félreértettél! Ez egy közönséges, boltban vásárolt alumínium edényke, amely arra szolgálna, hogy a főzőből kicsöpögő kávét felfogja bele az ember és abból a csészékbe kiöntse. Csakhogy ezeknek a kiöntőknek olyan kicsi és sikertelen a „csőrük”, hogy a kávé nem ott folyik ki, hanem mellette, az edény peremén ömlik át, és természetesen nem a csészébe, hanem a csészealjba, vagy az abroszra. Ám ha az ember vésőt, reszelőt, kalapácsot ragad és rászán néhány órácskát, egészen formás csőrt tud kalapálni neki, s akkor rögtön használható lesz. Világos?

— Persze, hogy világos. Csak még azon tűnődöm, hogy oldja meg ezt a problémát az, aki történetesen nem szobrászművész?

R. V.
Debrecen

Ellesett párbeszéd:

— Kár, hogy a mi vállalatunkat nem a Piatnik gyártotta!

— ???

— Mert akkor csak egy tökfilkó lenne benne!

Zs. B.
Gvál

Ezt olvastuk a Félegyházi Közlönyben:

„Az egyik tehén tejhozama 2807 liter. Fricska Mihály azonban elérte a 3250 literes átlagot.” Fricska Mihály, aki nyilvánvalóan kiváló tehenész, nem érdemelte meg, hogy nevetségessé tegyék. A gondatlanul fogalmazó cikkíró viszont megérdemelne egy — fricskát!

Sz. G.
Kiskunfélegyháza

Az Esti Hírlapban azt olvashattuk nemrég — egy készülő film kapcsán —, hogy annak idején Mayerlingben Rudolf trónörökös és polgári származású szeretője, Vetsera Mária, közös öngyilkosságot követett el, mert a köztük levő osztálykülönbség miatt házasságukat nem engedélyezték. Vetsera Mária tudtommal bárónő volt, tehát éppen nem polgári származású, így osztálykülönbségről sem beszélhetünk, legfeljebb rangkülönbségről. (Itt aztán igazán helyénvaló a pesti kiszólás: micsoda különbség!) Különben sem ez volt a fő akadály, hanem az, hogy Rudolf nős ember volt — és bigámiát még egy Habsburg sem követhetett el.

G. B.
Budapest

Fültanúja voltam a minap egy dühös kifakadásnak:

— A Kübekházy? Az egy kimondott analfabéta! Szerintem még a vargabetűt sem tudná leírni!

V. I.
Szeged

A párizsi filmmúzeum-botrányról írva a Magyar Nemzet megemlítette: az egyik vád az volt, hogy az égő filmeket veszélyesen tárolják. Szerintem égő filmet egyáltalán nem lehet „tárolni”. Legfeljebb a gyúlékonyat. Az azért mégis csak más!

P. P.
Budapest

E HETI HIRDETÉSEINK ◈ E HETI HIRDETÉSEINK ◈ E HETI HIRDETÉSEINK

Tavaszi nagytakarítás

Vas, rongy és papírhulladékot megvásárolja a MÉH

CSAK EGY HÍVÁS!...

...ÉS MÁR JÖVÜNK

313·313
RÁDIÓ, TELEVÍZIÓ ÉS HÁZTARTÁSI GÉPEK JAVITÁSA HÁZNÁL IS
313·313
HIBABEJELENTÉS: HÉTKÖZNAP ½8-19-IG
VASÁRNAP 9-13-IG

SZINHÁZ UTÁN
LEFEKVÉS ELŐTT
fejtsen meg egy
keresztrejtvényt
a HUMOR A
REJTVÉNYBEN
HUMOR A
SZINHÁZBAN
című
REJTVÉNY-
FÜZETBŐL
Ára: 3·50 Ft
kapható minden
újságárusnál

E HETI HIRDETÉSEINK ◎ E HETI HIRDETÉSEINK ◎ E HETI HIRDETÉSEINK

FALUSI-APRÓSÁGOK

ÚJ ELŐNÉV

Bizonyos Oláh Jánost keresek, aki felvilágosítást adhatna riportom egyik részletéhez. Már a második helyen járok, de kiderül, rossz ajtón kopogtattam megint. Azt mondják a háziak, hogy sok Oláh van a faluban, de rögtön tudnák, kiről van szó, ha megmondanám az előlvaló nevét. Miután ezt nem tudom, találgatni kezdenek.

— Nem a „Rükvéc" lesz az? A „Bizomisten" Oláh fia — néz rám a háziasszony.

Gyermekkori emlékek jutnak eszembe. Nekünk nem volt ragadványnevünk, mert bevándorlók, jött-mentek voltunk. Talán ezért élveztem mások ragodványneveinek mulatságos történetét. A „Bizomisten" nem érdekelt, el tudom képzelni, hogy nagyapja, apja, vagy éppen ő maga sokat „bizomistenkedett", s így maradt rajta, de a fia újonnan kaphatta az előnevet, Faggatni kezdtem a háziasszonyt, aki nagy kuncogások után mégiscsak elmesélte, miért tisztelik az én Oláh Jánosomat „Rükvéc"-nek.

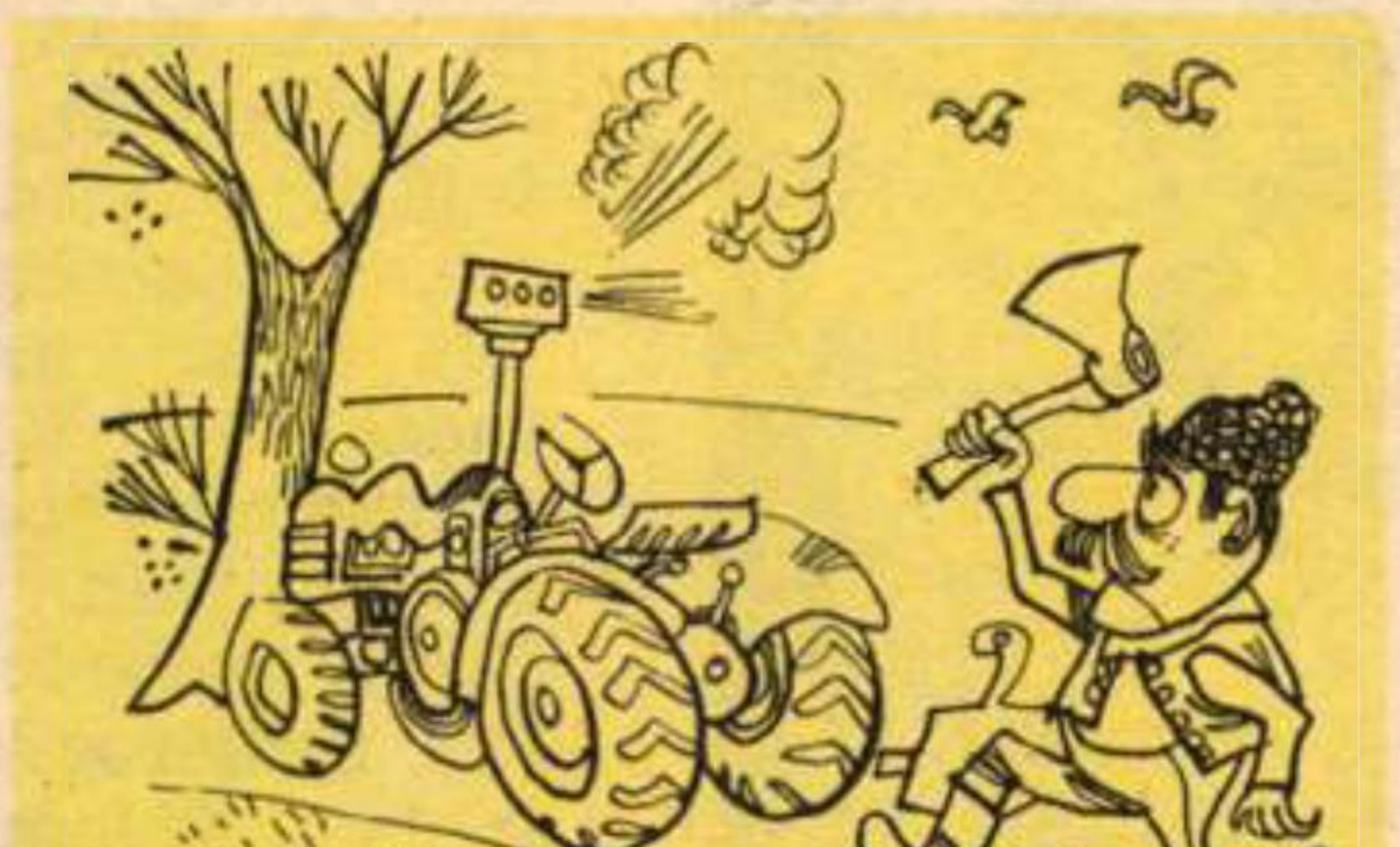

Amikor összekülönbözött a termelőszövetkezettel az egyik traktoros és otthagyta a gépet, utódot kerestek a traktorra. Miután azt állította, hogy a katonaságnál tankot is vezetett, őt tették a gépre. A másik traktoros elmagyarázta neki, hogyan kell szántani, s úgy látszott, a lényegét megértette, mert kifogástalanul végezte a munkát. Egészen addig, amíg a tábla szélére érve neki nem ment egy akácfának. Akkor leszállt, hazaszaladt fejszéért. Amikor meglátták az utcán, megkérdezték: minek az neki. „Kivágom az akácfát, mert nem tudok tovább szántani". Ajánlották, hogy tolasson hátra, de kijelentette: „rükvécbe" nem vállalja a vezetést, csak előre.

Később találkoztunk. Éppen a gépszín alá sorolt be traktorával *rückvärts*-ben. Időközben ugyanis megtanulta hátrafelé is vezetni a traktort. Ez azonban mit sem változtatott az előválό nevén.

ELVONÓKÚRA

A b-i járási tanácselnök fogadónapját ültem végig. A sok üggyel-bajjal jövő ember között volt egy kis öregasszony, aki csak annyit mondott: „Minden rendben van, csak azt akartam megmondani". Ezzel már ment is kifelé.

Később kíváncsi lettem, milyen ügy az, amit ilyen röviden-hamar el lehet intézni. Az elnök mosolygott és elmesélte a következő történetet:

— A férj tsz-nyugdíjas. Havonta egyszer kap nagyobb összeget a kezébe. Nyugdíjfizetés utáni napokon ez a szegény asszony sírva szokott idejönni, hogy az ura megint elitta a pénzét, s nem egyszer monoklikat hagyott az asszony szeme alatt. Különben jámbor ember, de ha pénz van nála, nem ismer határt, s elpáholja az asszonyt. Hiába hívattam be. Megfogadta, hogy soha többet, de a következő hónapban megint sírva jött az asszony, könyörgött, segítsek rajta. Nem volt ugyan jogom hozzá, de szóltam a két italboltvezetőnek, hogy az öreget ne szolgálja ki. Őt pedig behívattam és közöltem vele, hogy a járás összes italboltjából kitiltattam. Valami olyasmit morgott az öreg, hogy nem baj, majd megmutatja nekem. Vártam a nyugdíjkézbesítés napját, s a feleségét. Jött is, de olyan ragyogó arccal, ahogy ide még nem állított be soha. No, mi van Takács mama, kérdem, csak nem javult meg az öreg? De meg az, vagyishogy még nem egészen. Nem ivott? Ivott az, de józanul jött haza, mondja az asszony. Kiderült, hogy az öreg komolyan vette a kitiltást és a szomszéd járás legközelebbi kocsmájába ment. Az pedig tizennyolc kilométerre van mitőlünk. Beszívott, de mire hazaért, elszállt a részegsége, s azt mondta a feleségének, hogy nyugodtan közölheti velem: az én kedvemért nem gyalogol harminckét kilométert. Inkább nem iszik egy kortyot sem! Ezt köszöni meg minden hónapban az asszony.

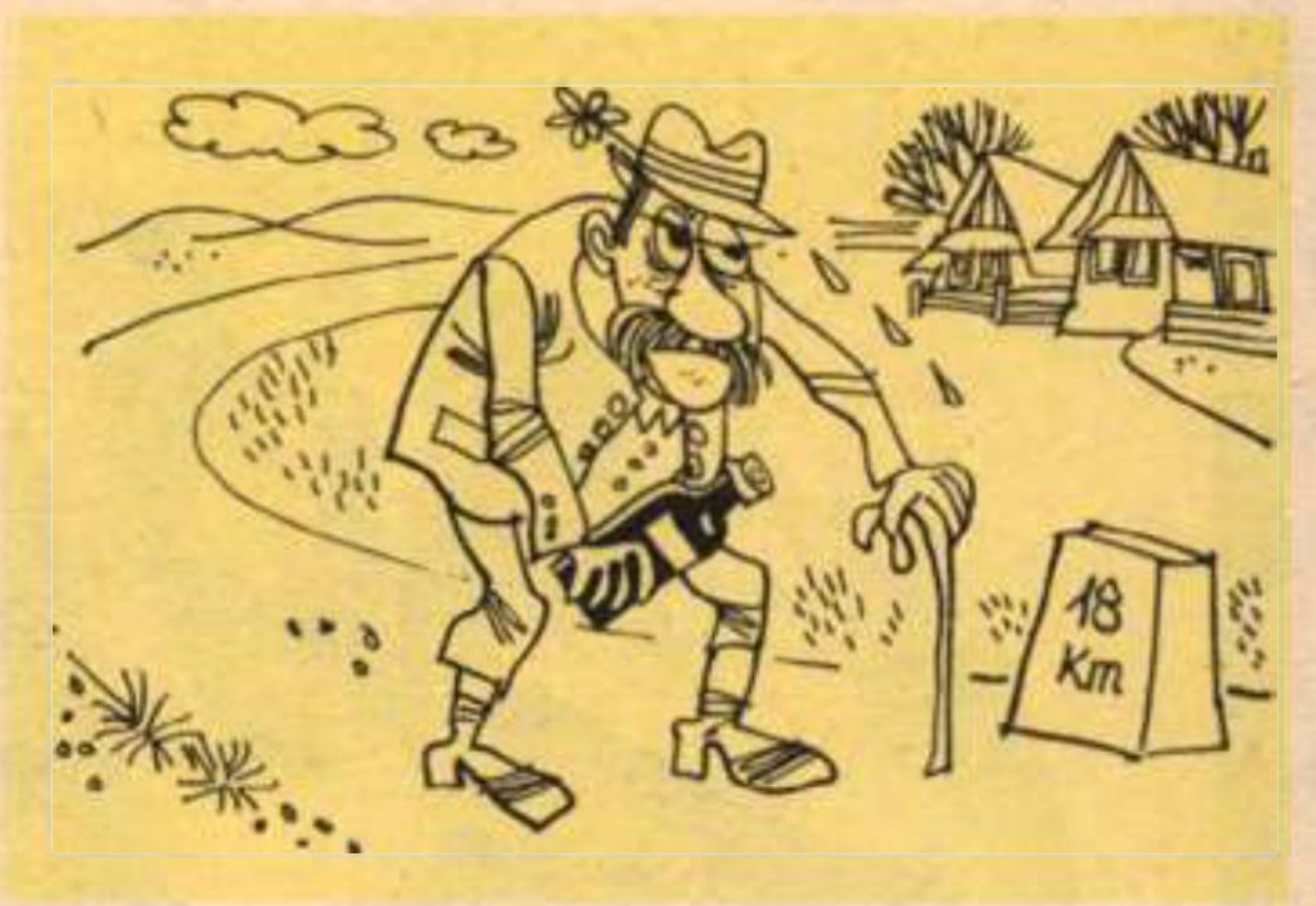

Szemes Piroska

TAVASZI BÁGYADTSÁG

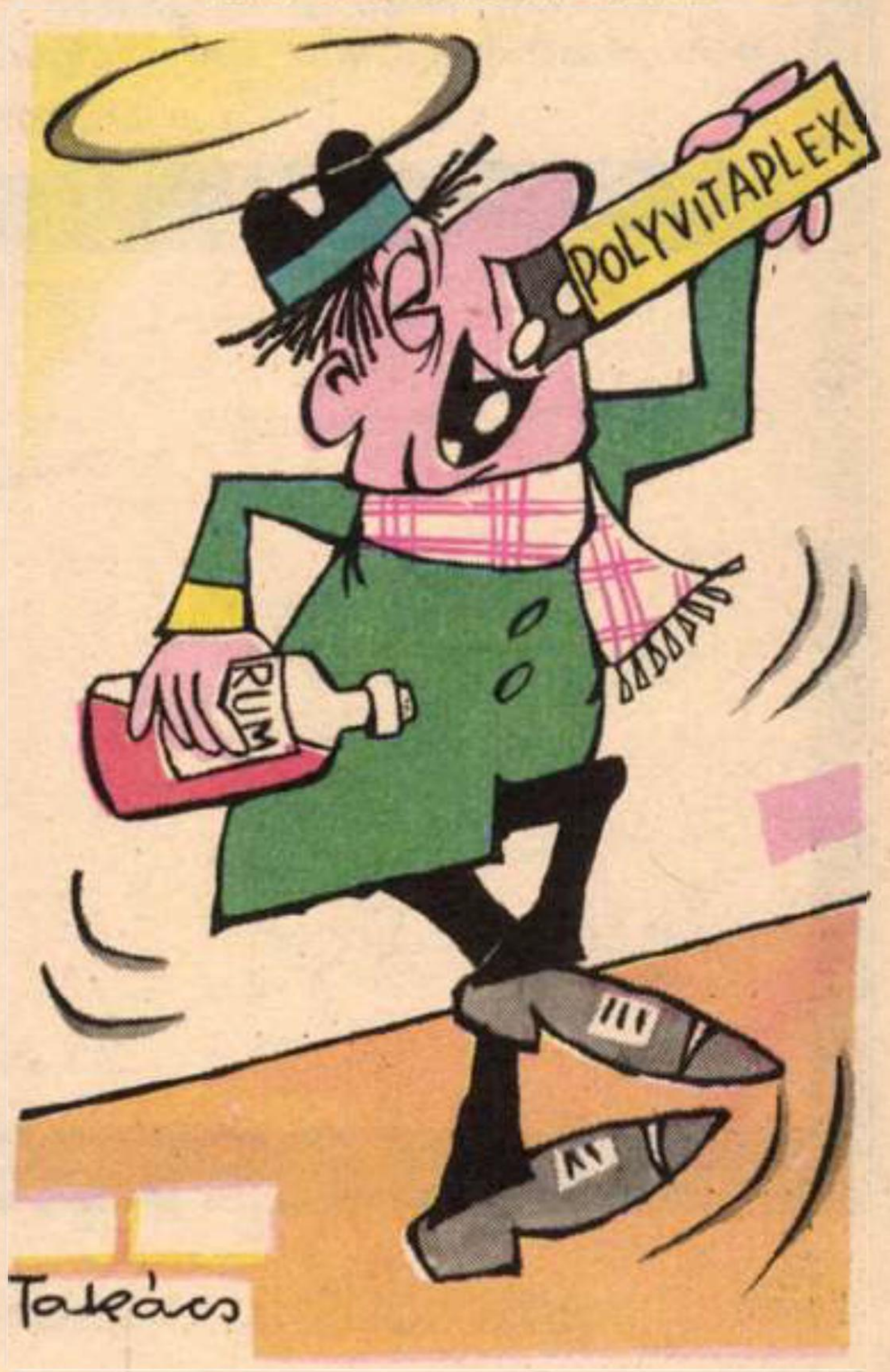

TÚLZOTT ANYAGTAKARÉKOSSÁG

Barát József rajza

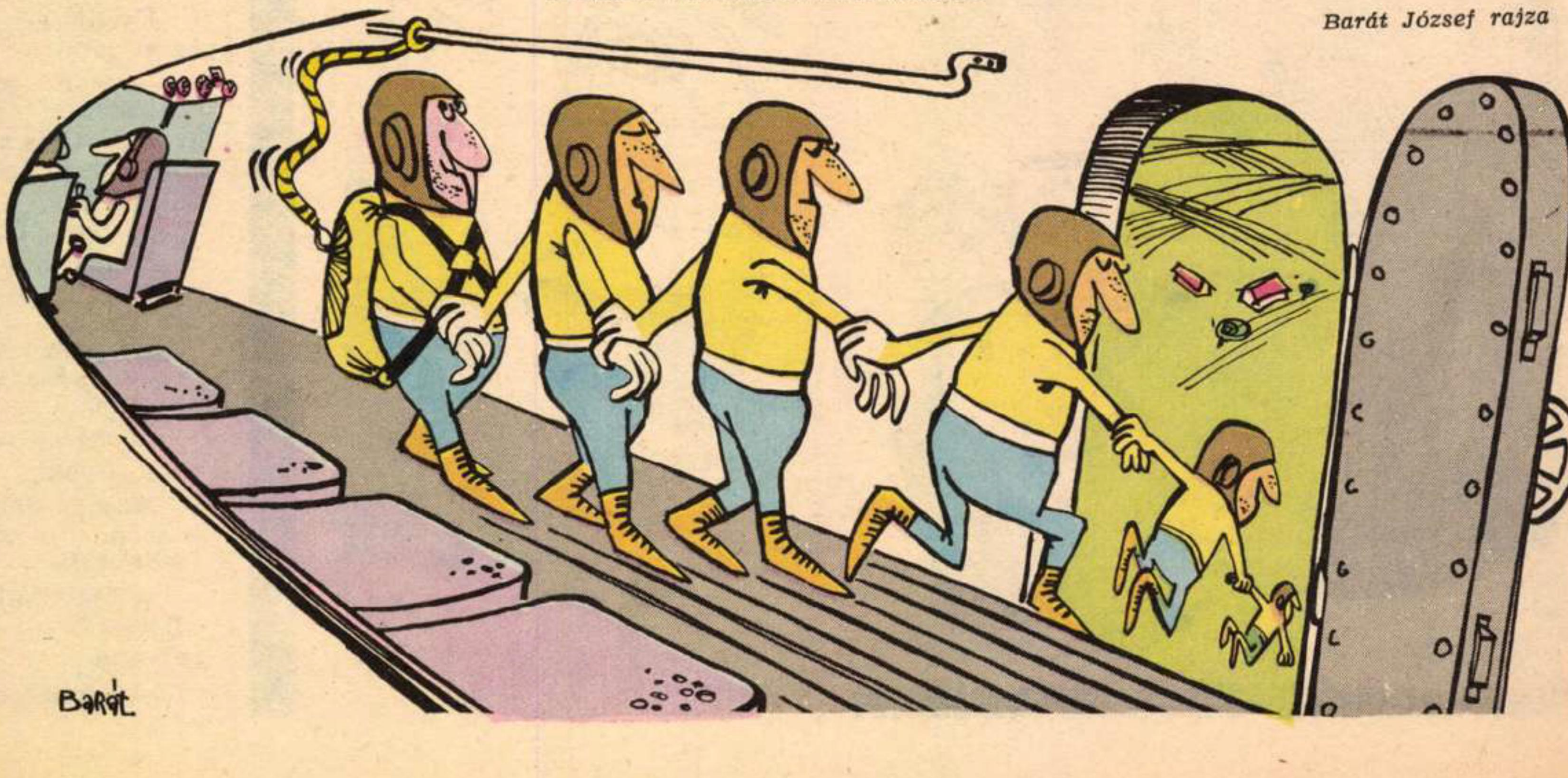

IMPORT HUMOR

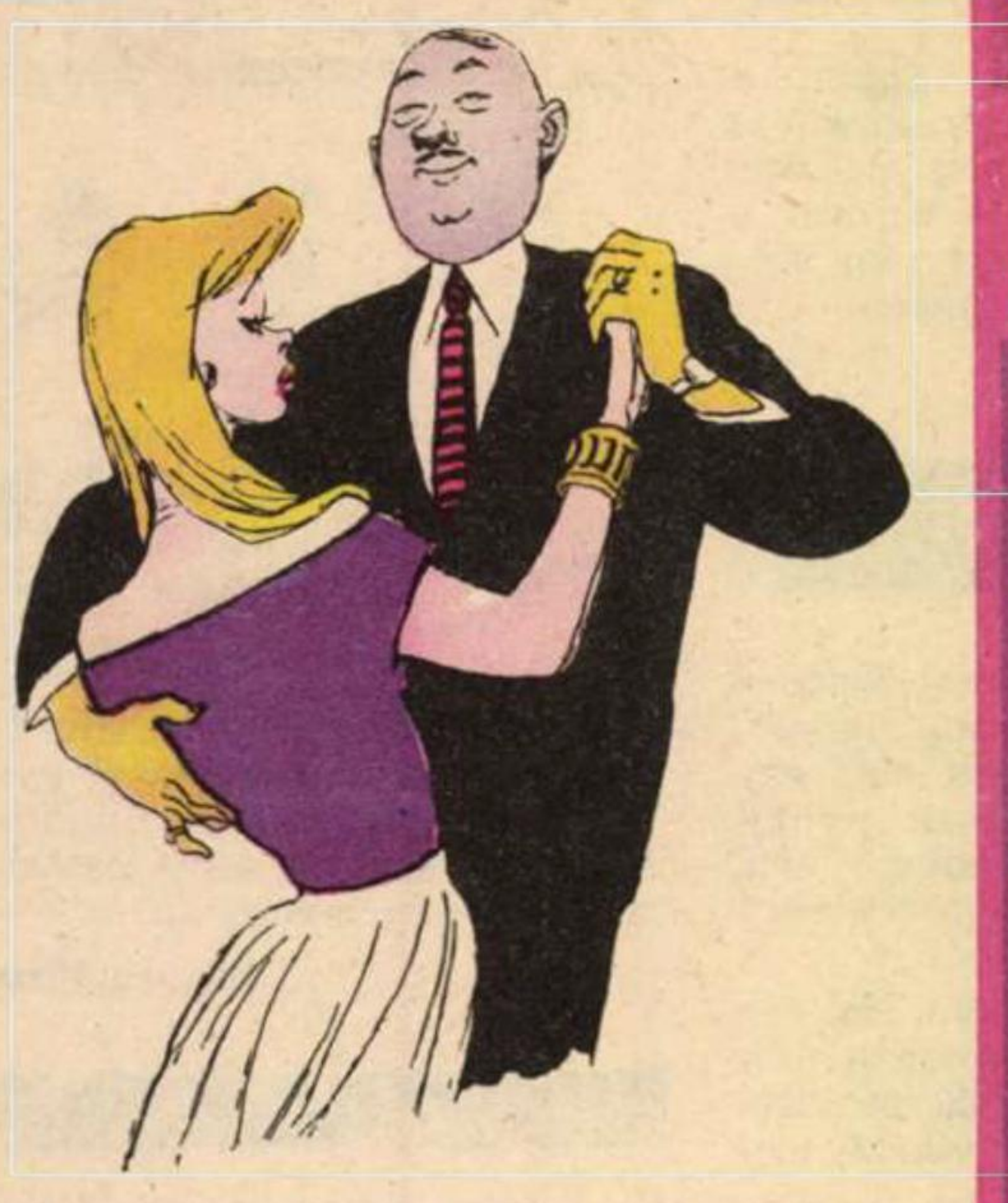

– És most meséljél magadról részletesebben: Moszkvicsod van, vagy Volgád?

(„Krokodil”, Moszkva)

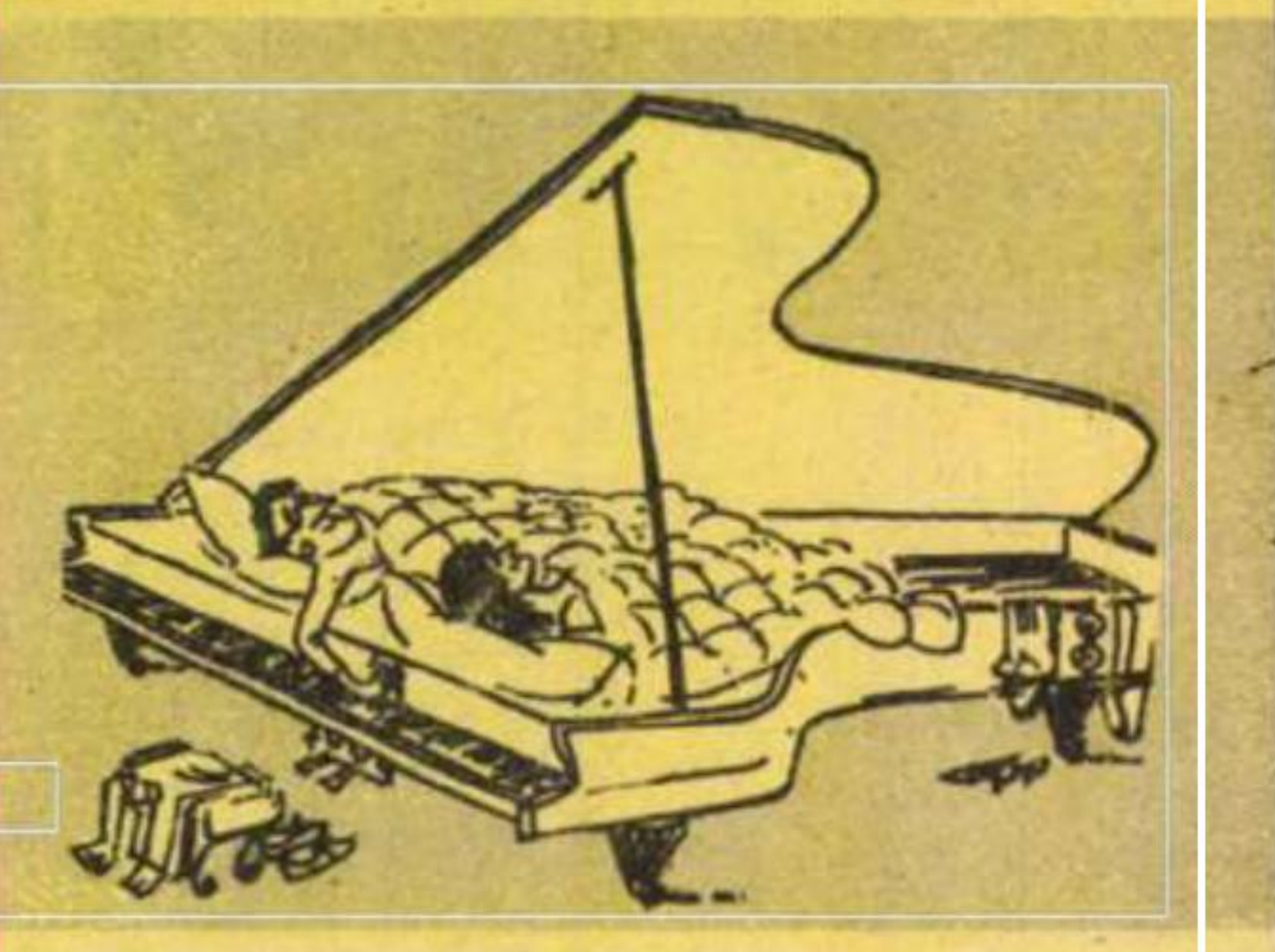

– Nem maradnál már egy kicsit csendben, Rudolf!...

(„Eulenspiegel”, Berlin)

SZEGÉNY EMBEREK

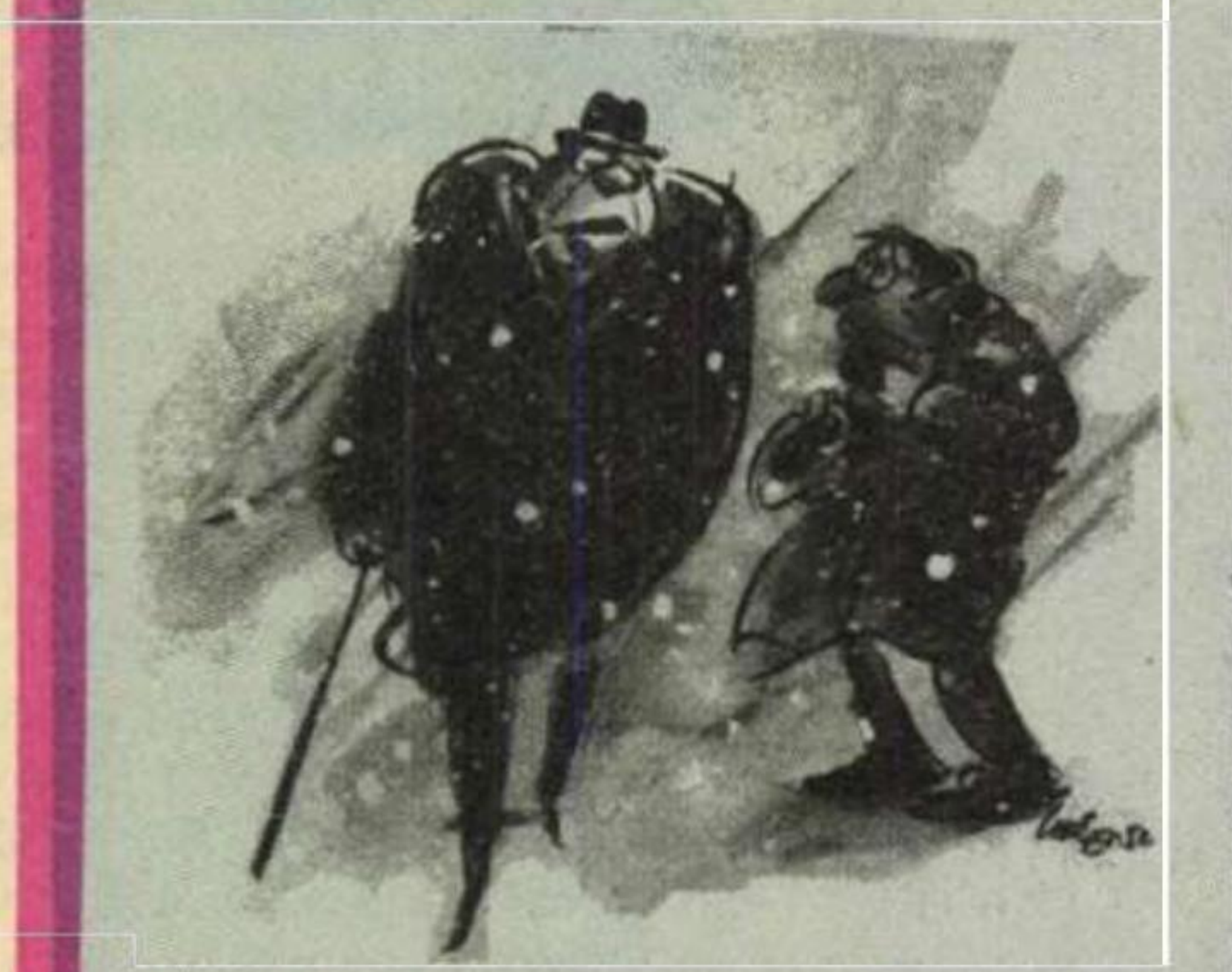

– Sajnálom, barátom, de az utolsó centemet is kiadtam gyémántokra.

(„The New Yorker”)

HADTÁP A CSATÁBAN

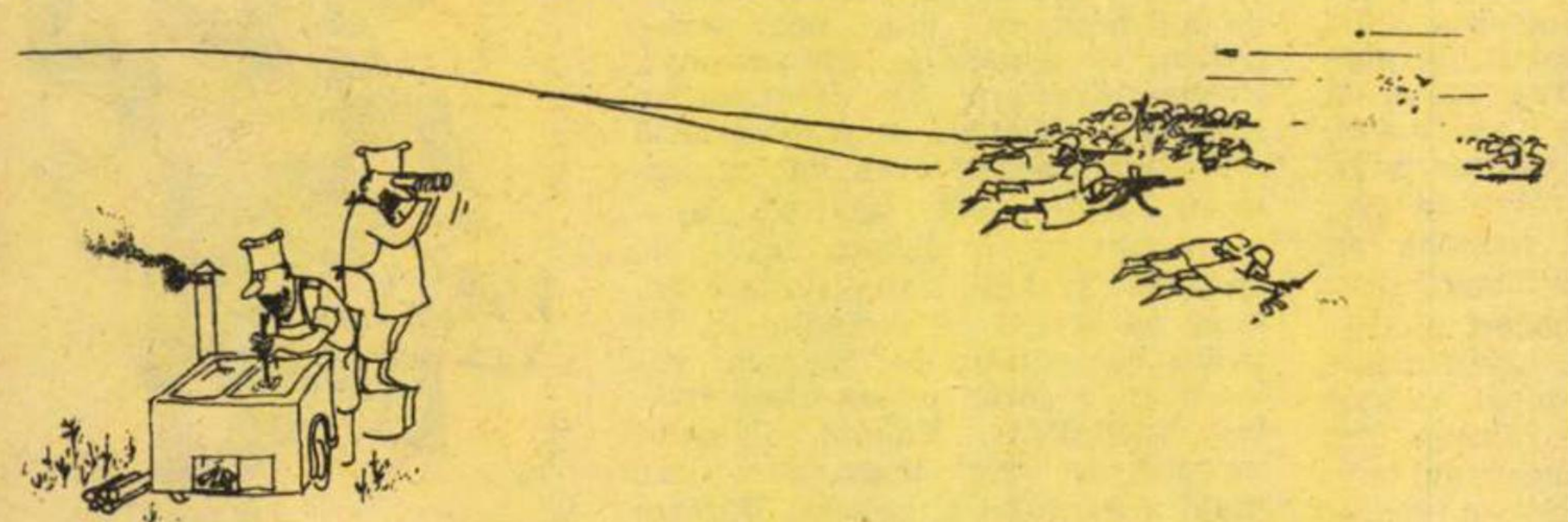

– ....548 ebéd ....547 ebéd ....546 ebéd ....

(„Dikobraz”, Prága)

METEOROLOGIAI VILÁGNAP

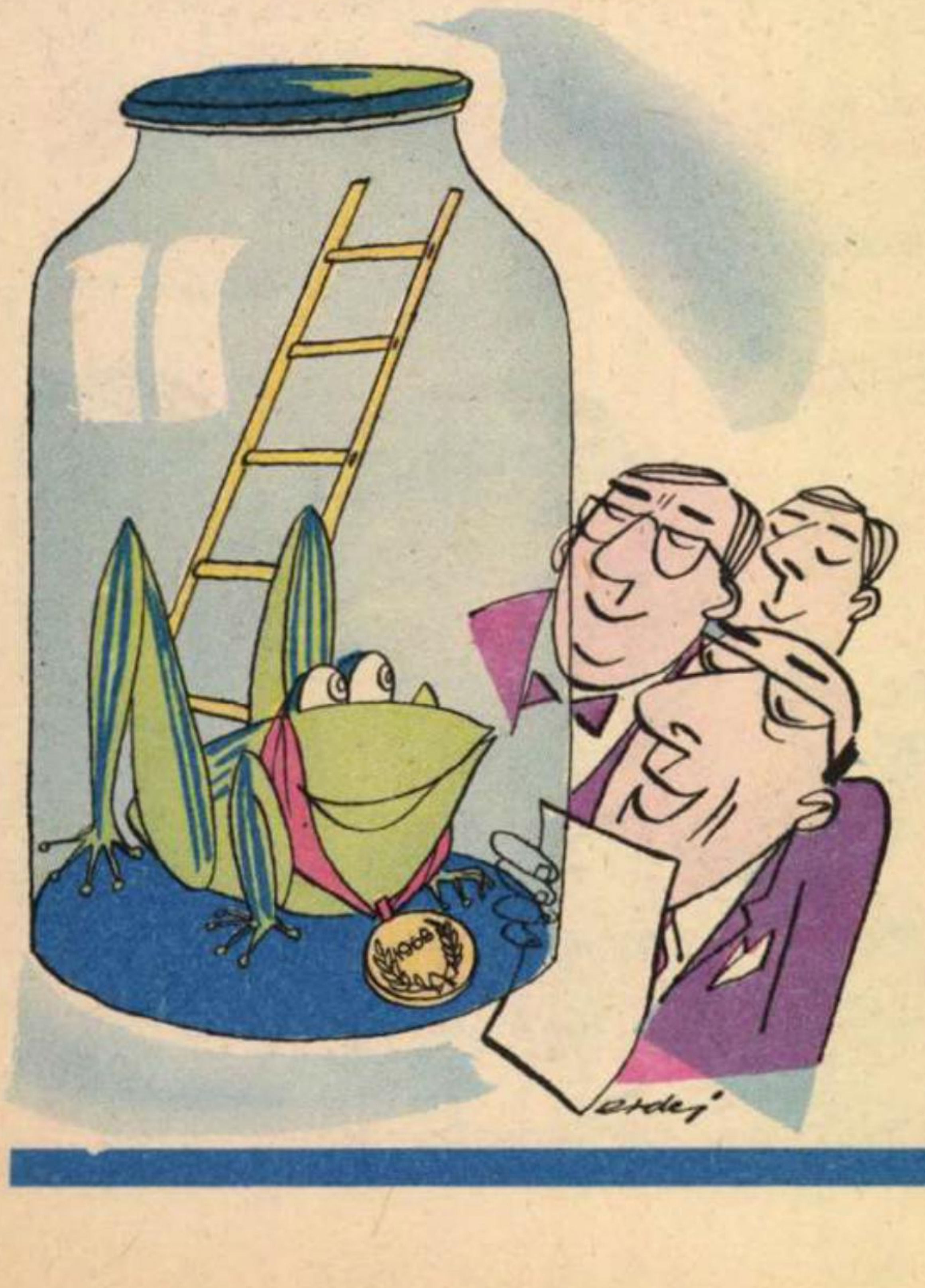

EGY BORISSZÁNÁL LÁTTUK

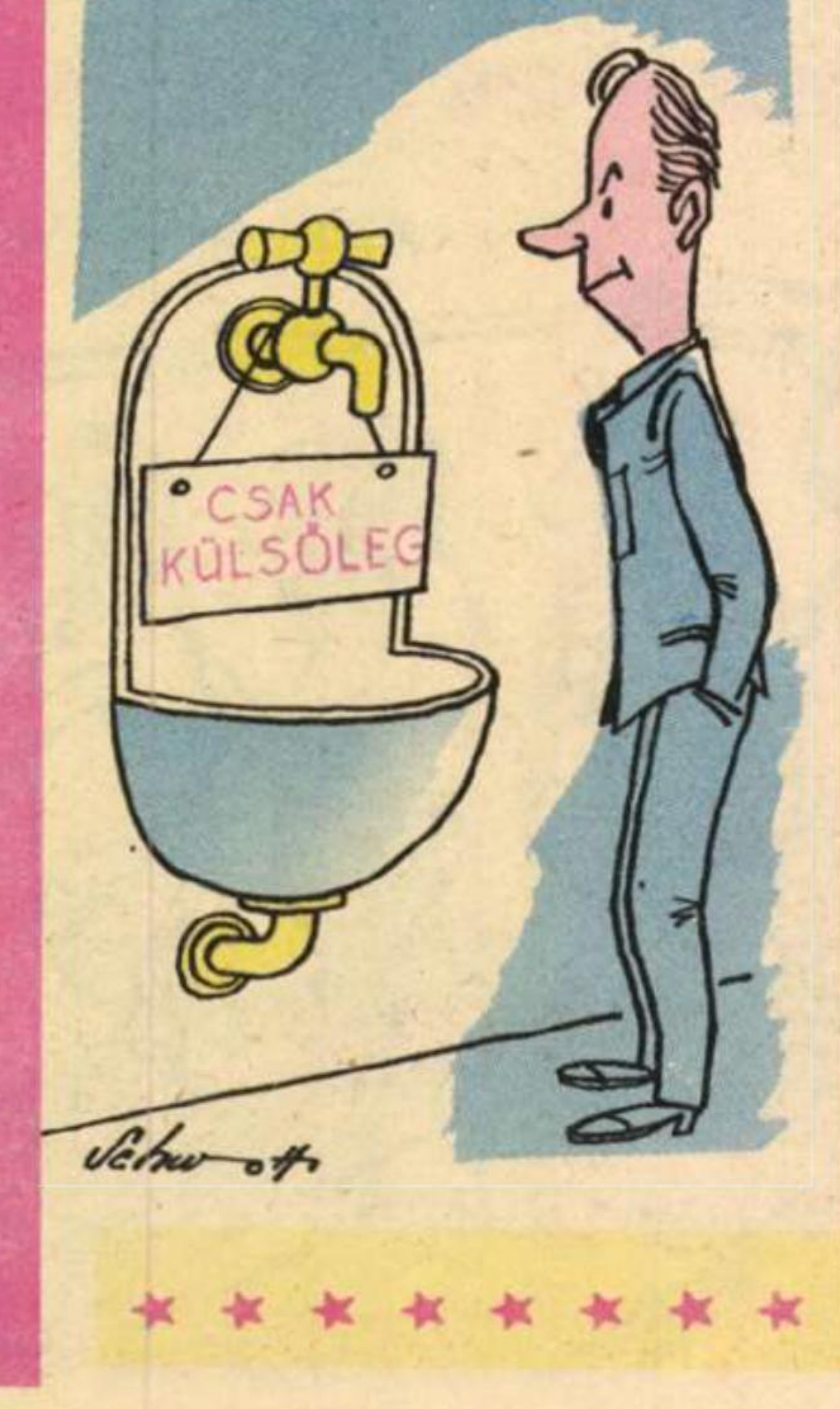

Nyeki

Nyeki — férfinév, egy nyolcesztendős kis férfi keresztneve. Van valódi keresztneve is, János, de mindenki csak Nyekinek hívja, mivel egészen ifjú pólyás korában sokat sírt, nyekergett, ekkor ragadt rá ez a becenév. Nyeki az általános iskola második osztályának rendes hallgatója, élénk eszű, értelmes gyermek, de a tanulással hadilábon áll.

— Tulajdonképpen semmi panaszom nincsen Nyeki ellen — mondta az osztályfőnöknője. — Ha nem a tananyagból kérdezem, mindenre pontosan, értelmesen válaszol, de a leckéjét sohasem csinálja meg. Nem áll bukásra semmiből, hiszen jófejű gyerek, de könnyen lehetne osztályelső is, ha egy kicsit megerőltetné magát. Véleményem szerint a hiba a pajtásaiban van. Mindig a legmaszatosabb lurkókkal futkározik a szünetekben, valamit tennünk kellene.

A szülők bólogattak.

— Van egy ötletem — mondta a tanítónő. — Az osztály legjobb tanulója Szóvári Balázs. Pedáns, tiszta, a füzete példakép minden gyerek előtt, a leckéket mindig elkészíti. Ezzel a fiúval kellene összebarátkoznia Nyekinek. Jó hatással lenne rá...

Este a papa elővette Nyekit.

— Mondd, miért nem barátkozol ezzel a Szóvári Balázzsal?

Nyeki lebiggyesztette a száját:

— Mer' olyan ürge gyerek! Ortopédfejű. Alamuszi és stréber! Azzal nem lehet barátkozni!

— Így ne beszélj! Mi az, hogy ürge, meg ortopédfejű? Okos, rendes gyerek... Barátkozzatok össze és egyszer hozd fel. Szeretném megismerni.

— Jó-jó — hümmögött Nyeki.

Másnap délután Nyeki három maszatkirállyal állított be.

— Melyikük a Szóvári Balázs? — érdeklődött az apa.

— Egyik sem — legyintett Nyeki —, mondtam már, hogy azzal nem lehet barátkozni. Az egy mezei ürge!

— Idefigyelj! Most már nem kérem, hanem követelem, hívjad meg hozzánk és mutasd be nekem Szóvári Balázst!

Három nap múlva Nyeki félrehúzta az apját.

— Ő is itt van! — közölte titokzatosan.

— Kicsoda?

— Hát a Balázs! Az ideálotok! Elhoztam, hogy legyen egy kis örömötök.

Az apa nem fedezett fel különösebb értelmet a fiúcska szemében, sőt, a ruhája is gondozatlan és szakadt volt és a bemutatást megelőző percben éppen egy jókora pofont kent le egyik pajtásának.

— Szóval, te vagy az a híres Szóvári Balázs? Sok jót hallottam már felőled! Remélem, jó pajtások lesztek az én Nyekimmel, ő is mindig rajongással beszélt rólad! Szereted a fagyit?

A gyerek bólintott és egy nagy adaggal vett ki magának, habbal megpúpozva a jeges édességet. Egy féladag a nadrágján kötött ki.

Az apa tudta, hogy a gyerekeket is a hiúságuknál fogva lehet leghamarabb megfőzni.

— Aztán megmutatnád-e nekem azt a híres füzetedet, ami példakép a többi gyerek előtt?

A kérdezett hirtelen abbahagyta a lakmározást és leszögezte a fejét.

— Nem! — mondta vadul.

— Ne restelld magad — mosolygott az apa —, a szerénység szép tulajdonság, de kíváncsi vagyok, hogy oldod meg a leckédet.

— Nem! — ismételte meg a vendégkoszorú feje és tekintete Nyeki pillantását kereste, majd szipogni kezdett.

— Tetszik tudni, én nem vagyok Szóvári Balázs, én Jákos Béla vagyok, csak Nyeki ígért egy kétforintos fagylaltot, ha elvállalom a szerepét, mert mindig tetszett őt miatta nyaggatni...

Tardos Péter

TÖRTÉNELMI PIAC-KUTATÁS

Fülöp György rajzai

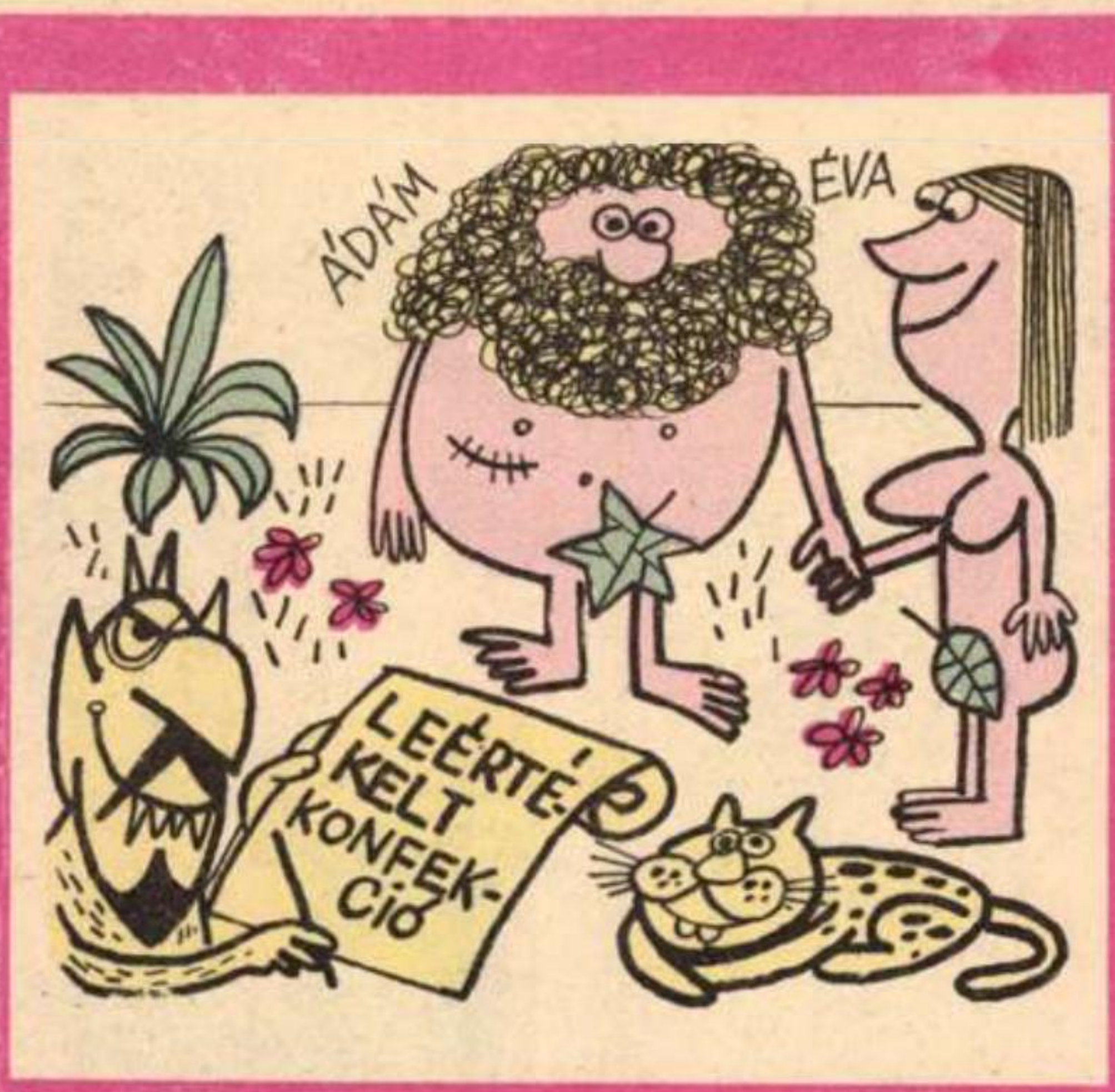
ÁDÁM
ÉVA
LEÉRTÉKELT KONFEKCIÓ

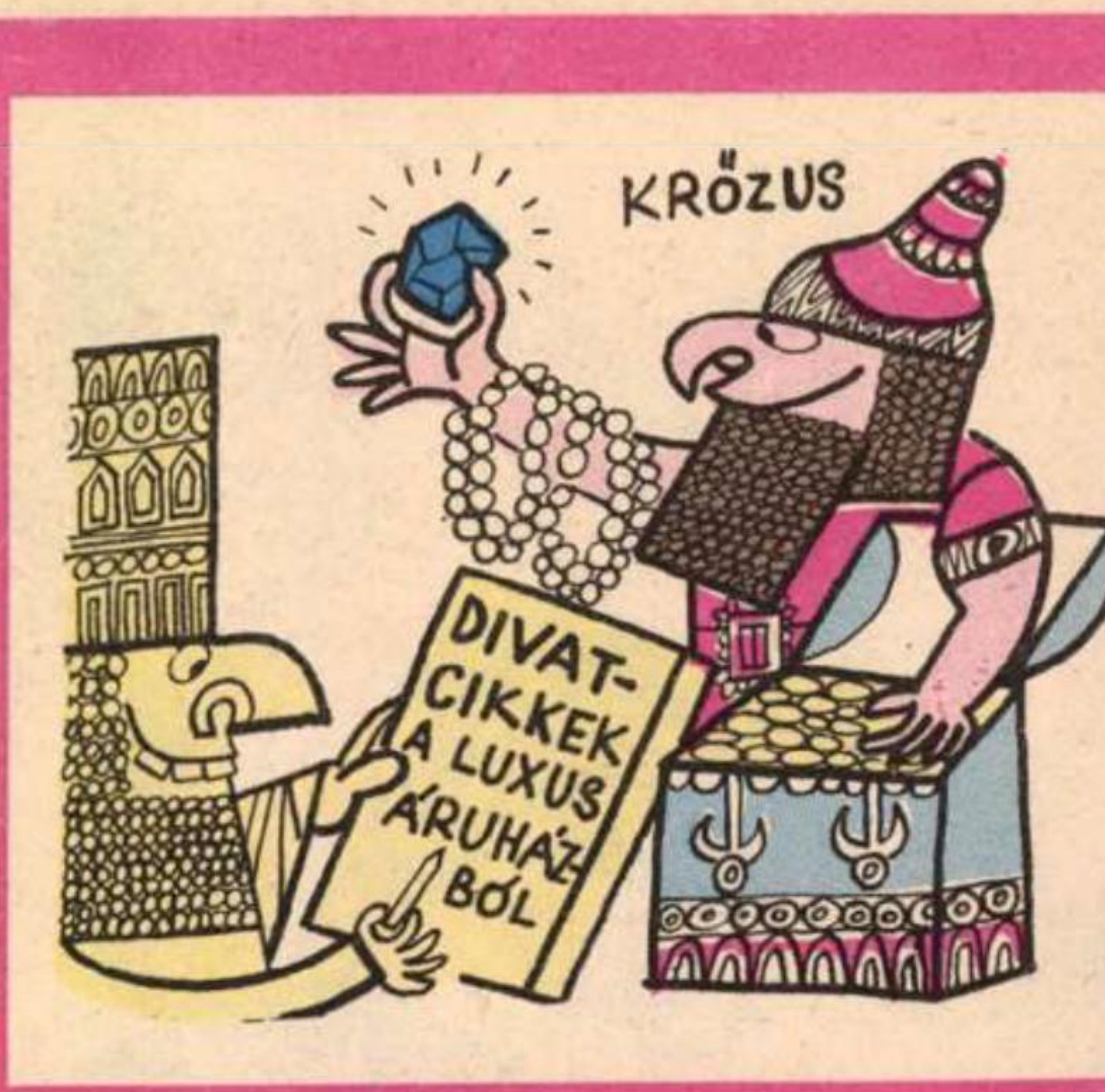
KRŐZUS
DIVATCIKKEK A LUXUS ÁRUHÁZBÓL

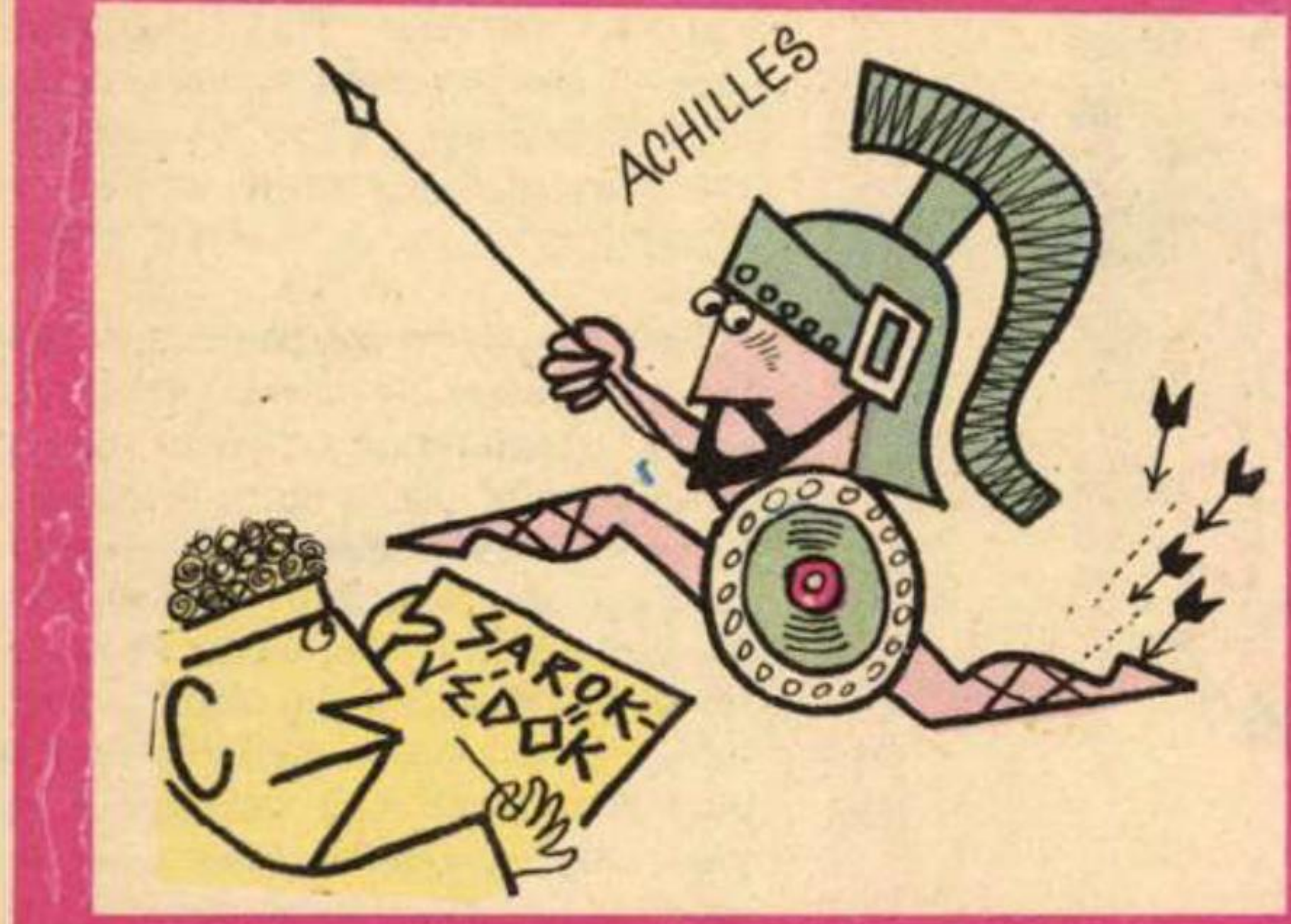
ACHILLES
SAROKVÉDŐK

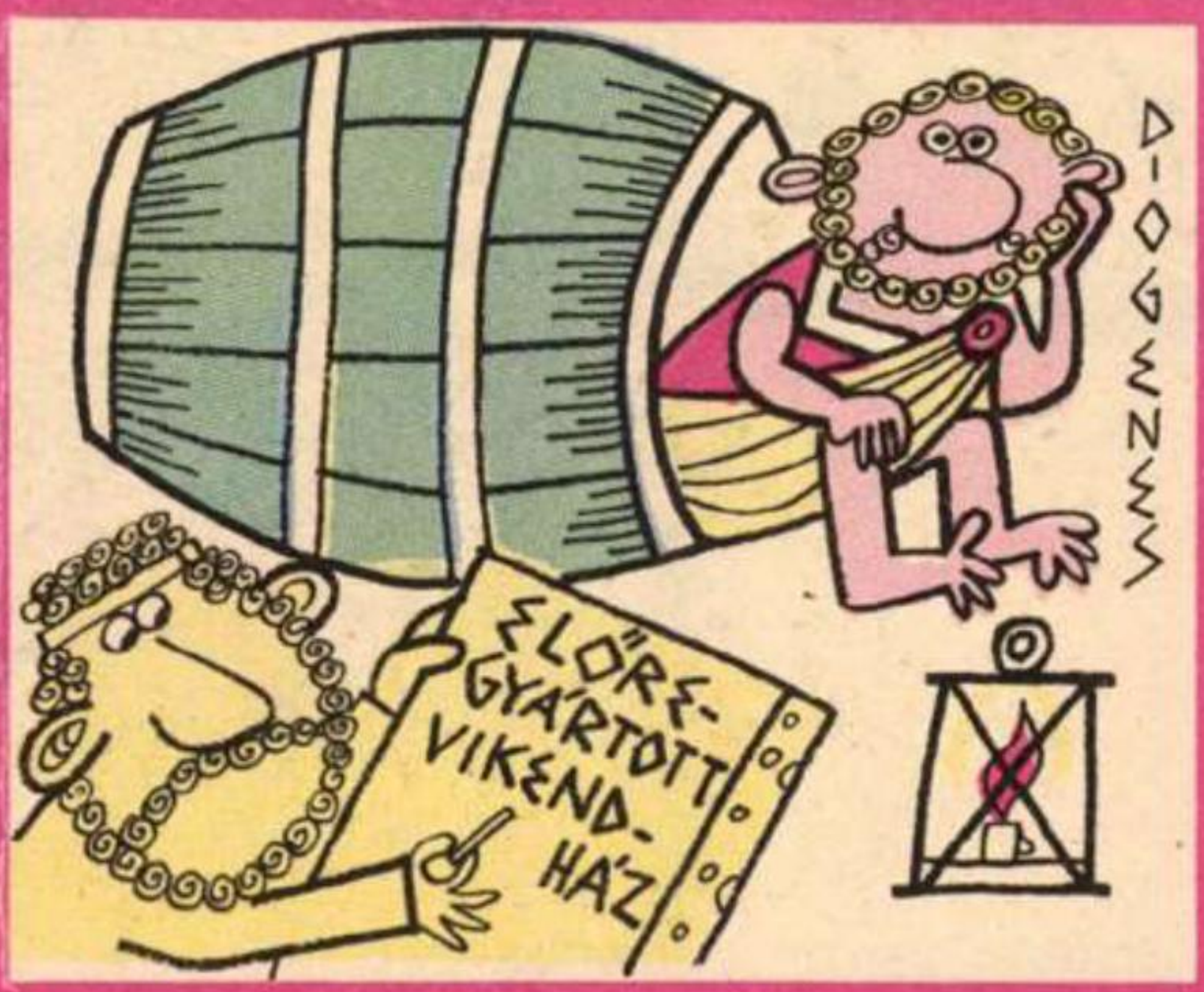
DIOGENES
ELŐREGYÁRTOTT VIKENDHÁZ

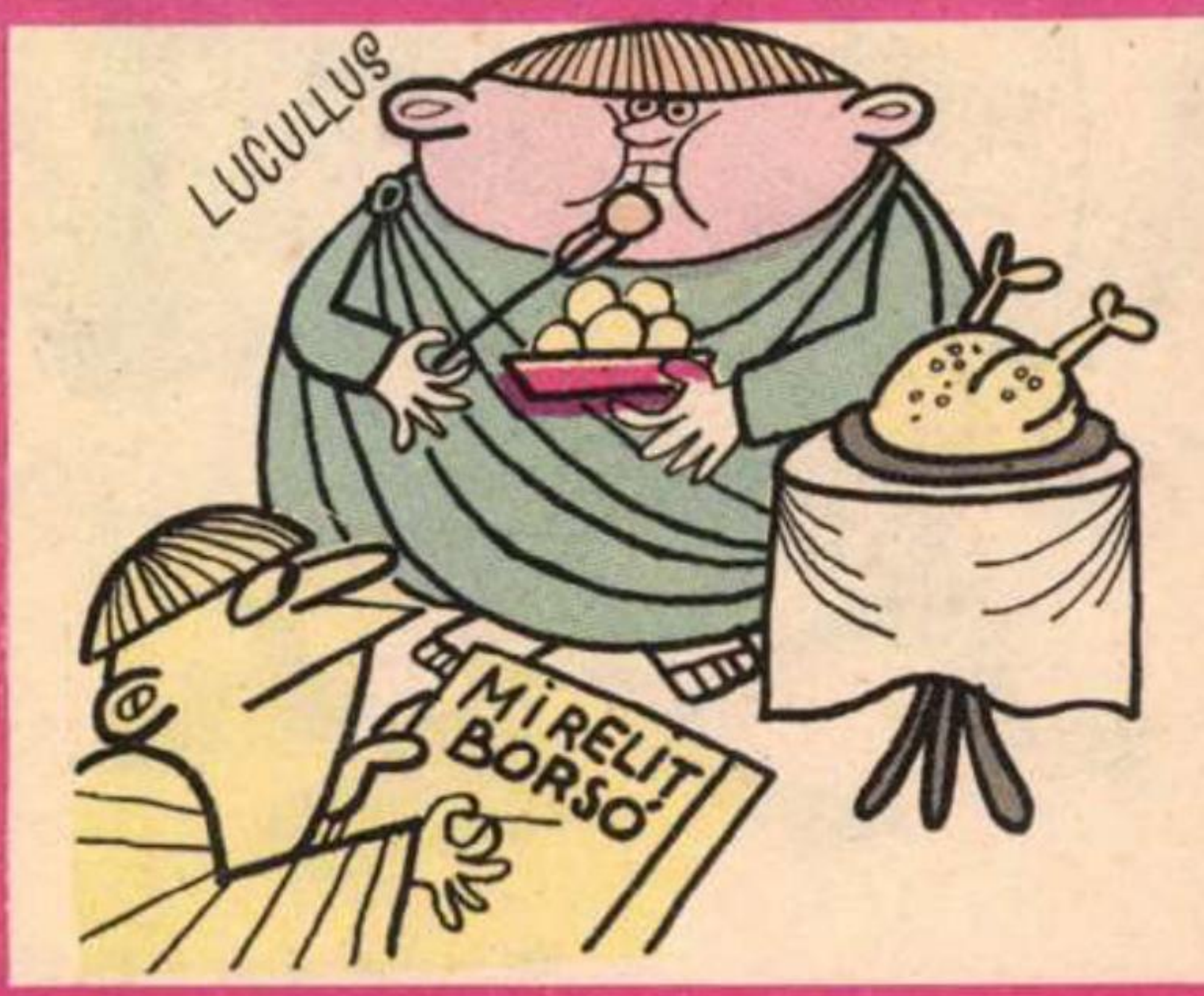
LUCULLUS
MIRELIT BORSÓ

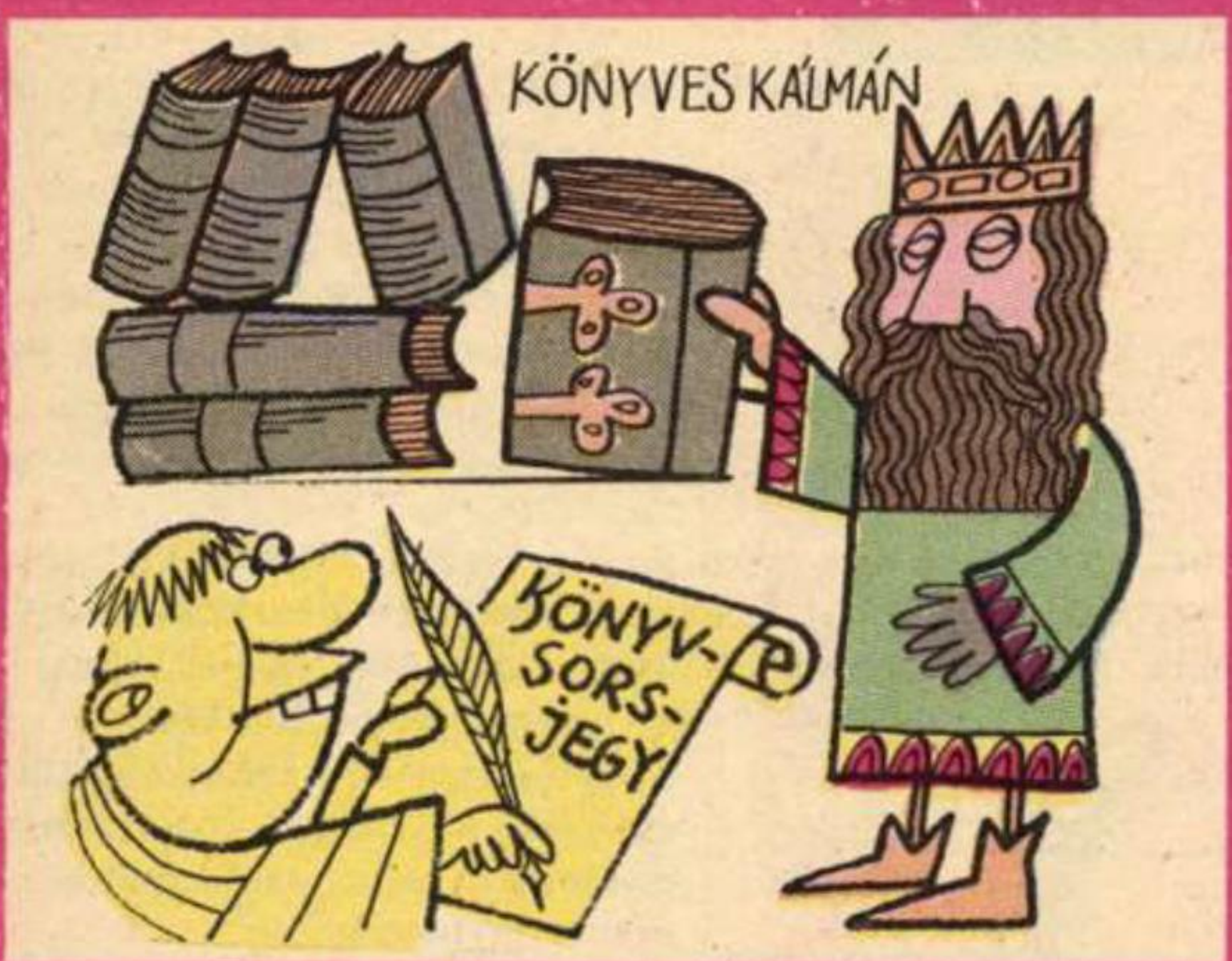
KÖNYVES KÁLMÁN
KÖNYVSORSJEGY

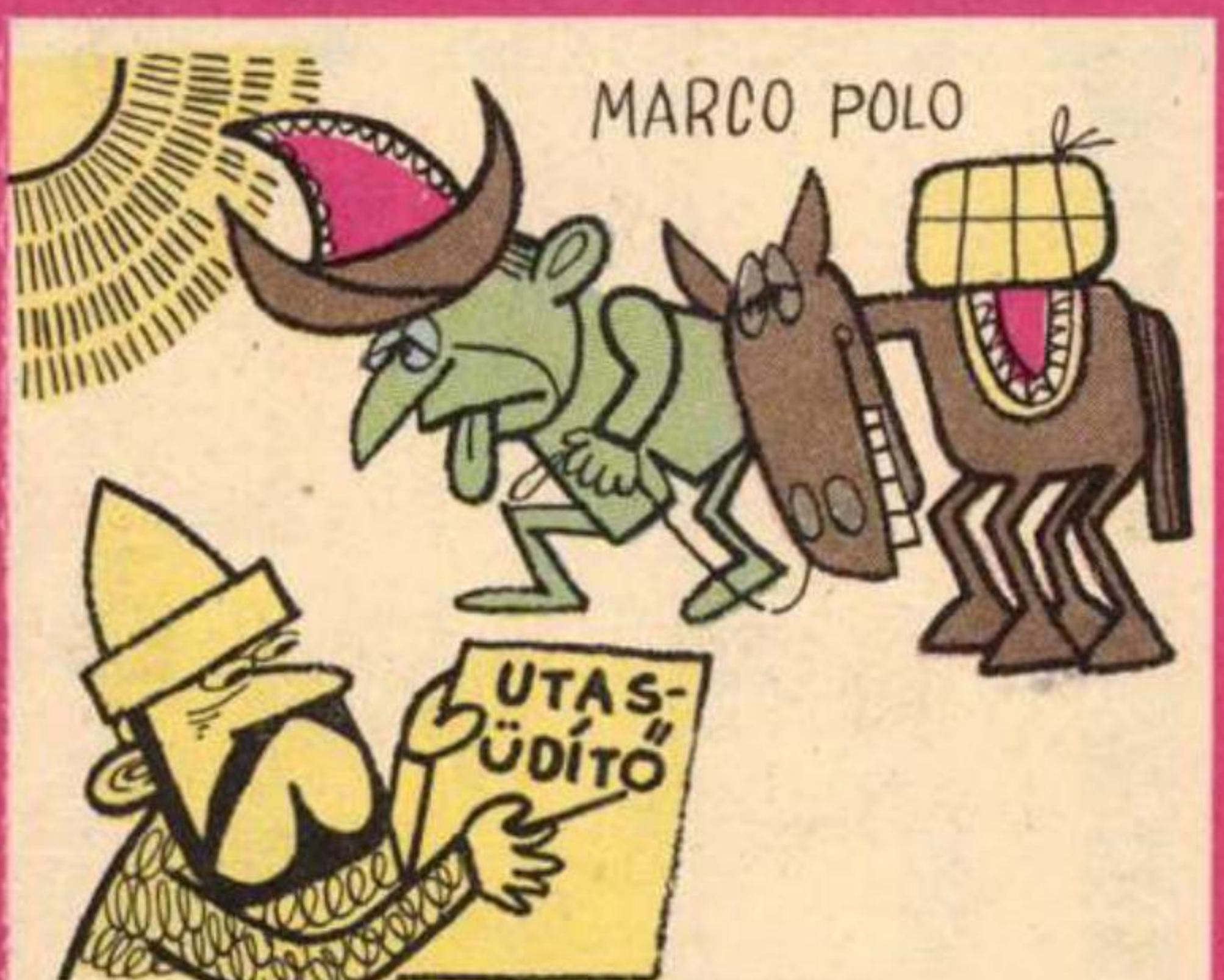
MARCO POLO
UTASÜDÍTŐ

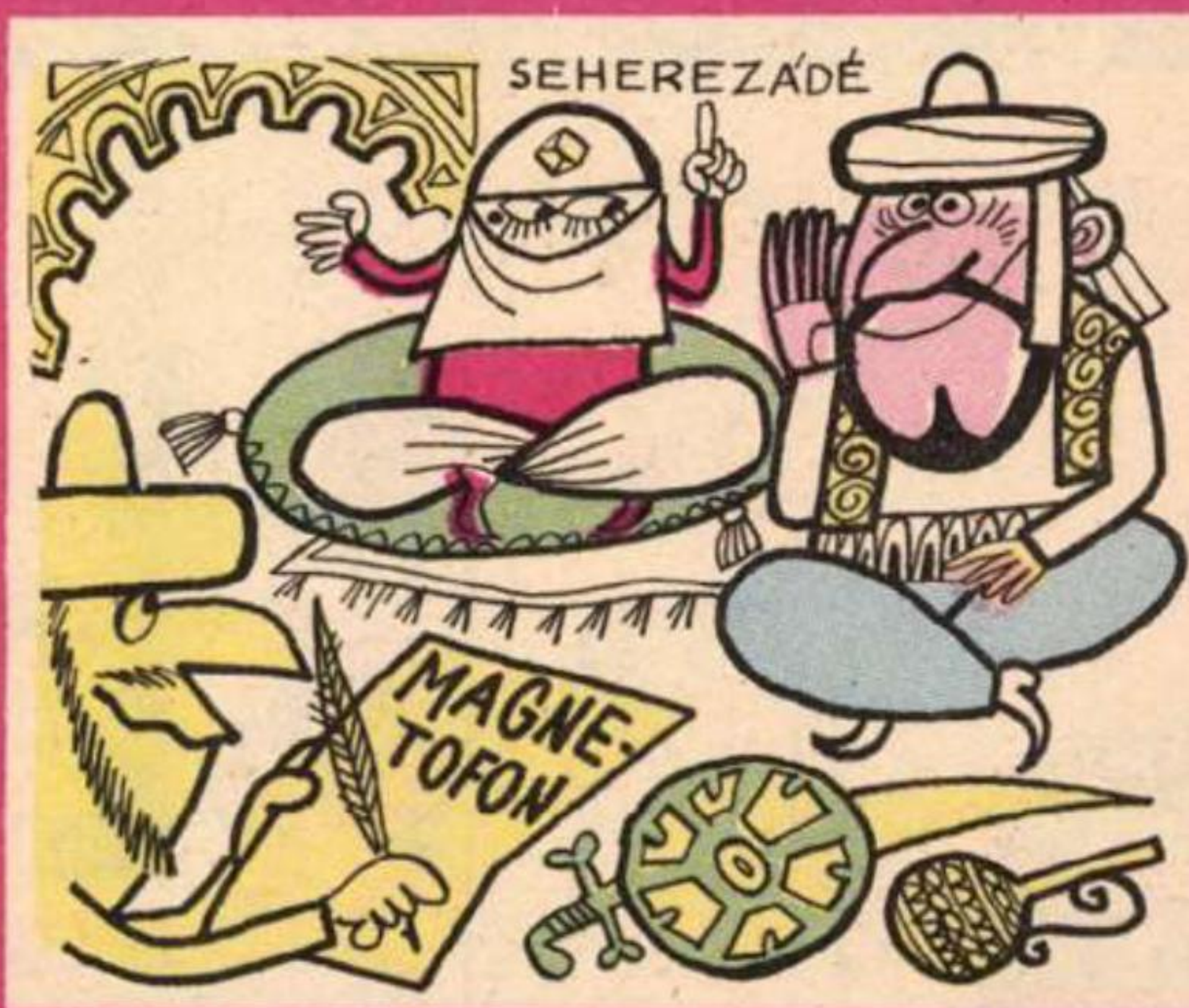
SEHEREZÁDÉ
MAGNETOFON

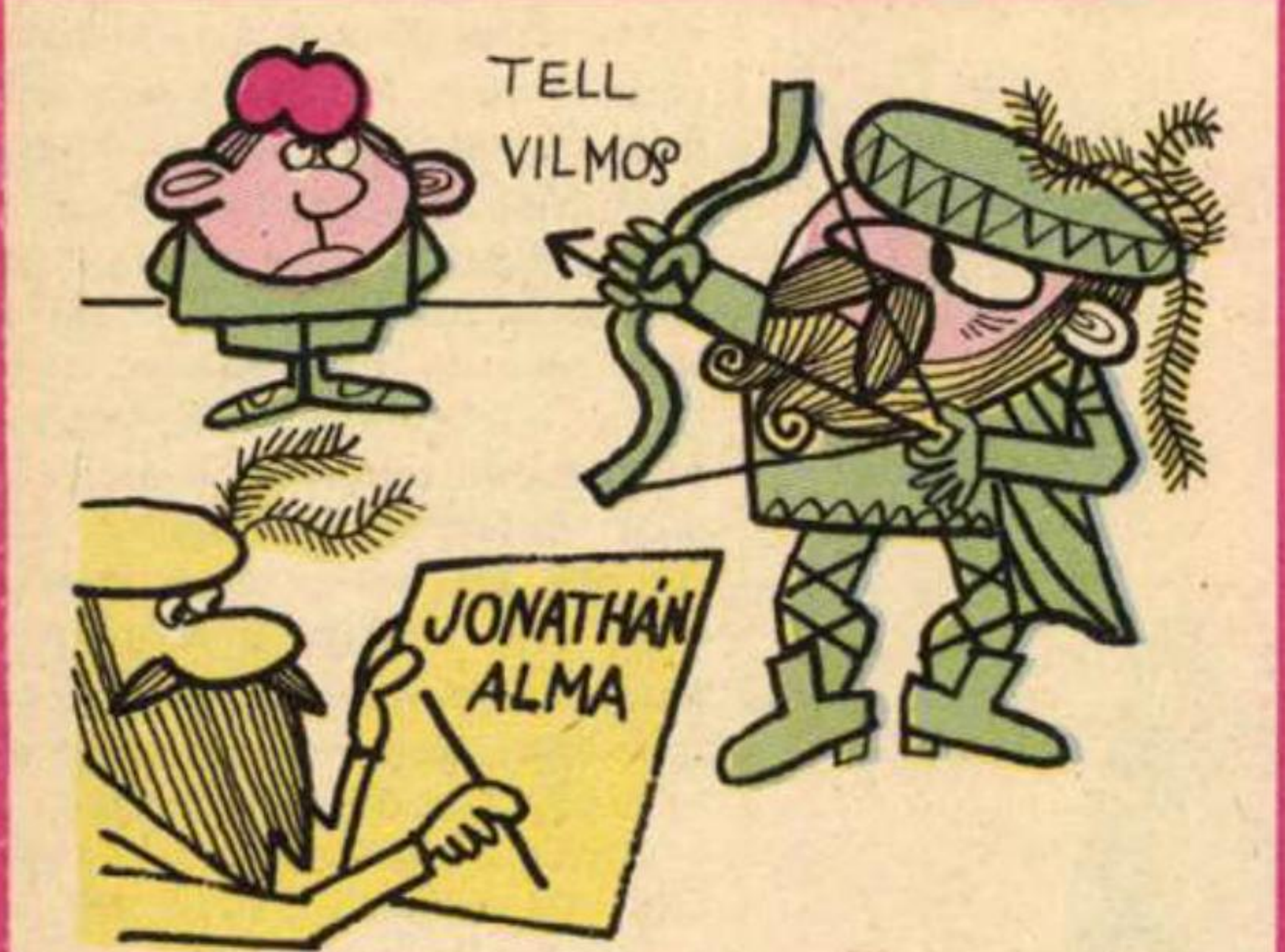
TELL VILMOS
JONATHÁN ALMA

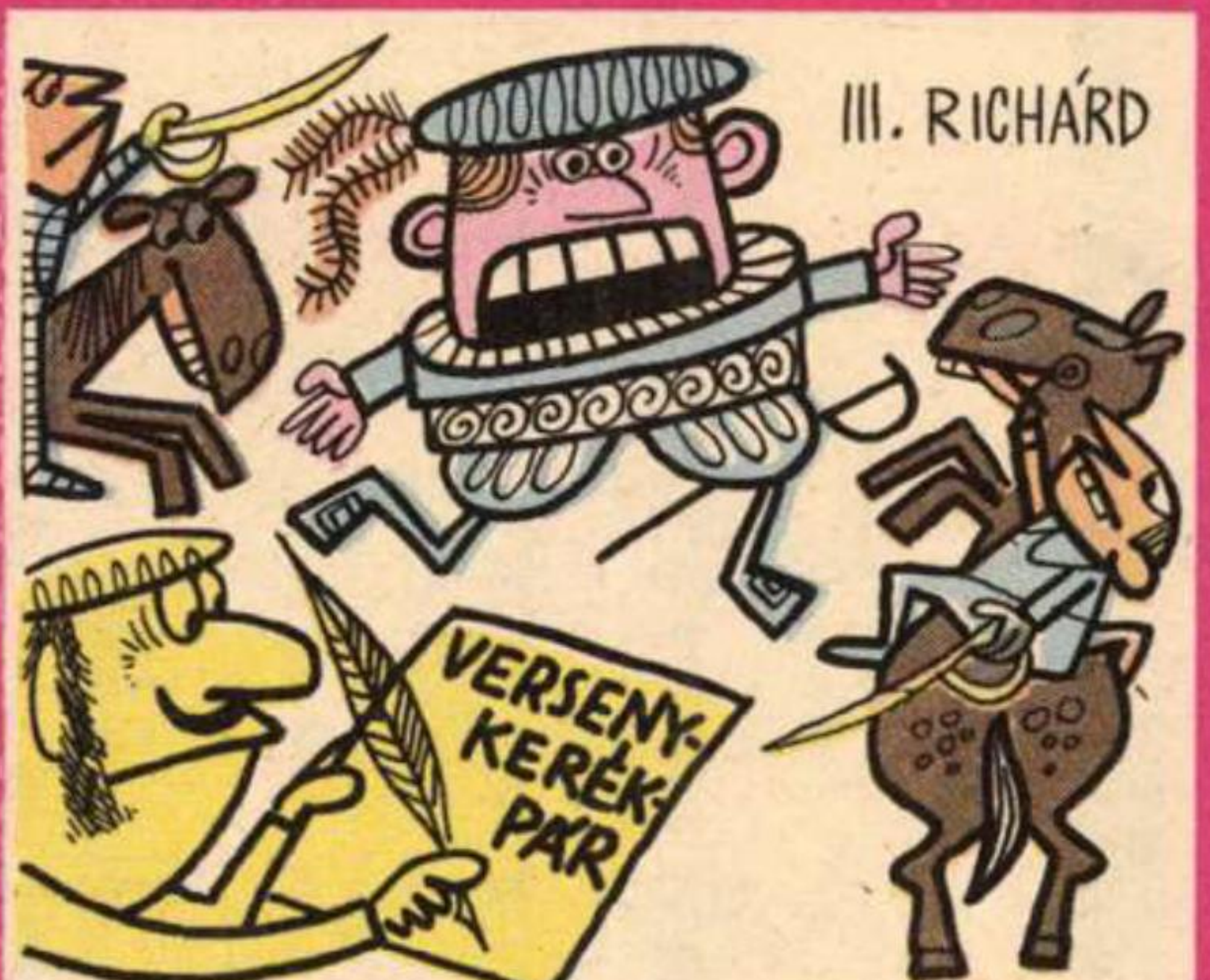
III. RICHÁRD
VERSENYKERÉKPÁR

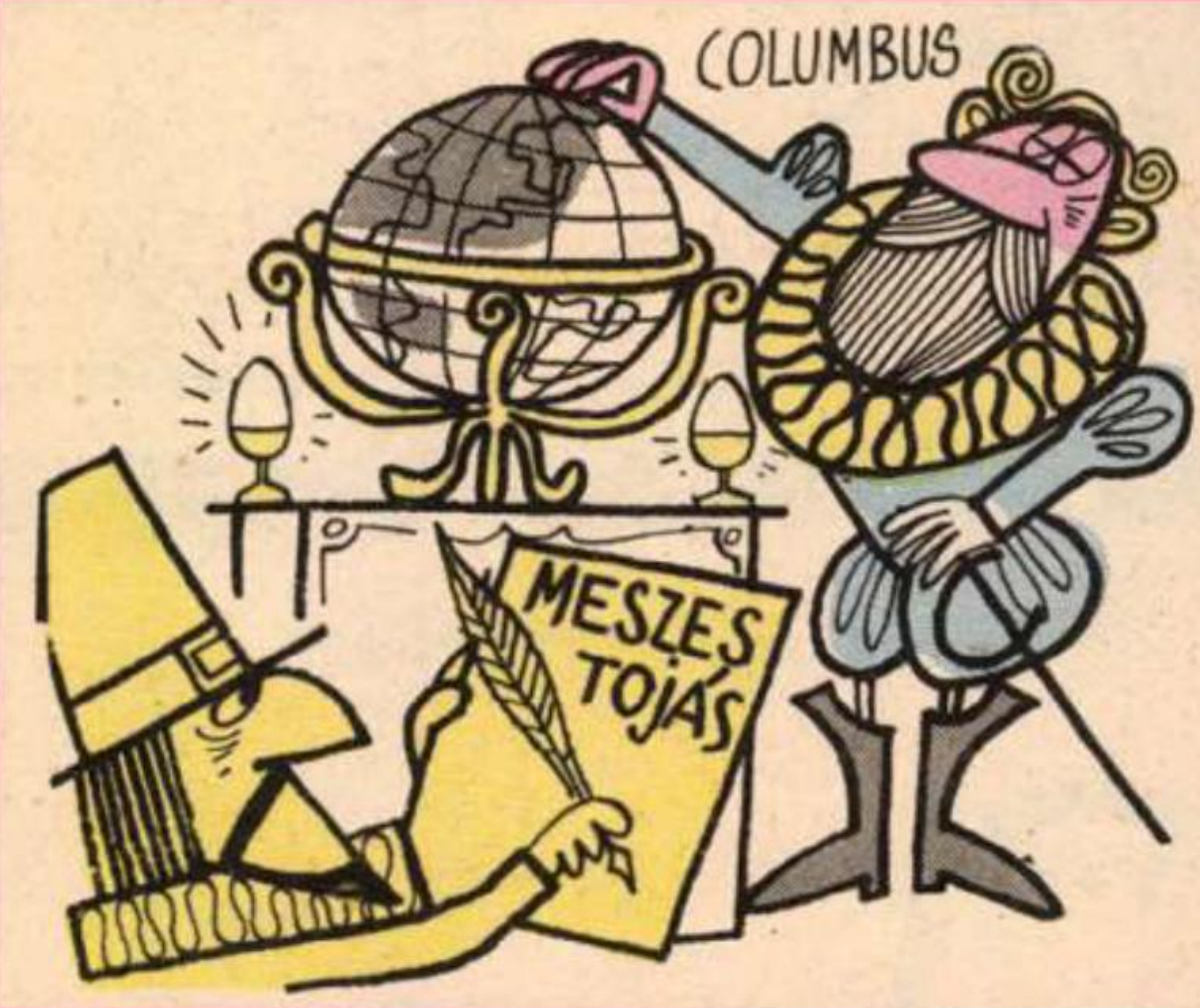
COLUMBUS
MESZES TOJÁS

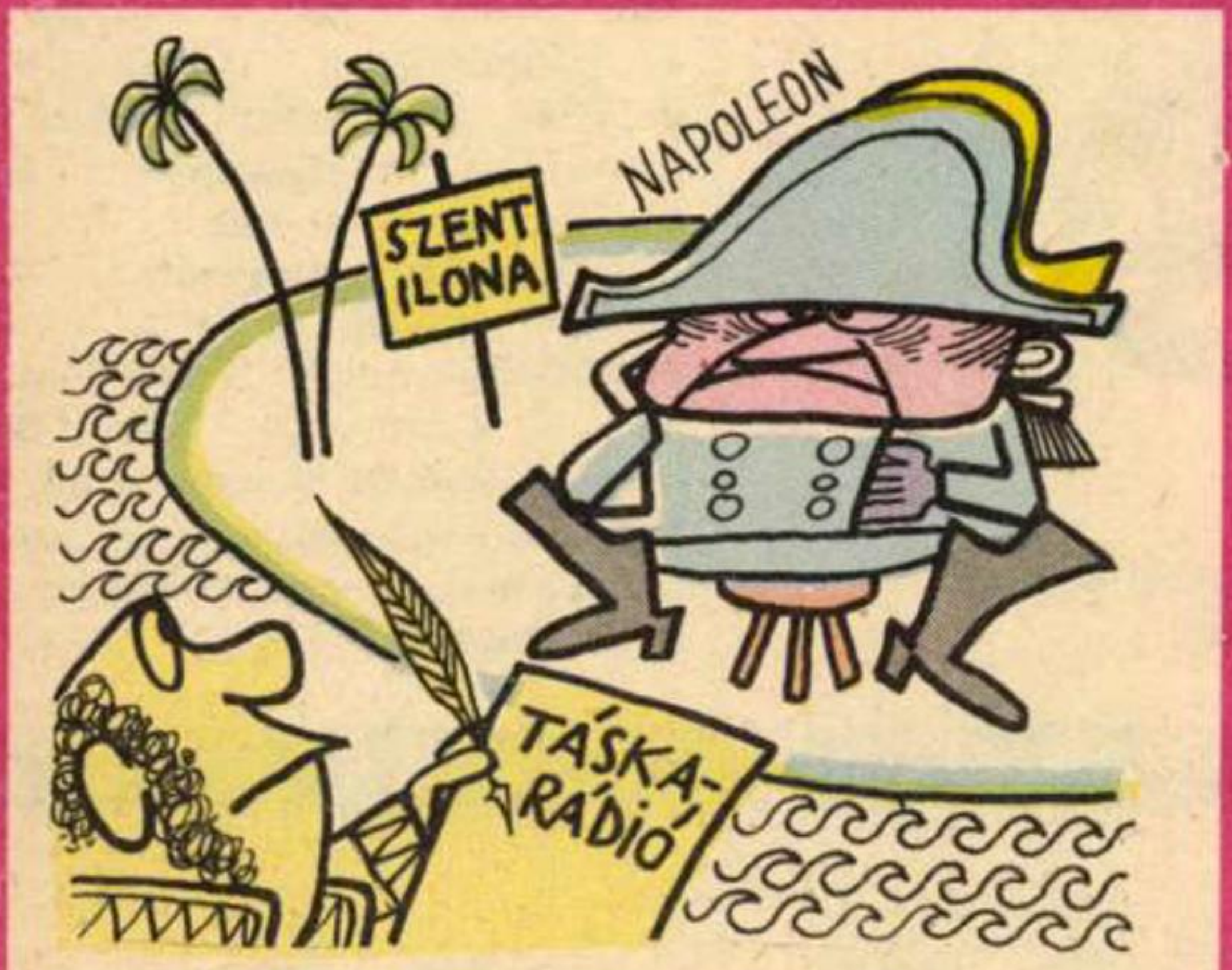
NAPOLEON
SZENT ILONA
TÁSKARÁDIÓ

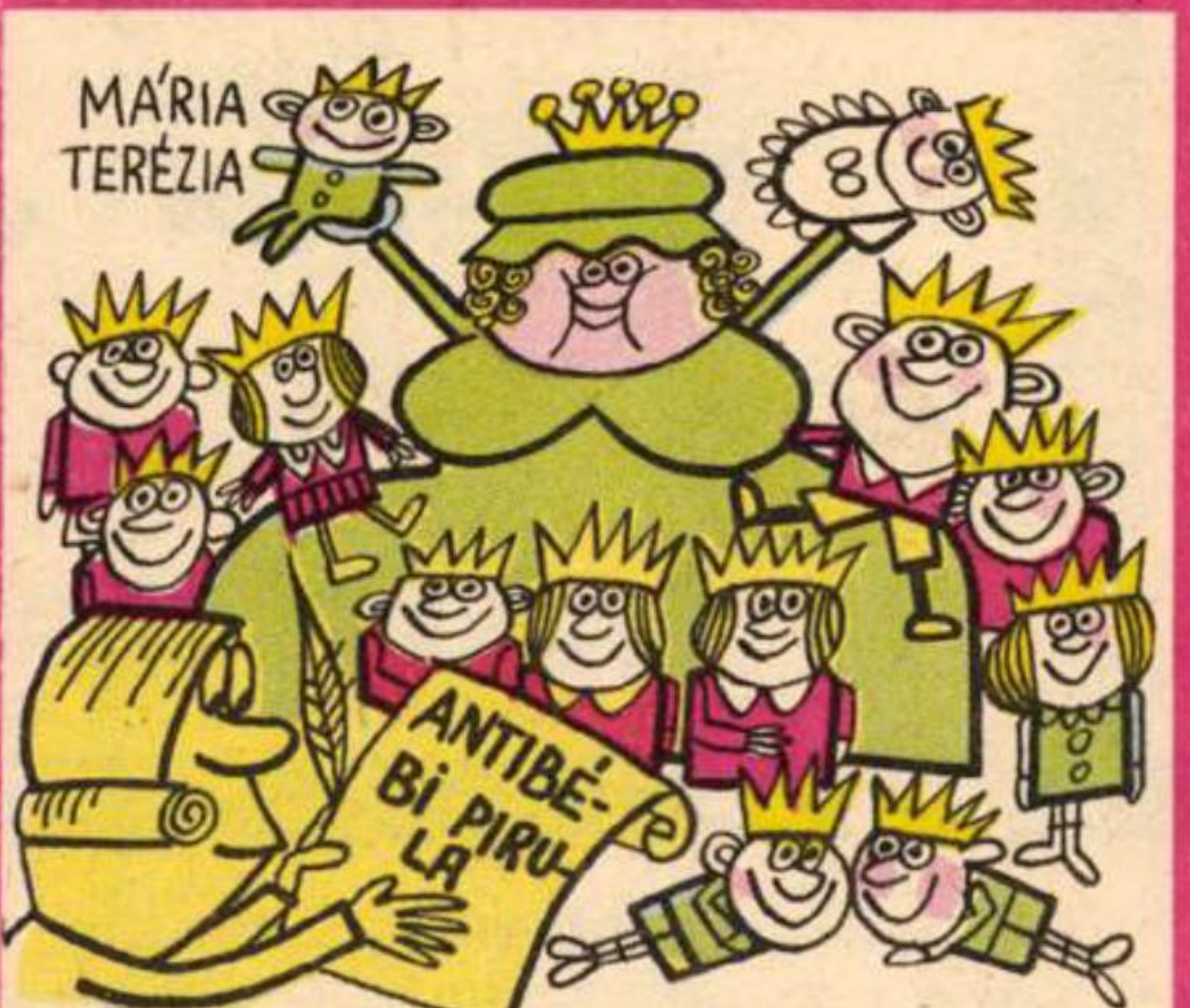
MÁRIA TERÉZIA
ANTIBÉBI PIRULA

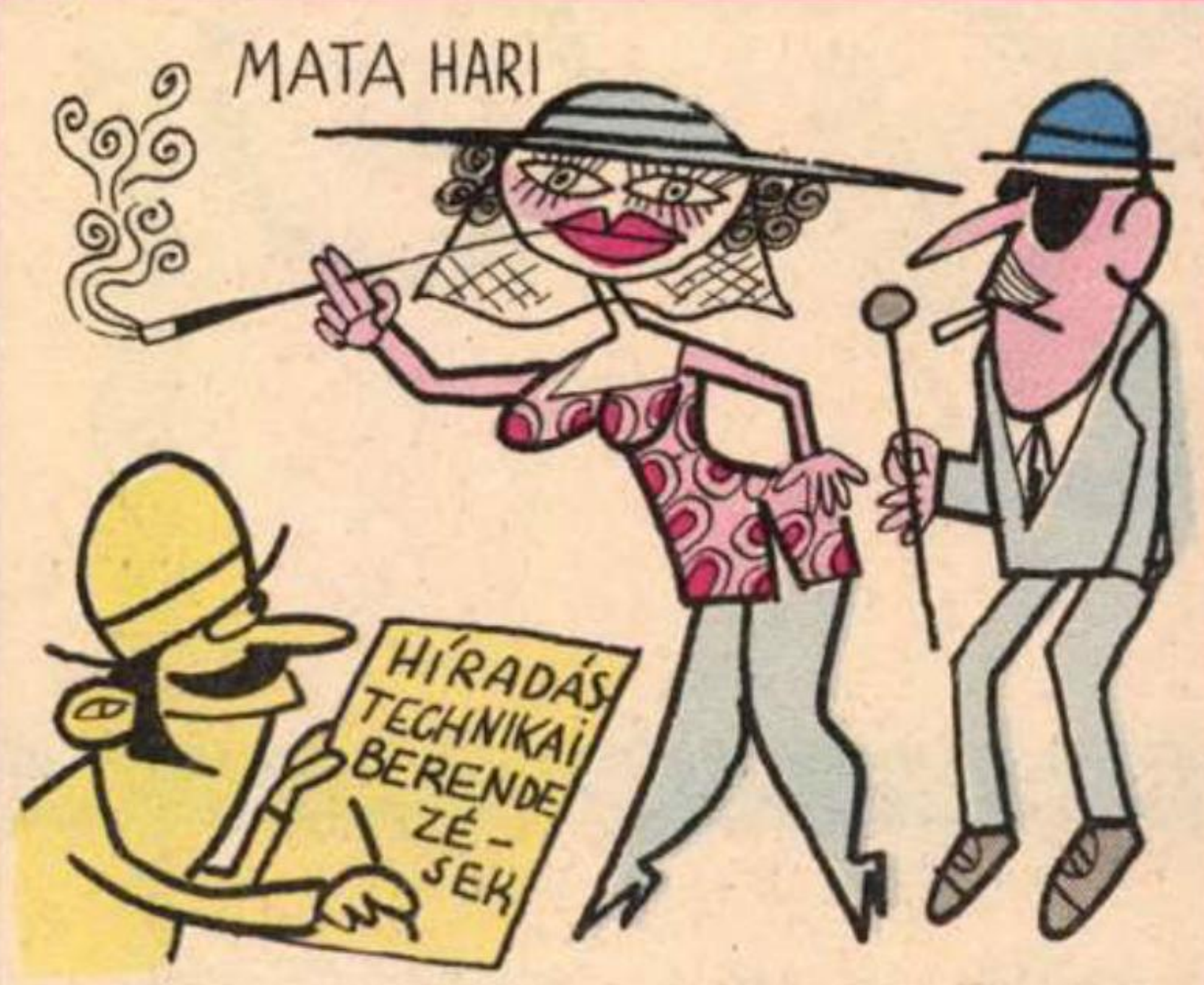
MATA HARI
HÍRADÁSTECHNIKAI BERENDEZÉSEK

A DRÁMAI VÉG ELŐTT

Endrődi István rajza

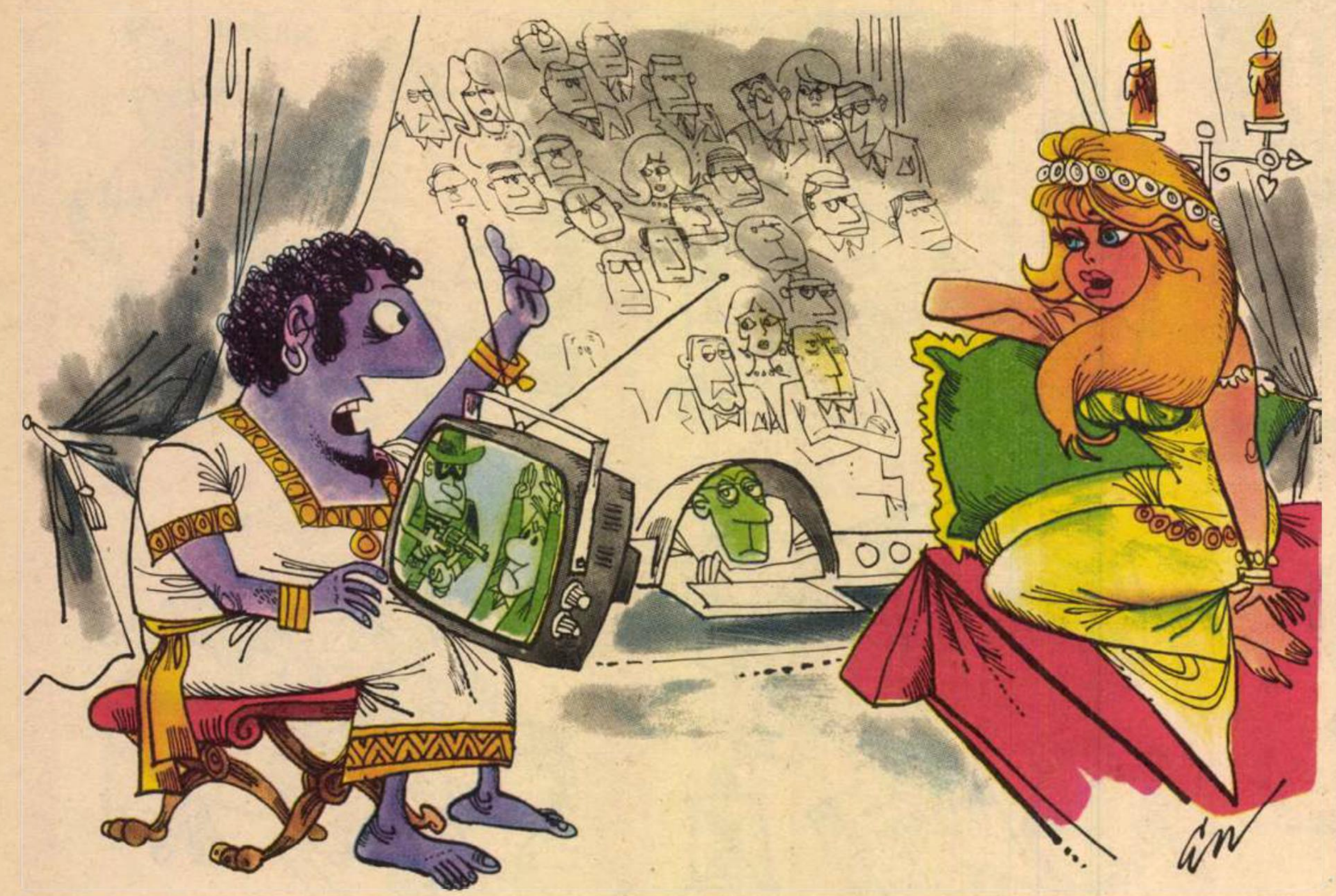

– Mindjárt vége a kriminek, Desdemona. Addig imádkozzáH

A FÉRJ

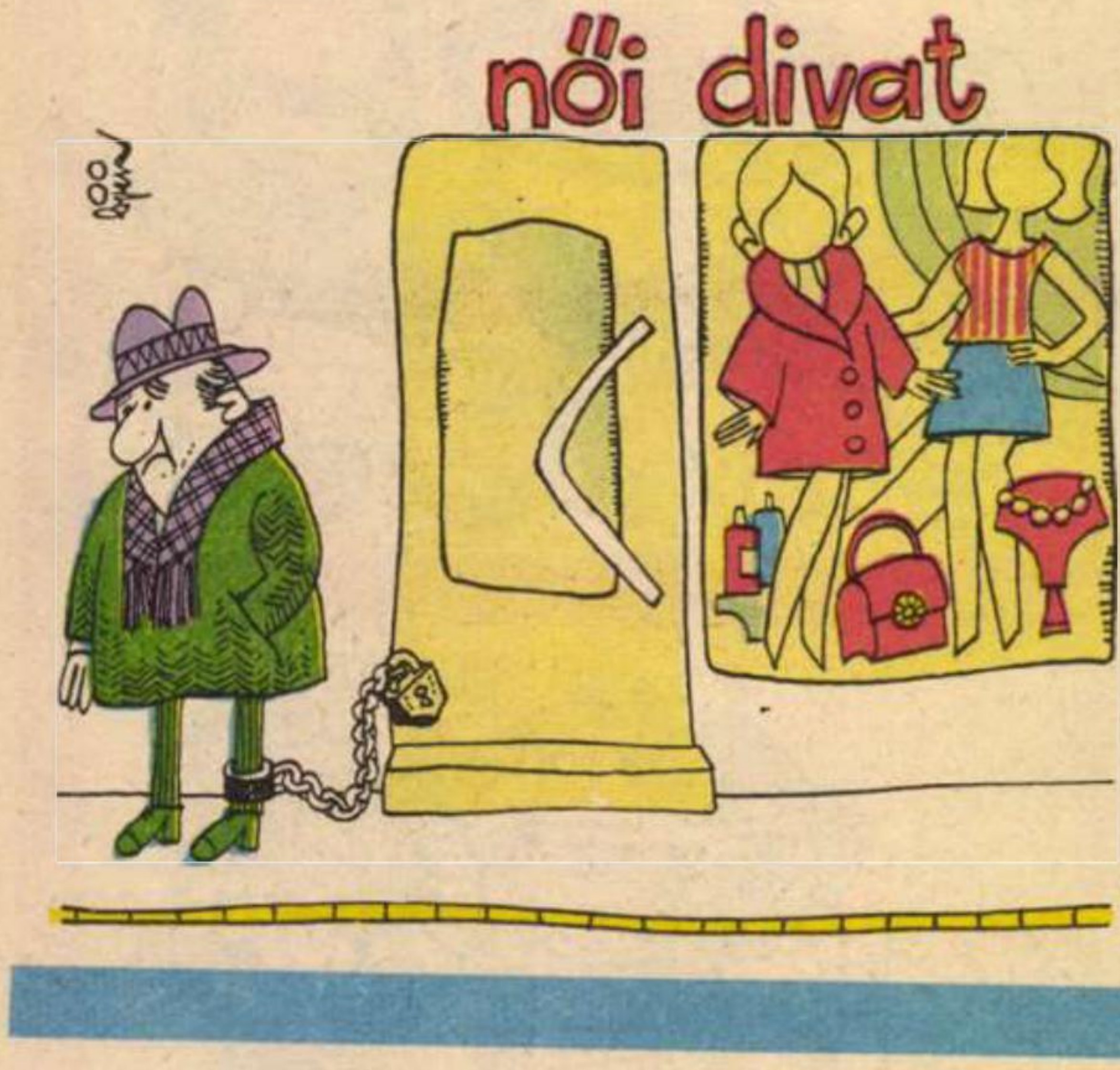

LASSÚ A KISZOLGÁLÁS

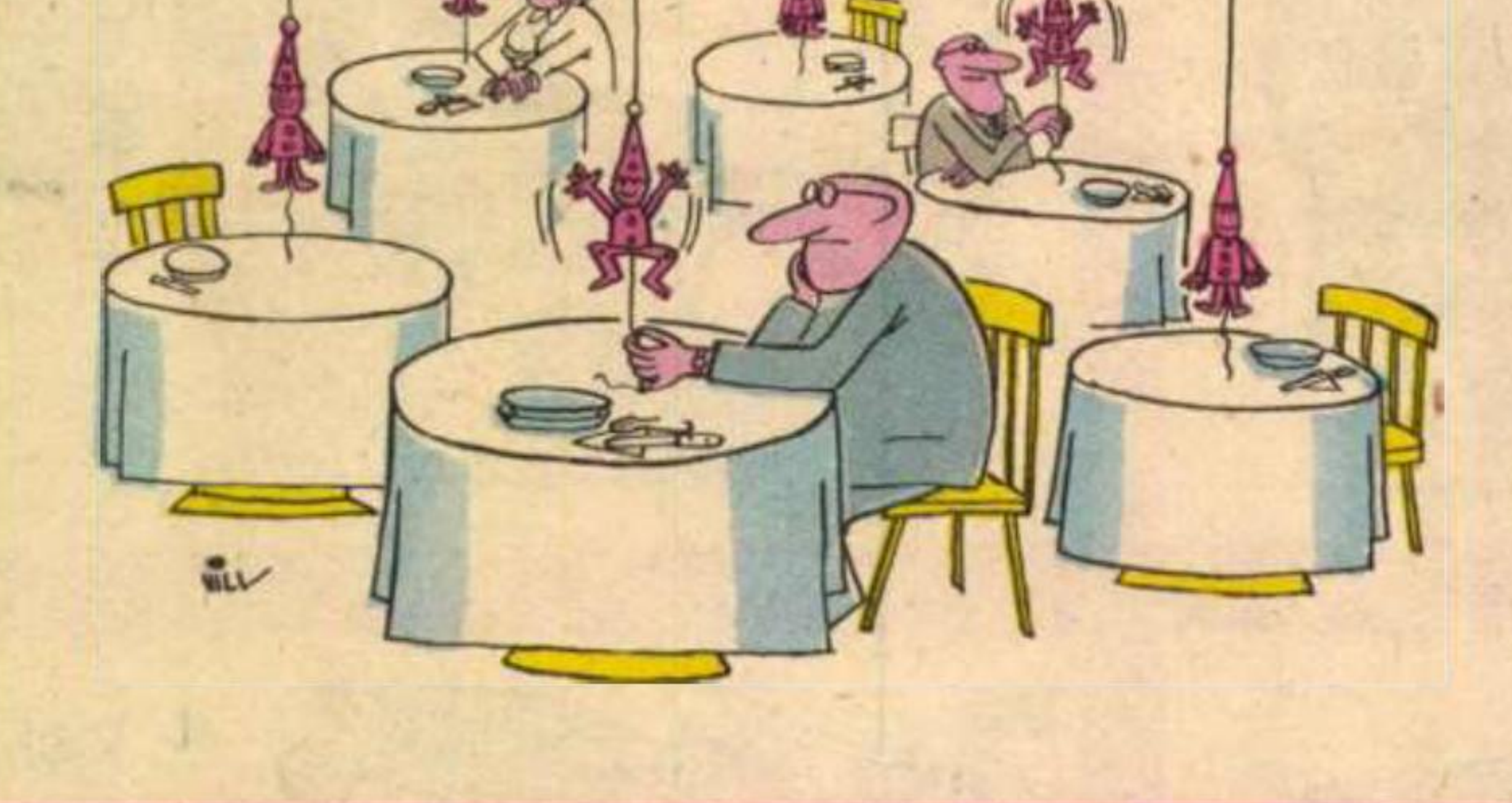

SPORTPOLITIKAI PROBLÉMA

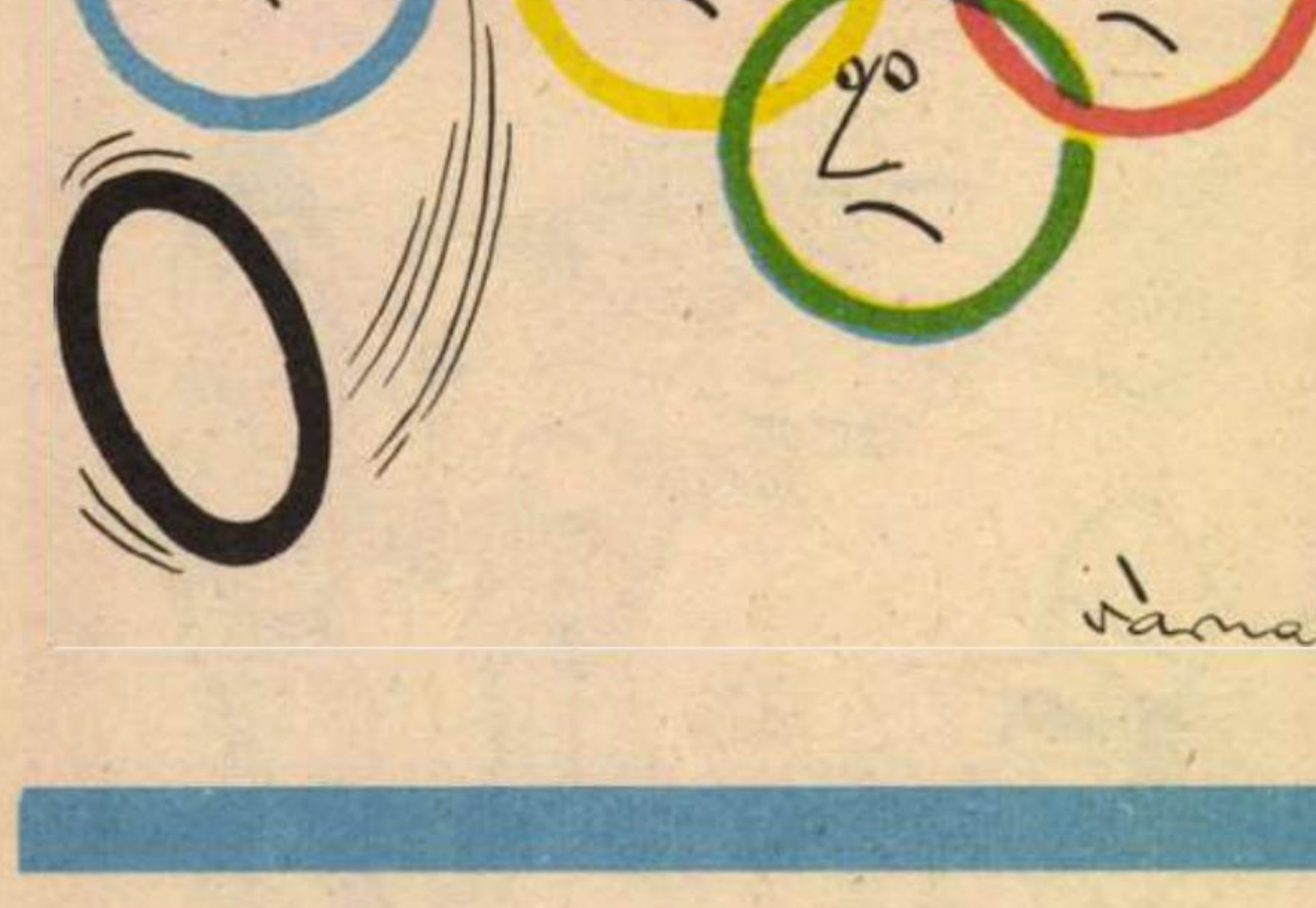

REJTETT TARTALÉKOK

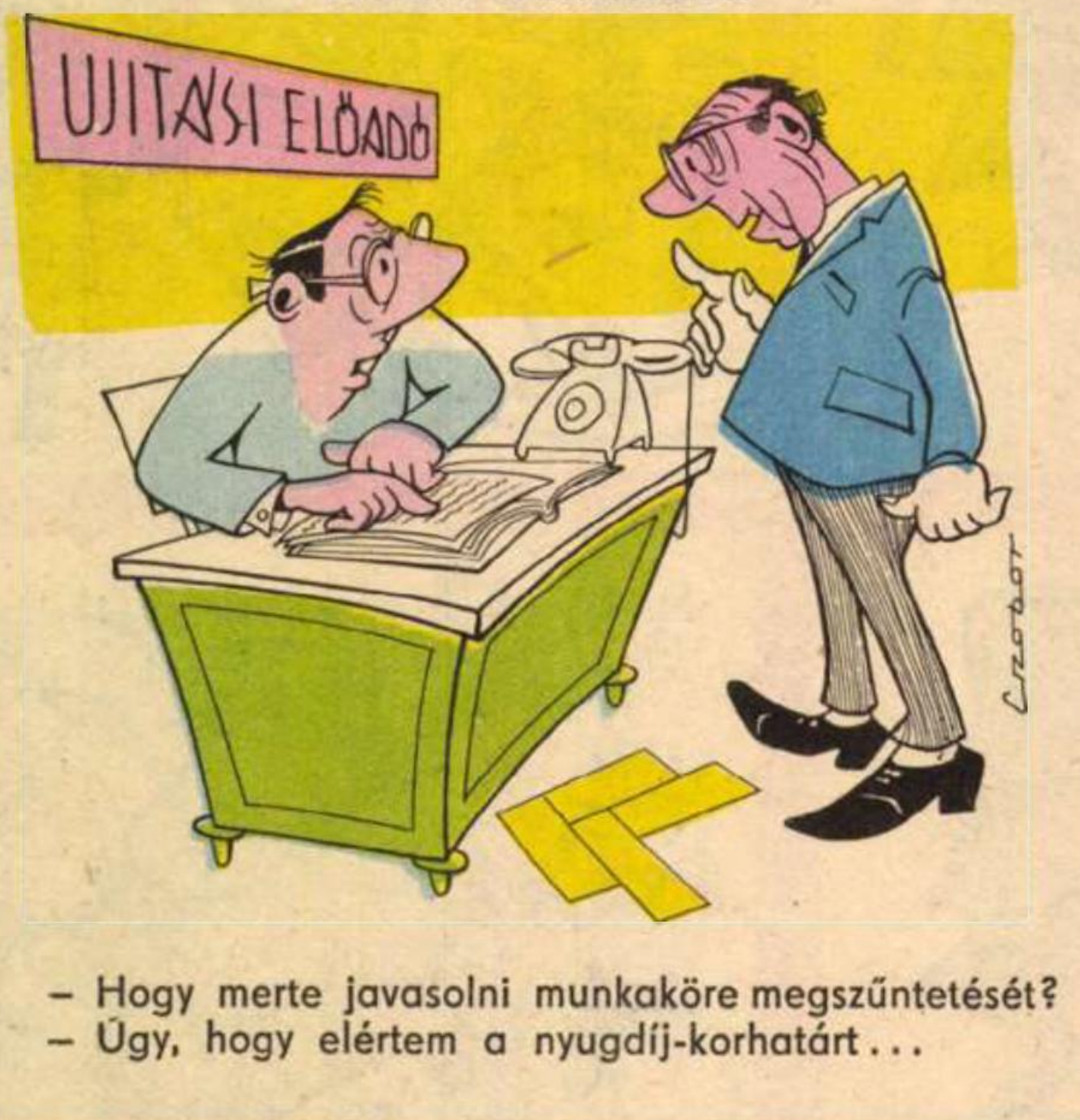

– Hogy merte javasolni munkaköre megszűntetését?
– Úgy, hogy elértem a nyugdíj-korhatárt . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A TÜRELEM — TÖVIST TEREM

Van már nemzeti atlaszunk: Magyarország Nemzeti Atlasza. Önös örömmel, büszkeséggel így is mondhatom: van már nemzeti atlaszom. Ennek azonban hosszú a históriája.

Mikor megjelent a Művelt Nép olvasószolgálatának előjegyzésre buzdító fölhívása, azonnal kértem, hogy utánvétellel küldjék meg a művet. Minthogy 1967. augusztus végén új lakásba költöztünk, néhány nappal hurcolkodásunk előtt levelezőlapon közöltem a vállalattal új címünket. Négy héttel később megjelent a Magyar Életrajzi Lexikon I. kötetének hasonló hirdetése, ugyanattól a vállalattól. Ezt is menten előjegyeztettem, már új lakásunkból indítva útjára a megrendelést. Egyúttal ismételten kértem, hogy majd erre az új címre postázzák a nemzeti atlaszt is.

1967. dec. 3-án megtudtam a Magyar Nemzet vezércikkéből, de aztán máshonnan is, hogy napvilágot látott az atlasz. Örültem, hogy lesz mit odatennem a karácsonyfa alá. Vártam, vártam, hiába. Egy héttel karácsony előtt telefonált feleségem a Művelt Népnek, kérte, hogy mielőbb adják postára az atlaszt, mégpedig új címünkre. A felelet: most nem érnek rá, majd az ünnepek után. Új címemről tudosító lapomat — mondta a női hang — nem kapták meg, s a könyvet régi címemre küldték. Elszomorodva, de türelmesen vártam. Vártam. 1968. január 10-én levelet kaptam a vállalattól (a levél január 5-én kelt, postai bélyegzője január 9-én); az volt benne, hogy az atlaszt annak idején régi címemre továbbították. (Mellékesen megjegyzem, hogy mindenféle küldeményt, pénzt is régi címemről ideirányítottak az újra, mindent megkaptam, csak az atlasz nem ért ide.) A kiadványt természetesen megküldik új címemre — írták —, de legyek türelemmel, mert raktárukban éppen leltároznak.

Türelemmel voltam. Hetekig. Február 19-én személyesen ellátogatott feleségem a vállalathoz. Kérésére még aznap megnyugtatott tőlük valaki telefonon, hogy néhány nap múlva, legkésőbb 22-én megkapom a kötetet. Már csomagolják is raktárukban. Nem érkezett meg a küldemény. Február 27-én telefonon megkérdeztük könyvesboltunkat, hogy van-e még (hibátlan) példányuk az atlaszból. Három is volt. Telefonáltunk erre a Művelt Népéknek is: tekintsék megrendelésünket tárgytalannak, megvesszük az atlaszt boltunkban. Meg is vettük ott.

Miért nem mentem egyenest oda? Ó, én naív lélek! Először is engedelmeskedni akartam az előjegyzésre való buzdításnak, hogy könnyítsek — egy a sok közül — a példányszám megállapítóinak gondján, másodszor — ugyancsak naívul — kötelezvénynek tekintettem rendelőlapomat.

Nézegetem, nézegetem a kívülbelül gyönyörű munkát, a helyes hazafiságra nevelő nemzeti atlaszt. Az ára is szép, 400 forint. Azt hiszem, a Művelt Népnek ezért esett meg rajtam a szíve, ezért szerette volna megtakarítani részemre a nagy összeget.

F. G.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.01256/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre